

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

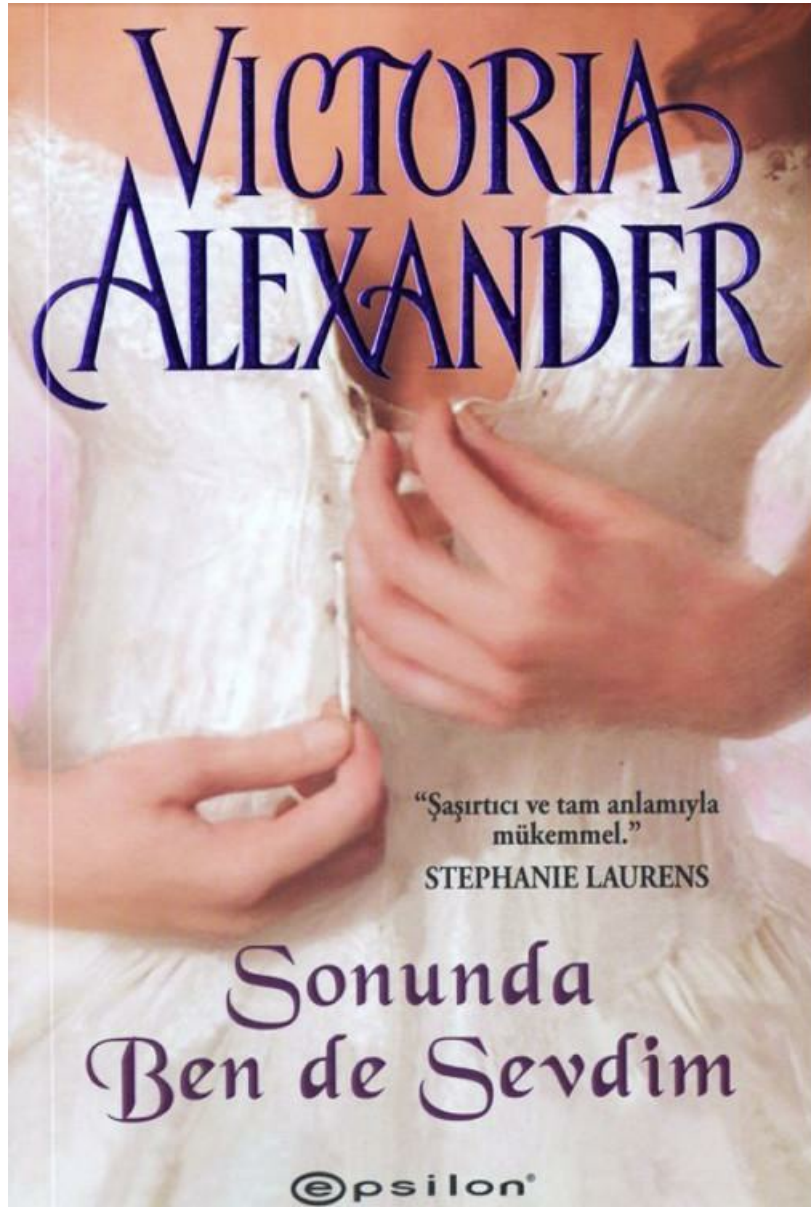
Victoria ALEXANDER

Sonunda

Ben de

Sevdim

Çevirmen: Kübra Tekneci

Epsilon Yayınları

*Bu kitabı kıvrak zekâsı,
bilgeliği ve büyüdüğümde
onun gibi biri olmak istediğim için
Adrienne Di Pietro'ya adıyorum.*

Önsöz

Ağustos 1854

Bir erkeğin tek arkadaşının bir şişe konyak olması çok talihsiz bir durumdu. Özellikle de şişe hiç açılmamışsa.

Norcroft Kontu Oliver Leighton en sevdiği kulüpte her zamanki masasına oturmuş boş gözlerle şişeye bakarken, dalgın bir biçimde elindeki dört bozuk parayı sallıyordu. Bunun olacağı kimin aklına gelirdi ki? Oliver’ın aklına gelmediği kesindi. Sona kalacağını hayal bile etmemişti. O ve yakın üç arkadaşı altı ay önce bir anlaşma yaptıklarında, Oliver kazanabileceğini bir kez olsun düşünmemişti. Doğrusu, kazanmayı istediği de pek söylenemezdi.

Bu anlaşma bir tür bahse dayalıydı. Ve ucunda her adamın ödeyeceği birer şilin ve şu an Oliver’ın karşısında onu sessizce kımarcasına duran kaliteli bir şişe konyak vardı. Aslında ortada kınanmasını gerektirecek bir durum yoktu. Hayır, Oliver hata yapmaksızın bu bahsin galibi olmuştu.

Bahis fikrini ilk ortaya atan Warton Vikontu Gideon PearsalPdı. Kazanan, sona kalan tek bekâr olacaktı ve sembolik de olsa asıl ödülü özgürlüktü. O günlerde biri onlara altı ay içinde içlerinden biri hariç hepsinin evlenmiş olacağını söyleseydi, o kişiyi deli ilan edebilirlerdi. Şimdi ise böyle biri kahin olarak görülebilirdi.

Bahis kulübün üyeleri ve tanıdıkları diğer beyefendiler arasında sır değildi. Şehirde özel olarak girilen bahislerde para Warton’ın üzerine koyulmuştu. İlk kaybedenin o olması ise gözlemcileri olduğu kadar Warton’ı da şaşırtmıştı. Ama kaybetmişti. Ve şu sıralar kendisini fena halde kapırdığı sevimli Leydi Warton ile birlikte onun orkideleri araştırma isteğini yerine getirmek üzere Güney Afrika’ya bir gezi yapmayı planlıyordu. Vikont pek hevesli olmasa da bir kez olsun bu geziyi yapmamayı teklif etmemişti ki bu da hem eşine beslediği güçlü sevginin hem de Leydi Warton’ın çekiciliğinin bir kanıtıydı.

Warton, bahse girmeyi tercih edenlerin kazanmasına kesin gözüyle baktığı kişi olsa da Cavendish onun hemen ardından gelmişti. Vikont Cavendish, Nigel, yetişkin hayatının büyük bir bölümünü hiçbir sorumluluk üstlenmeden kadınların peşinde koşup eğlenerek geçirmişti. Günün birinde iyi bir aileden gelen genç bir bayanla kendisini bir tür uzlaşma içerisinde bulması kaçınılmazdıCavendish’ın iyi ailelerden gelen bayanlardan genellikle uzak durmasının asıl sebebi de buydu. Fakat şartlar ne olursa olsun, Cavendish’in de kalbini kapırmış olduğu açıktı. Ve karısının vikontun değişmesine neden olduğu da belliydi. Son birkaç ay içerisinde Cavendish’ın olgunlaşmıştı ve Oliver’ın, arkadaşının başına kötü bir şeyler geleceğine dair tüm endişesi yok olmuştu. Cavendish’ın değişmişti ve artık mutlu bir adamdı. O ve karısı şu sıralar seyahat ediyorlar ve Cavendish gülerken yıldızların en parlak olduğu yerlere gideceklerini söylemişti.

Aralarındaki tek Amerikalı, Daniel Sinclair bahsi kaybeden üçüncü kişi olmuştu. Babası onun kuzeniyle evlenmesini ayarlamaya kalktığında, Oliver onların arkadaş çevresine katılmıştı. Bu anlaşma başarısız olsa da ikinci bir çöpçatanlık girişimi, hiç kimsenin tahmin edemeyeceği şekilde gelişerek, başarıya ulaşmıştı. Sinclair ve gelini şu sıralar Amerika’daydılar ve Daniel orada bir demiryolu imparatorluğu kurmaya hazırlanıyordu.

Artık Oliver tek başınaydı. Kuşkusuz bu durum ilk bakışta biraz dramatik görünebilirdi. Elbette Oliver’ın başka arkadaşları da vardı. Llemsley Markisi Jonathon Effington bu kişilerden biriydi, gerçi o da artık evliydi. Aslına bakılırsa Llemsley bahse dahil olmasa da onun evliliği her şeyi başlatan şey olmuştu.

Bu saçmalıktı. Oliver masum konyağa kızgınlıkla baktı. Arkadaşları ölmemiş, sadece evlenmişlerdi. O terk edilmemişti, onlar sadece kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Değişmemiş olması kendisinden başka kimsenin suçu değildi. Evlenebileceği birini bulmasının vakti çoktan gelmişti. Bu pek de zor olmamalıydı. Birçok insana göre o harika bir damat adayıydı. İyi bir aileden geliyordu, oldukça varlıklıydı ve ortalamanın üzerinde bir görünüme sahipti, yakışıklı, hatta gösterişli olduğu bile söylenebilirdi. Ayrıca kimse davranışlarından şikâyetçi olmamıştı. Hayır, kesinlikle yanlış bir yanı yoktu. Artık gerçekten ne istediğine karar vermiş olduğuna göre, doğru kadını bulma konusunda sıkıntı çekmemesi gerekirdi. Hem de hiç.

Fakat bu zamana dek karakterinin onu evlilikten uzak tutmuş olan can sıkıcı bir yanı vardı. On ikinci Norcroft Kontu uslanmaz bir romantikti. O sadece evlenmek değil, aşık olmak da istiyordu. Babası annesini sevmişti. Büyükbabası da büyükannesini. Mavi gözleri ve kahverengi saçları gibi aşk uğruna evlilik yapma isteği de kalıtımının bir parçasıydı. Ve biraz da mantıksız davranması.

Ne olursa olsun, olduğu kişiyi değiştiremezdi.

Garsona işaret etti ve konyanın daha sonraya saklanması isteyip ayağa kalktı. Salondan antreye doğru ilerledi, dalgın bir şekilde elindeki şilimleri sallarken tanıdığı kişilerin iyi niyetli tebriklerini kabul edip şanslı olması ve arkadaşları gibi evlilik tuzağına düşmemesi ile ilgili neşeli yorumları dinledi. Kapı görevlisini selamladıktan sonra alacakaranlığa adını attı. Tuhaf, kulüpte planladığından daha uzun kalmıştı. Gerçi şu an başka planları yoktu.

At arabasına doğru ilerlemeye başladı ve sürücünün onu ne kadar zamandır beklemek zorunda kaldığını düşününce hissettiği suçluluk duygusunu umursamayıp üzerinde eski bir pelerin olan kadının yanından geçti. Bir dilenci olmalıydı. Oliver o anda birçok kişinin aksine sahip olduğu şeylerin öneminin farkına vardı. Kendisine acıması için hiçbir sebebi yoktu.

Arkasını döndü. “Özür dilerim, hanımefendi.”

Kadın tek kelime etmedi. Pelerini yüzünü gizliyordu ve görünümünü, kararar havaya ve uzun saatler boyunca içilen kulübün en iyi viskisine bağlı olarak, tuhaf bir etki yaratıyordu. Sanki kadın gerçek değildi. Ya da kendisi.

“Küstahlığımı başışlayın.” Başını eğip selam verdi ve elini kadına doğru uzattı. “Umarım bunlar size bana getirdiğinden daha fazla şans getirir.”

Kadın duraksadı, sonra eldivenli elini ona uzattı. Oliver şilinleri kadının avcuna bırakırken eldivenlerin oldukça kaliteli olduğunu fark etti. Kuşkusuz birinin kullanmayıp attığı eldivenlerdi.

“İyi günler.” Kafasını salladı, sonra arkasına dönüp at arabasına doğru ilerlemeye devam etti.

Sadece o ve Sinclair bahse bağlı olduğu sırada, Sinclair diğerlerinin evliliğe ne kadar çabuk yenik düştüğünü düşünerek ya onların ya şilinlerin ya da konyağın lanetli olduğunu ifade etmişti. Oliver bu sözleri o zamanlar saçma bulmuştu, ancak şimdi pek de öyle düşünmüyordu. Ne olursa olsun, şilinler faydalı bir amaç uğruna kullanılmıştı. Konyak ise doğru an gelene dek açılmayacaktı ve bunun iyi ya da kötü şans getirmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de konyağı kendi düğününde açardı.

Hayır, Norcroft Kontu Oliver Leighton lanet, batıl inanç ya da sihir gibi aptalca şeylere inanmazdı.

Ne yazık ki aşka inanan Oliver buruk bir şekilde gülümsedi. Belki de aşkı bulmak sihri bulmak kadar zor olacaktı.

Birinci Bölüm

Bir dilenci olduğunu mu sanmıştı? Dumleavy Kontes'in büyük torunu Kathleen Mac David avcundaki bozuk paralara bakakaldı. İçini bir kızgınlık kapladı. Dilenci mi? Ne kadar da kaba bir adamdı. I layır, aptaldı!

“Özür dile...” Kafasını kaldırıp bakınca kelimeler boğazına takıldı. Kont çoktan at arabasına biniyordu.

Aracın uzaklaşmasını seyrederken Kathleen'in kızgınlığı kayboldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, yaklaşan gecenin yoğunlaşan gölgeleri arasında üzerinde büyükannesinin şans getirmesi için giymesinde ısrar ettiği başlıklı pelerinnesiller boyunca büyükanneden toruna geçmişti ve bu yüzden özünde bir tür güç taşıyorduvarken, dikkatsiz birinin onu bir dilenciye benzetmesi gayet mümkündü. Oldukça büyük, rengi solmuş ve eski bir pelerin giyen bir kadının varlıklı olmadığı düşünülürse, o halde bu kadına çekilmez şaperon gibi birinin eşlik etmemesi bu yanlış anlaşılmayı güçlendirebilirdi. Pekâlâ. Kathleen, Norcroft Kontu'nun aracının bir dakika öncesine kadar durduğu yerden birkaç metre ötede bulunan kendi arabasına doğru ilerlemeye başladı. Belki de adam bir aptal değildi ki böylesi her şey düşünüldüğünde iyi bir şeydi.

Sürücüye otele geri döneceklerini söyledikten sonra arabaya binip teyzesi, aynı zamanda sözde şaperonu olan Leydi Hannah Fitzgiveness'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Açıkçası, kimin kime şaperonluk yaptığını söylemek oldukça güçtü. Dul bir kadın olarak şaperonu ihtiyaç duyduğu elbette söylenemezdi. Gereklik bir yana, Hannah Kathleen'e eşlik etme konusunda ısrar etmişti, çünkü İskoçya'dan ayrılmadan önce söylediği gibi bu ilginç bir macera olabilirdi.

“Eee?” Hannah tek kaşını kaldırdı. “Onu gördün mü?”

“Gördüm,” dedi Kathleen yavaşça.

“Ve?” Hannah'nın sesinde hevesli bir tını vardı.

“Tek kelime etmedim.”

“Ah.” Yüzünde hayal kırıklığıyla dolu bir ifade beliren Hannah birden neşelendi. “O halde onu takip mi edeceğiz?”

“Hayır, elbette onu takip etmeyeceğiz. Otele geri dönüyoruz. Amacım ona asılmak değildi, biliyorsun.”

“Henüz değil, demek istedin sanırım.”

“Hiçbir zaman demek istemiştin. Tek istediğim ona yakından bakmaktı.” Kathleen sanki tüm niyeti buymuş gibi omuz silkti. Elbette ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Aslında, adam karşısında durduğunda, Kathleen tehlikeli bir şekilde ihtiyatı elden bırakıp kendini ona tanıtmak istemişti. O kısacık anda bile adamın kaçınılmaz bir yanı olduğu gözünden kaçmamıştı. Bu gerçekten tam bir saçmalıktı ve büyükannesinin bitmek tükenmek bilmeyen bildirileri ile kendisinin son zamanlarda edindiği kadere ve absürtlüğe olan inancından başka anlamlı bir açıklaması olamazdı. Ne olursa olsun, her ne kadar canı istediğinde görgü kurallarını önemsese de, bu tür bir ilk tanışma tuhaf ve son derece uygunsuz olurdu.

O, uzun ve ayın edilir bir unvanı olan bir İngiliz lorduydu ve onunla kötü bir başlangıç yapmak hiç iyi olmazdı. Gerçi Kathleen aralarında doğru bir başlangıç olabileceğinden şüpheliydi. İçini çekip arkasına yaslandı. Bu maceranın hiçbir yanı alışılmış olmayacaktı.

“Ama elinde bir fotoğraf olduğunu sanıyordum?” “Fotoğraf makinesinin işini yapabilmesi için insanın dayanılmaz derecede uzun bir süre boyunca hareketsiz kaldığı o anda çekilen bir görüntü bana nedense hep cansız gelmiştir. Elbette görüntü aynı görüntü, ancak...” Kathleen bir süre düşündü. “Kişinin insanlığını yakalamayı beceremiyor. Sonuç olarak ortaya çıkan görüntüde vurgulanan hayat bir elmanın fotoğrafı da olabilir.” Kafasını salladı. “Bu canlı, nefes alan bir insan gibi bir etki yaratmıyor.” “Ve sen o canlı, nefes alan kişiysi...” Hannah imalı bir şekilde duraksadı. “Uygun buluyorsun, öyle mi?”

“Evet, Hannah Teyze, uygun buluyorum.” Uygun bulmaktan fazlası vardı ama henüz bunu itiraf etmek istediğinden emin değildi. Bir kez olsun göz göze gelmemiş olsalar da kararan havaya rağmen adamın gözlerinin koyu mavi olduğunu görmüş ve o kısacık anda güldüğünde nasıl göründüğünü merak etmişti. Ya da sinirlendiğinde. Ya da tutkunun doruklarındayken ki şu an bunu düşünmesi veya teyzesiyle paylaşması pek de akıllıca olmayabilirdi. Fotoğraf, adamın yüz hatlarını nerede olursa olsun tanımasına yardımcı olsa da poz verirken zorunlu olarak takındığı sert ifade Norcroft Kontu'nun hakkını vermiyordu.

Saçları fotoğraftaki kadar koyu değildi, siyahtan çok koyu kahverengiydi. Ayrıca sandığından daha uzun boyluydu, omuzları genişti ve kendinden emin bir şekilde yürüyordu. Ah evet, kesinlikle öyleydi.

“Bunu şimdi yapmaya isteksiz olduğuna göre, sanırım bir plan yapmadan önce onu sadece görmek istedin. Senin bir plana ihtiyacın var, tatlım.”

“Evet, bunu daha önce de söylemiştin,” dedi Kathleen kısık bir sesle.

Hannah Teyze'si planlara çok önem verirdi. O dünyadaki kötülüklerin çoğunun yetersiz planlamadan kaynaklandığını söyler ve varlıklı bir İskoç lorduyla evlenmesinin iyi düşünülmüş bir planın sonucu olduğunu iddia ederdi. Kocasının trajik bir şekilde genç yaşta ölmesinin ardından bile onu büyük bir tutkuyla sevmesinin planının bir parçası olmadığını dile getirirdi. Ölümünden sonraki çeyrek asır boyunca birçok sevgilisi olmuştu ama hiçbirine âşık olmamıştı. Üzerine gidildiğinde, bu kısmın, özellikle tanrısal kademede, pek iyi planlanmamış daha büyük bir planın parçası olduğunu açıklardı.

“Bir şeyler düşüneceğim,” diye mırıldandı Kathleen. “Bir iksir hazırlamaktan memnuniyet duyarım,” dedi I Iannah gelişigüzel bir şekilde. “Çekicilik veren ya da o tür bir şey. Bu her şeyi kolaylaştırır.”

“Hayır,” dedi Kathleen keskin bir ses tonuyla.

Hannah omuz silkti. “Sadece bir fikirdi.”

“Bana kalırsa bu işi sıradan metotlara bırakmak en iyisi.”

“Nedenini anlayamıyorum.” Hannah oturduğu yerden doğruldu. “Bu durum hiç de sıradan değil.”

“Ne olursa olsun, bunu kendim halletmek istiyorum.” “Hmmm...” Hannah anlaşılabilir bir şeyler mırıldanırken, Kathleen böylece daha iyi olduğunu düşündü. Teyzesi lıcr zamanki gibi Kathleen’in uzun zaman önce ölen ebeveynlerinin mantıklı oluşları ve kızlarının onlara ne kadar çok benzediğiyle ilgili bir yorumda bulunuyor olmalıydı. Kathleen büyüyle ilgili yeni bir tartışmaya girmeye hiç hevesli değildi.

Büyükannesi ve teyzesi, Kathleen’in hatırladığı kadarıyla çok uzun bir zamandır hiçbir sonuç alamazlar da büyüyle uğraşıyorlardı. Elbette ikisi de ne tür bir iksir ya da büyü hazırladıysa başarılı olmuştu, fakat Kathleen’e göre sonuçlar tartışmaya açık ve genellikle mantıklı bir şekilde açıklanamaz şeylerdi. Genç kadın dışı akrabalarının büyü fikrinden ve mistik sanatlarla ilgilenme düşüncesinden hoşlandıklarını sanmıştı, gerçekte böyle olmasa da. İnançları, Kathleen’in neden kendisini ailenin tek mantıklı ve bu nedenle sorumluluk sahibi dışı üyesi olarak gördüğünü açıklıyordu.

Sihir, büyüler, efsunlar ve lanetler kesinlikle saçmaktı. Ancak görünüşe bakılırsa Kathleen son yıllarda, en azından başka hiçbir açıklaması olmayan olayları göz önüne aldığında, ailesinin mantıklı olabileceğini kabul etmeye başlamıştı.

“Bu konuda nihayet aklın başına geldiğine göre...”

“Sakın söyleme,” dedi Kathleen hemen. I İçbir zaman inanmadığı bir şeyi kabul etmesi ile bunu gerçekliği tartışılmazmış gibi yüksek sesle dile getirilmesi apayrı şeylerdi. Sırf bu açıdan, kendisinin de bazı batıl inançları olduğu söylenebilirdi. Ailesine hiç itiraf etmemiş olsa da (böyle bir itiraf onların haklı, kendisinin haksız olduğu anlamına gelirdi) ruhları kovmaya çalışan bir sarhoşun ya da Tanrı’ya inanmaya başlayan bir dinsizin çaresizliğiyle inanmaya başlamıştı. “Haklısın. Her türlü yardım işime yarayabilir, teklifini reddederek düşüncesizlik ettim.”

“O halde lütfen izin ver...”

“Hayır, ihtiyacım olursa, teklifini daha sonra değerlendireceğim.” Mantık ve kontrol dışı güçleri kabul etmek ile teyzesinin henüz kanıtlanmayan, dünyayı sihir aracılığıyla etkisi altına alabilme yeteneğine inanmak apayrı şeylerdi. “Şimdilik, bir plan yapabilmem için bana verebileceğin lıcr türlü öğüde açığım.”

“Kabul ediyorum.” Hannah genç kadına gülümsedi.

“Ancak söz konusu dürüstlük, açıklıslırlık ve doğrudan yaklaşma gibi can sıkıcı şeyler olduğunda ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum. Şimdiye kadar planlarının çok azı dürüstlük içerdi. Aslına bakılırsa, dürüstlük plan kurmanın doğasına aykırı bir şey.”

Kathleen kendisine engel olamayp kahrkaha attı. “O halde bu senin için harika, çünkü kibirli bir İngiliz lorduna yaklaşmak için açıklıslırlı ve dürüst olmanın işe yarayacağını hiç sanmıyorum.”

“Hepsi kibirlidir, tatlım.” Hannah yeğeninin dizini okşadı. “Peki ya o?”

“Benim bir dilenci olduğumu sandı.”

“Bu ne küstahlık.” Hannah kıkırdadı. “Bu fikre nasıl vardığını anlayamıyorum.”

“Asıl aksini düşünmesinin nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum,” diye homurdandı Kathleen. Kulübün dışında ona yaklaşabileceğini düşünerek nasıl da aptallık etmişti! Özellikle de üzerinde o lanet olası pelerin varken. Söz konusu planlar olunca, bu kısmı yeterince düşünmemişti. Gerçek bir plan olduğu söylenemezdi elbette, yine de bundan daha iyisini yapması gerekiyordu. Hayır, bu karşılaşma aniden gerçekleşmişti ve hiç de akıllıca bir hamle değildi.

“Sence seni tanyacak mı? Bir sonraki karşılaşmanızda?” diye sordu Hannah gelişigüzel bir ifadeyle.

Kathleen kafasını salladı. “Başlık ve gölgeler yüzünden suratımı görmedi.”

“En azından şükredecek bir şeyimiz var.” Hannah kafasını salladı. “Sürpriz her başarılı planın arkasında yer alan mükemmel bir unsurdur.”

“Ama ben onun yüzünü gördüm.” Yaşlı kadına baktı. “Beklediğimden çok daha yakışıklıydı.”

“Kabul edilebilirten daha fazlası olduğunu mu söylüyorsun?”

Kathleen teslim oldu. “Evet, Hannah Teyze, kesinlikle kabul edilebilirten fazlası.”

“O halde, bu tam olarak zaman kaybı değildi.” Hannah sır vermek istencesine ona doğru eğildi. “Kaybedecek vaktimiz olmadığını biliyorsun.”

“Bunun farkındayım. Onun hakkında yeterince bilgi edindim.”

“Neredeyse unvanı olan her beyefendi gibi doğuştan gelen küstahlığı ve boylu poslu olması dışında onun hakkında ne öğrendiğini lütfen söyler misin?”

Kathleen yaşlı kadına bir bakış attı. “Boylu poslu olduğunu söylemedim.”

“Farkındaysan benim de gözlerim var ve bana kalırsa endamlı bir adam,” dedi Hannah. “Ayrıca ister at olsun ister adam, her zaman zevk sahibi olmuştumdur.”

“Katılıyorum ve sanırım o iyi bir adam.”

“Kibirli olduğunu sanıyordum.”

“Bence bir erkek hem iyi hem de kibirli olabilir.” Kathleen bir süre düşündü. “Tavrılarındaki kendini beğenmişliğe rağmen o kısa süreli karşılaşmamızda bile yabancılara ve talihsiz durumdaki kişilere karşı cömert olduğunu gösterdi.”

“Tanrım, o halde bu akşam oldukça faydalı oldu.” Hannah duraksadı. “Bu şüphelerini hafifletiyor mu, Kathleen?”

“Tam olarak hafifletmiyor ama onun temiz kalpli ve cömert olduğunu bilmek rahatlatıcı.” Kathleen bakışlarını pencereye çevirip kendi kendine gülümsedi.

Her şeye rağmen evlenmeyi planladığı adam hakkında bunları bilmesi iyi bir şeydi.

Kathleen, teyzesi ile Otel Claridge’de kaldığı süitin iyi döşenmiş salonundaki masaya oturdu ve önünde duran dosyanın sayfalarını çevirdi. Londra’ya geleli henüz iki gün olmuştu ama geldiğinde ona verilen dosyayı birçok kez gözden geçirmişti. Büyükannesinin Glasgova’daki avukatı aracılığıyla tuttuğu dedektif oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Bu sayfalarda yer alan Norcroft Kontu’nun hayatına dair tüm detaylar ortaya ilginç bir tablo çıkarıyordu.

Derlenen bilgiler sıradandı: Doğum yeri ve tarihineondan sadece iki yaş büyüktü maddi durumuna Amerika’da demiryollarına yaptığı tartışılır bir yatırım haric oldukça varlıklı ve iyi durumdaydı dedikodu sayılabilecek olsa da oldukça aydınlatıcı bilgilere dayanıyordu. Görünüşe bakılırsa Norcroft Kontu ve üç arkadaşı bir tür bahse girmişlerdi, aralarında bekâr kalan son adam bahsi kazanan kişi olacaktı. Anlaşılan tüm engellere rağmen ve toplumun sağduyusunun aksine, lord hazretleri bahsi kazanmıştı. Rapora göre kont, ilk başta eleneceği ve gruptakiler arasında evliliğe karşı olmadığı düşünülen tek kişiydi. Kathleen bu galibiyetin onun hakkında ne anlama geldiğinden pek emin olmasa da durumu oldukça ilginç bulunmuştu.

Kontun ismi Oliver, soyadı ise Leighton’dı. Babası o henüz çocukken ölmüştü, böylece Oliver Norcroft’un on ikinci kontu olmuştu. Misafir ağırlamada oldukça başarılı bulunan annesi birçok yardım kuruluşuyla bağlantı halindeydi. Son bir sene içerisinde, henüz ilk sezonlarında olan üç yeğenine yol göstermiş ve diğer yeğenlerinden ikisinin düğünlerini yapmıştı ki bu durumu dedektif açıklayamıyordu. Ayrıca geçen ay bir yardım kuruluşu için aniden düzenlenen ama başarılı geçen bir maskeli balo da organize etmişti.

Norcroft olağanüstü başarılı bir öğrenci olmasa da okulda yeterince iyiydi. Yine de âlim olmadığı kesindi. Bu biraz hayal kırıklığı yaratmıştı, çünkü Kathleen entelektüel konularda, özellikle de Eski Roma Uygarlığı hakkında konuşmaktan çok zevk alırdı. Hatta Roma Uygarlığı uzun süredir onun tutkusuydu ve İngiliz adalarındaki Eski Roma hayatının birçok alanı hakkında oldukça bilgi sahibi olduğunu düşünüyordu. Anlaşılan o ki entelektüel meseleler ortak ilgi alanlarından biri değildi. Yine de önemi yoktu.

İçini çekip önündeki dosyayı itti, sonra başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapattı. Bugün onu yakından görmek şartıcı bir şekilde rahatsızlık verici olmuştu.

“Eee?” Odanın öteki tarafından Hannah’nın telaşlı sesi duyuldu. “Aklına herhangi bir fikir geldi mi?”

“Maalesef hayır. İnsan bir yabancıyı kendisiyle evlenmeye nasıl ikna edebilir ki?”

“Hiçbir fikrim yok. Bu zamana dek ne bir adamı evlenmeye ikna etmek zorunda kaldım ne de böyle bir isteğim oldu.” Duraksadı. “Belki de...” Kelimeler güçlükle ağızdan çıktı. “Daha doğrudan bir yaklaşım denemenin zamanı gelmiştir.”

Kathleen gözlerini açmadan karşılık verdi. “Evet, tabii. Kapısında belirip kendimi tanıtabilirim ve...”

“Annesinin karşısına çıkabilirsin,” diyerek araya girdi Hannah. “Elbette hazırlıklı bir şekilde. Annemden bir tavsiye mektubu alabilirsin... Kontes hafife alınacak bir unvan değildir.”

“İskoçya’da öyle olabilir,” diye mırıldandı Kathleen. Hannah’nın kanepeye oturduğunu duydu. “Bunu söylediğini duymasına izin vermeyeceğim. Annem kendisinin tüm imparatorluk içinde tanınması gereken bir güç olduğunu düşünüyor, elbette bu başkalarından ziyade onun aklında olan bir şey.” Kıkırdadı. “Böyle söylediğini duymasına da asla izin veremem.”

Yapmış oldukları yorumlara rağmen Dumcavy Kon tesisi gerçekten nüfuzlu ve güçlü olmasının yanı sıra varlıklı ve iyi bir soydan geliyordu. Onu büyüten kadına dair Kathleen’in tek şikâyeti kontesin büyü, batıl inançlar ve lanetler gibi saçma sapan şeylere inanıyor olmasıydı.

“Söylediğim gibi kapısının önünde belirip ona kendimi takdim edeceğim ve beş yüz senedir her iki aileyi de rahat bırakmayan ve artık hepimizi yok etmek üzere olan laneti ortadan kaldırmak amacıyla onunla evlenmek için Londra’ya geldiğimi söyleyeceğim.” Kathleen kafasını kaldırıp gözlerini açtı. “Evet, bu işe yaramalı. Norcroft’un daha önce görmediği bir kadına inanmayıp laneti ortadan kaldırmak adına evlenme fikrine karşı çıkacağını

düşünemiyorum.”

“Seni gördü,” dedi Hannah kısık bir sesle.

“Ve benim bir dilenci olduğumu sandı.” Kathleen kafasını salladı. “Hayırlı bir başlangıç değil.”

“Saçmalama, sizinkinden çok daha kötü başlangıçlar yapan ama çok mutlu olan bir sürü çift var.” Hannah duraksadı. “Ancak şu an aklıma bir tanesi bile gelmiyor.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun, Hannah Teyze.” Kathleen, Lord Norcroft ile evlenmeyi kabul ettiğinden beri kaşlarının arasında zonklayıp duran noktayı ovuşturdu. Tekrarlayan baş ağrısının, saçma bulduğu lanetin gerçek olabileceği fikrine en sonunda teslim olması, daha doğrusu bu fikri kucaklaması ile doğrudan bir etkisi olduğuna emindi. Bununla beraber son yıllarda lanetin varlığını inkâr etmesi gittikçe güçleşmeye başlamıştı. Hayatlarında olan kötü olayların bundan başka bir açıklaması olamaz gibi görünüyordu.

Kocası Kenneth tuhaf bir kaza sonucu dokuz sene önce ölünceye dek Kathleen’in lanetten haberi olmamıştı. Büyükannesi bu evliliğe karşı çıkmamıştı. Ne de olsa Kenneth iyi bir aileden geliyordu, zengindi ve torunu için kusursuz bir ești. Ayrıca Kathleen onu seviyordu ki büyükannesi daha sonradan ona bu konuda dilini tutması gerektiğini söylemişti. Kenneth’in ölümünün ardından, büyükannesi en sonunda ona, uzun zaman önce birbirine düşman olan İngiliz ve İskoç iki ailenin arasında akıtılan kanın ancak evlilikle durdurulabileceğine dair belli belirsiz bir hikâye anlatmıştı. Her nedense evlilik gerçekleşmemiş ve ailesinin büyük bir bölümünü bu vahşete kurban veren yaşlı bir kadın her iki aileyi de lanetlemişti. Kathleen’in gerçek olmasından çok bir efsane olarak gördüğü hikâyeye göre, her iki ailenin evlilik sonucu bir araya gelmesi için beş yüz senesi vardı, yoksa iki tarafı da korkunç bir son bekliyordu. Üstelemesine rağmen, büyükannesi 11e tür korkunç şeylerin olabileceğini detaylı bir şekilde anlatmamışdetayların zaman içinde unutulduğunu iddia etmişti kararlı bir tavırlasadece çok ama çok kötü şeylerin olacağını söylemişti. Beş yüz senelik zaman diliminin ne zaman dolacağı bile kesin değildi, kesin olan tek şey 1854 senesinin sonbahar ekinoksundan önce dolacığıydı.

Peki hayat tüm bunları kanıtlamıyor muydu? Beş yüz sene sınırına yaklaştıkça Kathleen’in tüm ilişkileri gittikçe daha da kötüleşmiyor muydu?

Büyükannesi üç çocuğununKathleen’in annesi Glynnis, Hannah ve onun ikiz erkek kardeşi Malcombichinde sadece Glynnis’ın çocukları olduğuna ve kızının olması gerekenden çok önce öldüğüne dikkat çekmişti. Hannah’nın trajik bir şekilde kısa süren evliliği boyunca hiç çocuğu olmamıştı. Sağlam ve sağlıklı olmasına, dahası bir sene önce vefat eden eşi de on üç senelik evlilikleri boyunca onun kadar sağlam ve sağlıklı olmasına rağmen, Malcomb da çocuksuzdu. Büyükannesi bunu da lanete bağlıyordu, özellikle de Malcomb’ın kadınlara oldukça düşkün olmasına karşın ortalıkta evlilik dışı bir çocuğu olmadığı düşünülürse. Kathleen de bir senelik evliliği süresince çocuk sahibi olmamıştı ki bu da onu laneti ortadan kaldıracak tek kişi haline getiriyordu. Büyükannesi ailenin devamlılığını sürdürecekt çocukların olmayışının, Kathleen’in ailesinin ve Iannah’nın eşinin zamansız ölümünün, lanetle ilişkili olduğunu ve bunun artık göz ardı ed i lçmeyeceğini söylüyordu.

Yine de Kenneth’in ölümünden neredeyse bir sene sonra büyükannesi lanetten ilk bahsettiğinde, Kathleen bunun kendisine neden daha önce söylenmediğini bilmek istemişti. Ne de olsa zavallı kocası onunla evlenerek aldığı riski bilmeyi hak ediyordu. Eğer bu gerçekse, neden Kathleen uyarılmamıştı.

Umut ve aşk, demişti büyükannesi kendinden emin bir şekilde, ismetin gerçek olmasından çok efsane olmasını umdum. Şartlar onu aksine inandıran dek uzun bir süre boyunca kendisi de bunun sadece bir hikâyeden ibaret olduğunu düşünmüştü. Ailenin sürekliliğini sağlayacak son kişi olan Kathleen’in kocasıyla paylaştığı sevginin yüzlerce yıllık büyüden daha güçlü çıkmasını ummuştu.

Şimdi ise büyükannesi mistik âlemdaki her şey kadar lanete de derinden inanıyordu. İnançsızlıktan isteksizce kabullenmeye geçmesi Kathleen’in birkaç yılını almış olsa da artık o da büyükannesine rakip olabilecek bir tutkuyla lanete inanıyordu, her ne kadar söz konusu olan inanç her zaman olduğunu düşündüğü mantıklı kişiyle hiç uyuşmasa da.

“Öyle ya da böyle,” diye mırıldandı Kathleen ve bir zamanlar alyansının durduğu yeri dalgın bir ifadeyle ovuşturdu. Görünüşe bakılırsa, evlilik yoluyla ailesini kurtaracaksa, geçmiş geride bırakması gerekiyordu.

“Bir şey mi söyledin?”

“Hayır, hiçbir şey söylemedim.” Dirseğini masaya dayayıp çenesini avcına yasladı. “Evden ayrılmadan önce bir plan yapmış olmam gerekirdi ama yeterince vaktiniz yoktu.”

“Elbette,” diyerek homurdandı Iannah. “Norcroft’un peşine düşmeyi kabul ettiğin anda annem seni Londra’ya göndermeye kalktı. Valizini hazırlaman için sana fırsat verdiği için şanslı sayılırsın.”

“Muhtemelen fikrimi değiştireceğimden korkuyordu.” “Haksız da sayılmaz.” Hannah yeğenini inceledi. “Tüm bunlara gerçekten inanmıyorsun, öyle değil mi?” “Önceleri inanmıyordum. Ama şimdi...”

“Şimdi?”

“Şimdi...” Kathleen omuz silkti. “Neye inandığımdan tam olarak emin değilim, ya yıllardır büyükannemin söylediklerini dinlediğim için ya da hepimizin etrafını saran olaylar yüzünden, korkarım ben de artık inanmaya başladım. Ve bu konuda hiçbir şey yapmamak istemedim. Sanırım hayatta yakışıklı ve zengin bir İngiliz lorduyla evlenmekten daha kötü şeyler olmalı.” Teyzesiyle göz göze geldi. “Peki ya sen? Sen her zaman büyü ve batıl inançlar gibi şeylere inanmışsındır. Lanetlendiğimize inanıyor musun?”

“Lanet kelimesi kulağa hiç hoş gelmiyor, kader ya da kismet demeyi tercih ederim. En azından bir lanet belirli bir konuda bir şey yapılması gerektiğini ima eder. Bazı şeylerin kaçınılmaz olduğunu. İnanıp inanmamaya gelince...” Iannah derin bir nefes aldı. “Bir zamanlar hayatımın aşkını

bulduğumu sanmıştım ancak çok geçmeden onu kaybettim. Kız kardeşimin ve onun eşinin o kadar genç ölmeleri gerektiğine inanıyorum. Senin eşini oldukça zamansız kaybettiğine inanıyorum. Ailemizin neslini sürdürememesi için hiçbir mantıklı sebep olmadığını düşünüyorum. Son dokuz sene boyunca en ufak bir ilgi gösterdiğin tüm erkeklerin başlarının beladan kurtulmamasını anlamıyorum.”

“Bu konuda kendimi kötü hissediyorum,” dedi Kathleen kısıp bir sesle. Her şey bir yana, arada sırada karşısına çıkan taliplerinin kaderlerinin kötü yola sapması onu lanetin gerçekten var olduğuna ikna etmişti.

Hannah Kathleen’e doğru eğildi. “Adil ve erdemli bir yaratıcının kendi isteğiyle bir aileyi bu kadar sıkıntıya sokmayacağına inanıyorum. O nedenle, bana kalırsa, tek mantıklı açıklama asırlar önce ailemizin lanetlenmiş olması.”

Kathleen ona bakakaldı. “Bunun hiçbir mantıklı yanı yok.”

“Olmayabilir.” Hannah omuz silkti. “Ama yine de bu bir cevap, bir tür açıklama.” Acıklı bir şekilde gülümsedi. “Ve bazen saçma bir cevap bile cevapsızlıktan daha makbuldür.” Gülümsemesinin yerini pis bir sırıtış aldı. “Ve ben bu laneti ortadan kaldırıp ailemizin şansını değiştirmek, kaderi kabullenmek ya da her ne dersen bu uğurda evlenmene razıyım. Hepsi bu, Kate.”

Kathleen tek kaşını kaldırdı. Kate çocukluğunda kullanılan ismiydi ve artık bundan hoşlanmıyordu. Ona Kate deme cesaretini gösteren tek kişi Keneth’di ve onu deli ettiğini bildiği için ona böyle hitap ederdi. Yine de aralarında bir tür sevgi sözcüğü ve şaka olarak kalmıştı.

“Özür dilerim. Bazen artık Kate olmadığını unutuyorum. Söylediğim gibi.” Ses tonu keskinleşti. “Şimdi ne yapmamızı önerirsin?”

“Şu an yapabileceğimiz herhangi bir şey olduğundan emin değilim.” Kathleen masaya saçılmış olan kâğıtları topladı. “Görünüşe bakılırsa avımız yarın kasabadaki evine gitmeye hazırlanıyor.”

“Harika.”

Kathleen kaşlarını çattı. “Hiç de harika değil, yine de bu sayede bir sonraki adımımızın ne olacağına karar verebilmemiz için bize zaman tanımış olacak.”

“Bir sonraki adımımız kasabaya gitmek olacak.”

“Onun peşinden mi?” Kathleen kafasını salladı. “Bu gece onu takip etmek istemedim ve yine böyle bir şey yapmayı...”

“Kathleen,” dedi Hannah içini çekerek. “Norcroft’la evlenmeyi kabul ettiğinden beri hiç eğlenceli değilsin. Çok ciddi ve ağırbaşlısın ve...”

“Bu çok ciddi bir mesele.” Kathleen ona dik dik baktı. “Beni, hayatımı ve geleceğimi kurban etmeye razı olabilirsin, ancak bunun kaçınılmaz olduğunu kabul etmiş olmama rağmen hâlâ isteksiz ve huzursuzum.”

“İşte tam da bu yüzden bir tatile ihtiyacın var. Evet, işte bu.” Hannah gülümsedi. “Kasabada bir tatil.” “Norcroft’un malikânesinin yakınlarında mı?” “Malikânesi yolumuzun üzerinde olmalı ama varacağımız yer orası değil.”

Kathleen gözlerini kıstı. “O halde tam olarak nereye gidiyoruz?”

“Biz, daha doğrusu ben, ama elbette sen de gelebilirsin, çok sevdiğim eski bir arkadaşımın malikânesine davet edildim. Her sene yılın bu zamanlarında, en neşeli konuklarını bir ev partisinde bir araya toplar, fakat bir ay ya da daha uzun sürdüğü düşünülürse ev partisi deyip geçmek çok yetersiz bir ifade gibi görünebilir. Misafirleri birkaç gün ya da hafta boyunca onda kalır. Birileri giderken, başkaları gelir. Hepimiz birbirimizi yıllardır tanıyoruz ama ben uzun zamandır bu partiye katılamadım.” Yaşlı kadının yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. “Kimlerle karşılaşabileceğini ya da hangi eski arkadaşlarını arayı kapatabileceğini asla bilemezsin.” Özlem dolu yerine şeytani demek daha doğru olurdu. “Her neyse, her zaman hatırlanmaya değer ve eğlenceli olmuştur.”

Kathleen teyzesini inceledi, gerçeği nihayet anlıyordu. “Macera olacağı için benimle İngiltere’ye gelmedin. Bu parti yüzünden benimle gelmek istedin.”

“Bunun muhteşem bir macera olacağına dair en ufak bir şüphem yok.” Hannah yeğenine pişmanlık duymayarak gülümsedi.

“Pekala.”

“Pekâlâ, ne?”

“Gideriz.” Kathleen dosyayı işaret etti. “Kesinlikle haklısın. Birkaç günlüğüne tüm bunları aklımdan çıkarmalıyım.”

“Birkaç günün yeterli olacağını...”

“Birkaç gün,” dedi Kathleen kati bir şekilde.

“Pekâlâ.” Hannah bir süre düşündü. “Norcroft’ta mola verebiliriz. Yolumuzun üstünde.”

“Bilemiyorum...”

“Ne olursa olsun, hayatının geri kalanını geçireceğin yeri görmeyi iyi olur. Bence...” Hannah uzun bir süre duraksadı.

“Sence ne?”

“Bir fikrim var,” dedi Hannah yavaşça.

“Ne tür bir fikir?”

“Bir fikir...” Düşünürken alını kırıştı. “O senin gerçek maksadını bilmeden lordu tanımanı sağlayacak bir fikir.” Kathlecn kaşlarını çatı. “Bundan hiç hoşlanmadım.” “Hoşlanacağımı düşünmüyordum. Bu yüzden gerekli olana dek sana ne olduğunu söyleme gibi bir niyetim yok. Bu çöpçatanlığın geçmişinde beş yüz sene yatıyor ama hâlâ biraz yardıma ihtiyacı var. I latırılıyor musun, tatlım, eoctremis rnalis, extrema remedia.”

“Ne?”

“Ailemizin özdeyişi Kathlecn... Sakın bana unuttuğunu söyleme.”

Kathleen bileğini kaldırıp bileziğini salladı. “Bunu unutmak neredeyse imkânsız.”

Yeğeni tek kelime etmemiş gibi Hannah sözlerini tekrarladı. “Büyüh sıkıntılara büyük çözümler gerekir.”

“Bu, duruma son derece uygun olsa da bundan hoşlandığımı pek söyleyemem.”

“Yarın sabah erkenden yola çıkabiliriz. Hayır.” Hannah kafasını salladı. “Hazırlıkları tamamlamak birkaç günü alır.”

“Ne hazırlığı?”

Hannah ona aldırış etmedi. “Bu harika bir plan, gerçekten öyle. Neden daha önce aklıma gelmediğini anlamıyorum.”

“Hannah.” Sesinde uyarıcı bir ton belirmiş olsa da Kathleen bunun teyzesi üzerinde hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Hannah bir şeyi kafasına koyduğunda, onu bundan vazgeçirmek imkânsızdı.

“Sakın korkma, Kathleen ve her şeyi bana bırak.” Hannah onu çok iyi tanıyan herkesin kalbine korku saçacak bir şekilde gülümsedi. “Yakında Norcroft Kontesi olacaksın.” Gülümsemesi genişledi. “Lanet ortadan kalkacak ve hepimiz geri kalan günlerimizi mutluluk içinde geçireceğiz. Bedeli ne olursa olsun.”

İkinci Bölüm

Günü bu şekilde geçirmek fena bir fikir değildi. Pek verimli olduğu söylenemezdi, ancak Oliver arada sırada hiçbir şey yapmadan tüm günü geçirmek gerektiğine inanırdı. Son derece kaliteli bir puro, şarap, nadir bulunan eski bir eşya ya da hoş bir kadın gibi sadece günün tadını çıkarmak gerekirdi.

Oliver Norcroft Malikânesinin arka balkonunun parmaklıklarına yaslanıp bahçelere, tarlalara ve uçsuz bucaksız araziye baktı. Kendisini kasabalı olarak görmese de Norcroft Malikanesinde olmayı seviyordu. Burada şehirde olmayan bir huzur vardı. Elbette, kasabada ilginç hiçbir şey olmuyordu, zaten bu kadar huzur verici olmasının sebebi de buydu. Bu bir bakıma iyi bir şeydi, fakat bir ya da iki haftadan sonra bundan da şikayetçi olacaktı. Öyle olsa bile, hasat sonrası yılın en sevdiği zamandı. Sonbaharın yaklaşmakta olduğunu bilecek kadar geç değildi, yine de mevsimlerin değişmekte olduğunu hissetmek mümkündü. Ya da o öyle düşünüyordu. Beklenti, hissettiği buydu. Bir şeyler olmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Muhtemelen bu tüm gün boyunca hiçbir şey yapmamış olmasının verdiği aptalca bir düşünceydi. Yine de biraz dinlenmeyi hak etmişti. Geldiğinden bu yana, üç gün boyunca malikâne amiriyle görüşmüş, tüm kiracılarını ziyaret etmiş ve annesinin her sene düzenlenen Hasat Balosu planlarını kabul etmişti. Oliver kıkırdadı. Bu konuda pek söz sahibi olduğu söylenemezdi. Bir zamanlar ok atmada başarılı olsa da Norcroft'un dul kontesi hayattaki tek amacının konuk ağırlamak olduğuna kanaat getirmişti. Oliver annesinin haklı olabileceğini düşündü. Üstelik güzel bir parti onun da hoşuna gidebilirdi ve her zaman dışarıda, yıldızların altında düzenlenen Hasat Balosu malikânede uzun yıllardır süregelen bir gelenektir. Ayrıca annesi üç yeğeninin de kutlamalara katılmasını bekliyordu. Sezonun sonuna dek kızlar onlarla birlikte yaşamışlar, sonra da yaz aylarını kız kardeşleri Helmsley Markizi'yle birlikte Effington Malikânesi'nde geçirmek üzere şehre gitmişlerdi.

"Affedersiniz, lordum." Birkaç adım gerisinden uşağın sesi duyuldu. Oliver, Hollinger'ı tanıdığı yıllar boyunca, onun kadar iri yarı bir adamın çıt çıkarmadan nasıl yaklaşabildiğini anlamakta güçlük çekmişti.

Oliver arkasını döndü. "Evet?"

"Biri... Daha doğrusu birileri..." Hollinger'ın her zamanki soğukkanlı tavrı biraz kaybolmuş görünüyordu.

Oliver gülümsemek için kendisini tuttu. "Devam et."

"Lordum." Hollinger kendisini hazırlamak istercesine derin bir nefes aldı. "Ön salonda... Bazı insanlar var."

"İnsanlar mı?" Oliver tek kaşını kaldırdı. "İtibarsız kişiler mi?"

"Öyle söylemek istemedim, lordum." Hollinger'ın güveni aniden geri geldi.

"Hayır, yüzündeki ifadeden anladım."

"Özür dilerim, efendim," dedi Hollinger her zamanki sakin tavrıyla. "Bir daha olmayacak."

"Olmayacağından eminim." Oliver gülümsemek için bir kez daha kendisine hâkim oldu. Hollinger kusursuz bir uşak olma konusunda kendisiyle gurur duyuyordu ve böylesine bir kusursuzluk duygularının yüzünden okunmamasını gerektiriyordu. "Kim bu insanlar?"

"Köyden Bay Clarke, oğlu ve yanlarında soylu olduğu belli olan yaşlı bir bayan ile genç bir kadın. Görünüşe bakılırsa onun buraya ait olduğunu düşünüyorlar."

Oliver kaşlarını çatı. "Kimin buraya ait olduğunu?" "Genç kadının."

Her zamanki soğukkanlılığının kaybolmasına izin veren Hollinger, olabildiğince az bilgi vermenin kendisini kurtaracağını düşünüyor olmalıydı. "Onun neden buraya ait olduğunu düşünüyorlar?"

"Emin değilim, efendim. Anlaşılması güç bir durum ve oldukça merak ediyorum."

"Öyle mi?" Oliver şaşkınlıkla ona baktı. "Genç kadın ne diyor?"

"İ İçbir şey, lordum." Hollinger duraksadı. "Bilinci yerindeymiş gibi görünmüyor. Dilerseniz..."

"Evet, elbette." Oliver yürümeye başladı ama sonra durdu. "Buraya nasıl gelmiş?"

"Genç Bay Clarke onu taşımış, efendim."

"Anlıyorum." Tom Clarke erkekliğe adım atmak üzere olan iri yarı bir gençti. İ İemen hemen her şeyi taşıyabilecek yeteneğe sahip olmasının yanı sıra gözlerinde kendinde olmayan genç bir kadını kasabada bir yerlere götürmeye kesinlikle istekli bir ifade vardı. "Bir daha bu tür bir durum olduğunda, misafirimizin bilincinin yerinde olmadığı gerçeğini diğer detaylardan önce belirtmelisin."

“Haklısınız, efendim.”

Oliver kendi kendine mırıldanarak, “Yine de merak uyandırıcı bir durum,” dedikten sonra tekrar kapıya yö neldi. “Tanımadığımız, kendi adına konuşamayan bir kadın kapımıza getiriliyor.”

“Evet, efendim.” Hollinger Oliver’ dan bir adım ö ne geç ip hemen ona balkonun kapısını açtı. “Üstelik oldukça hoş bir bayan,” dedi imalı bir şekilde.

“Senin ve evdeki diğer tüm hizmetkârların annemle aynı dileği paylaştığınızın, evlendiğimi görmek istediğinizin farkındayım, fakat sokaktan bulduğ un yarı canlı bir kadını eve sokmana hiç gerek yoktu,” dedi Oliver kısık bir sesle. Annesi uzun zamandır evlenmesini istiyor ve o anet bahiste ilk erkeğ in kaybedişinden bu yana aralıksız bir şekilde evlilik konusundaki başarısızlığı hakkında oğlunun başının etini yiyordu. Oliver ailenin bir parçası halinc gelmiş olan I Iollinger’ ın, aşçının ve evdeki diğer hizmetkârların da bu konuda annesinin yanında olduklarını fark etmişti.

Arkasından gelen Hollinger’ ın şaşkınlıkla dolu sesi duyuldu: “Lordum, aklımdan asla böyle bir şey geçmez... Ayrıca belirtmem gerekir ki malikâneye gelişi hiç kimsenin suçu değ il.”

Oliver ona inanmadığını belirtircesine güldü. I Iollinger ve evdeki diğer çalışanların onun için en iyisini istediklerinin farkındaydı. Yine de hayatına dair detayların üst katlarda olduğu kadar alt katlarda da konuşulduğunu bilmek onu rahatsız ediyordu. Ayrıca bahsi kazanmış biri olarak ctrafındakilerin ona bir tür başarısızlığa uğramış gibi davranmalarını görmek de sinir bozucuydu.

Oliver salona varınca durdu. Joseph Clarke ile oğ lu Tom bir kenarda şaşkın ve rahatsız bir şekilde duruyorlardı. Elbette köylüler de Hasat Balosu’ na katılırlardı, ancak diğer zamanlarda nadiren malikâneyi ziyaret ederlerdi.

Genç kadın bir kanepeye yatırılmıştı. Hollinger haklıydı. Kaliteli maun ağacını andıran koyu kızıl saçları ve güzel yüz hatları olan kadın gerçekten çok hoştu. Oliver onun gözlerinin ne renk olduğunu merak etti. Yeş il olmalarını umuyordu. Kızıl saçlı ve yeş il gözlü kadınlardan hep hoşlanmıştı. Gerçi hangi erkek böyle bir kadından hoşlanmazdı ki?

“Lord Norcroft olmalısınız.” Annesinin yaşlarında temiz giyimli, hoş bir kadın ö ne çıktı.

“Evet.” Oliver başını eğerek selam verdi. “Ve siz de...”

“Ben Leydi Fitzgiveness, fakat bunun bir önemi yok.” Umursamaz bir tavırla elini salladı. “Şu an sadece yoldan geçen endişeli biriyim. İyi bir vatandaş diyelim. Londra treninden henüz inmiş tim ve beni Lord Darlington’ ın malikanesine götürecek at arabasına binmek üzereydim. Lord Darlington’ ın malikânesini tren istasyonuna yakın bir yerlere yaptırmamış olması büyük talihsizlik ama sanırım bunun sorumlusu demiryolları, ne de olsa malikâne nesillerdir aynı yerde.” Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Hayır, kesinlikle başka bir yere taşınmadı. Tüm yolu at arabasıyla gidebilirdim, ancak uzun süren at arabası yolculukları oldukça yorucu olabiliyor, ayrıca tren yolculuklarını ilginç buluyorum. Peki ya siz?”

“Evet, sanırım, ama...”

Kadın memnuniyetle gülümsedi. “Lord Darlington’ ı tanır mısınız?”

“Onunla tanışmış tım,” dedi Oliver yavaş ça.

“Hoş bir adamdır. Söylediğ im gibi buraya varışından dakikalar sonra bu talihsiz kadının tökezleyip perondan düştüğ ünü gördüm.” Kanepede yatan genç kadına endişeli bir bakış attı. “Neyse ki o kadar yüksek değ il. Başını çarpmış gibi görünüyor, yine de haline bakılırsa sağlıklı biri olmalı, çok geçmeden kendisine geleceğ ini düşünüyorum. Saat kaç?”

“Üç buçuk, leydim,” dedi Hollinger.

“O kadar geç oldu mu? Pekâlâ, sanırım bir iki gün içinde tamamen iyileş ip eski haline dönecektir.” Düşünceli bir şekilde kafasını salladı. “Ya da üç. Bir hafta bile sürebilir. Belki de daha uzun.” Duraksadı. “Ya da daha kısa. Böyle bir şeyin ne kadar süreceğ ini bilmek mümkün değ il. Bu son derece belirsiz bir durum.”

Oliver kadına bakakaldı. “Doktor olduğ unuzu sanmıyorum.”

“Saçmalamayın.” Ona sert bir bakışla karş ılık verdi. “Ben sadece hayatın iyi bir gözlemcisiyim.” Bakışlarını bilinci kapalı misafire çevirdi. “Şimdiye kadar uyanmış olması gerekirdi,” dedikten sonra dikkatle Oliver’ ın gözlerine baktı. “Ona yardım etmen gerekebilir, genç adam.” “Evet, elbette. Kesinlikle ona yardım etmeyi... Hollinger...” Oliver uşağ ına baktı. “Hemen buraya bir doktor Çağ ır.”

“Karım Dr. Miller’ ı çağ ırmaya gitti, lordum,” dedi Joseph hemen. “Ama vakit kaybetmeden genç kadını buraya getirmenin daha iyi olacağ ını düşündük.”

“Çok doğ ru.” Oliver duraksadı. “Neden?”

“İyi bir fikir gibi geldi,” dedi Leydi Fitzgiveness hemen. “Onu yerde yatar halde bırakmak istemedik. Bu hiç doğ ru olmazdı.”

“Elbette doğ ru olmazdı, fakat onu neden buraya getirdiniz?” diye sordu Oliver.

“Ah, Norcroft Malikânesinle mi demek istiyorsunuz? Her şey çok açık. Şapkası ve kıyafetleri son derece kaliteli, bu da iyi bir aileden geldiğ ini ve soylu olduğ unu gösteriyor.” Oliver’ a doğ ru eğ ilip sır verircesine sesini alçalttı. “Bilirsiniz, eldivenler. Eldivenlerinden bir bayanın saygın olup olmadığını anlayabilirsiniz.” Doğ ru oldu. “Buraya ait olduğ unu düşündük. Burada kalan bir misafir olabilirdi. Tanrım, onu başka nereye götürebilirdik

ki?”

“Gittiğiniz yere. Darlington’lara,” diye öneride bulundu Oliver.

“Çok haklısınız, lordum. Ne kadar da akıllıca bir fikir,” dedi kadın tuhaf bir şekilde zoraki bir gülümsemeyle. “Bununla beraber...” Leydi Fitzgives onun söylediklerine aldırış etmedi. “Lord Darlington’ın daveti için fazla genç. En azından bu davet için, gerçi onun yaşındaki birçok erkeğin genç bir kadının arkadaşlığını tercih edeceğini söyleyebilirim. Ancak davete katılacak herkesi görünüşte tanımasam da ismen tanıyorum.”

“Öyle olsa bile bana kalırsa...”

“Her şeyden önemlisi...” Leydi Fitzgives kolunda asılı duran büyük bir çantaya elini sokup ezilmiş bir zarf çıkardı. “Leydi Norcroft’a hitaben yazılmış bir mektuba sahip.” Gözlerinde zafer dolu bir ışıltıyla mektubu Oliver’a uzattı.

Gerçekten de mektubun üzerinde annesinin ismi yazılıydı. Oliver tek kaşını kaldırdı. “Zarf açık ve içi boş.”

“Öyle mi?” Leydi Fitzgives zarfı elinden kapıp içine göz attı. “Gerçekten de öyle. Karışıklıkta mektup uçup gitmiş olmalı.” Zarfı ona geri uzattı. “Ne kadar da tuhaf. O halde onu tanımıyorsunuz?”

Oliver kafasını salladı. “Onu daha önce hiç görmedim.”

Leydi Fitzgives omuz silkti. “Belki de Leydi Norcroft...”

“Ben de onu daha önce hiç görmedim,” dedi annesi odaya girerken. Clarkc’lara selam verdikten sonra kanepeye doğru ilerledi ve baygın halde yatan kadını incelemeye başladı. “Yine de uzaktan bir akraba, eski bir arkadaşımın kızı ya da başka biri olabilir. Kim olduğuna dair gerçekten hiçbir fikrim yok ama genç bayan artık bizim sorumluluğumuzda.”

“Neden?” dedi Oliver hiç düşünmeden.

Bir erkeğin sıradan bir misafirperverliği anlamasını beklemek söz konusu değilmiş gibi annesi ve Leydi Fitzgives birbirlerine baktılar. Fakat bu hiç adil değildi. Oliver kendisini oldukça misafirperver biri olarak görürdü.

“Hollinger, onu batı kanadındaki odalardan birine taşıyın, yeşil odaya olabilir.” Annesi uşağa işaret eder etmez, Tom gibi bu göreve dünden razı olan tüm hizmetkârlar hızla işe koyuldular. “Joseph, eminim aşçımız size tüm zahmetlerinizden ötürü mutfakta yorgunluğunuzu alacak bir şeyler ikram edebilir. Çok yardımcı oldunuz.”

“Önemli değil, leydim.” Söylediklerinin aksine bu iltifat Joseph’in hoşuna gitmiş görünüyordu. Hollinger baba ve oğlu kapıya kadar geçirip bir uşağa onları mutfığa götürmesini söyledi.

Annesi Leydi Fitzgives’a döndü. “Ben lordun annesi, Leydi Norcroft’um. Tanıdık geliyorsunuz ama daha önce tanıştığımızı sanmıyorum.”

“Genelde böyle söylerler.” Yaşlı kadın gülümsedi. “Ben, Leydi Fitzgives.” Leydi Norcroft memnuniyetle gülümseyince, Oliver iki kadının fazlasıyla ortak noktası olabileceğini anladı. Aynı yaşta olmalarının yanı sıra, her ikisi de onun sosyal inceliklerden yoksun olduğunu düşünüyordu.

“Size de yorgunluğunuzu alacak bir şeyler ikram edebilir miyim?”

“Hayır, hayır, yola koyulmalıyım. Geç bile kaldım.” Leydi Fitzgives Oliver’ın annesine doğru eğildi. “Lord Darlington’ın davetinin tek bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum. Neler olacağını kimse bilemez, dedikodular havada uçuşur, ben de bu tür şeylere ilk elden tanık olmaya bayılırım.”

“Lord Darlington’ın partisine yıllardır katılmadım.”

Leydi Norcroft’un sesinde üzgün bir ton belirdi. Bu saçmalıktı, elbette. Annesinin son derece aktif bir sosyal hayatı vardı. Kendini üzgün hissetmesine neden olacak hiçbir şey yoktu.

“Belki de orada tanışmışsızdır,” dedi Leydi Fitzgives. “Ancak geri kalanımla birlikte yıllar boyunca hafızamın da berraklığını yitirdiğini söylemeliyim. Yine de...” Gözlerinde hınzır bir ışıltı belirdi. “Bana kalırsa birkaç güzel senemiz daha var.”

Leydi Norcroft kahkaha attı. “Umarım öyledir.”

“Artık gitmem gerek.” Leydi Fitzgives gitmek üzere harekete geçtiği sırada arkasını döndü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Genç bayanın nasıl olduğunu bana bildirin. Sert düşmüş gibi görünmüyordu. Ama hâlâ kendisine gelmemiş olması beni çok şaşırttı.”

“Dr. Miller kasabalı olsa da başarılı bir doktor olmaktan fazlasıdır,” dedi annesi kendinden emin bir şekilde. “Genç bayan emin ellerde.”

Leydi Fitzgives onun gözlerinin içine baktı. “Harika. İyiliğimin... Boşa gitmesini hiç istemem.” Tekrar arkasına dönüp kapıya doğru ilerledi.

“Peki ya valizi?” deyiverdi Oliver. “Eğer buraya trenle geldiyse, yanında valizi olmalı.”

Leydi Fitzgives omuz silkti. “Valizi olduğunu fark etmedim, fakat eğer varsa, eninde sonunda bulunacağından eminim. İyi günler, lordum.” Annesine başıyla selam verdi. “Leydi Norcroft.” Bunun üzerine odayı terk etti.

Oliver kendinden emin bir şekilde annesinin gözlerine baktı. “Sence bu akıllıca bir şey mi?”

“Bunun mantıkla alakalı bir durum olduğundan emin değilim, Oliver,” dedi annesi sakin ifadeyle.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Anne, bu kadının herhangi biri olabileceğinin farkındasın, değil mi?”

“Kesinlikle, ancak ona sahip çıkmak bizim görevimiz.”

“Fakat bir hırsız ya da suçlu olabilir ya da...”

“Saçmalama, Oliver.” Annesi onu azarladı. “Onun genç bir hanımefendi olduğunu ilk bakışta rahatlıkla anlamak mümkün. Bileğindeki o zarif altın bileziği gördün mü? Bir ara ona yakından bakmak istiyorum. Harika bir parça.”

“Muhtemelen çalıntıdır,” diye homurdandı Oliver.

Oğlu tek kelime etmemişçesine Leydi Norcroft konuşmaya devam etti. “Kıyafetleri de çok kaliteli, son moda ve zevk sahibi. Eldivenleri ise olağanüstü. Gerçek bir hanımefendiyi her zaman eldivenlerinden ayırt edebilirsin.”

“Evet, evet, biliyorum. Leydi Fitzgivens da öyle söyledi...”

“Ve haklıydı. Peki, misafirinizin çizmelerine bakma fırsatın oldu mu?”

Oliver derin bir nefes aldı. “Hayır, ama...”

“Çok hoş, seyahate uygun ama pek kullanışlı değil. Birinin uzun süre giyip giymeyeceğine aldırmadan satın alabileceği türden çizmeler. Oldukça pahalı olmalı. Bir hırsızın ya da suçlunun öyle ayakkabılar giyebileceğini sanmıyorum.” Annesi kafasını salladı. “Eğer hırsızlar ve suçlular o tür ayakkabılar giyiyorlarsa, o halde hepimiz toplum kurallarına uyarak zaman kaybediyoruz demektir.”

“Anne!”

“Ah, bu kadar kızma, canım. Ayakkabıların çekiciliği beni bir eşkıya yapmaz.” Gözlerini devirdi.

“Bu saçmalık, anne. Hiç aklıma gelmezdi...” Çenesi kenetlendi. Ayakkabılar uğruna eşkıyalık yapmayı öneren o değildi, o halde neden kendini bir aptal gibi hissediyordu? Derin bir nefes aldı. “Söylemeye çalıştığım şey...”

Bana bir mektubu var, tatlım. Bunu unutma.”

“Sana bir zarfı var.” Oliver’ın sesi yükseldi. “Üstelik içi boş bir zarf.”

“Evet, çok yazık.”

“Onu kendisi yazmış olabilir.”

“Kağıt oldukça kaliteliydi. El yazısı düzgün ve tanıdık görünüyordu, yine de emin olamıyorum. Tanıdığım birçok kişinin el yazısı onunkine benziyor. Bu çok sinir bozucu. Eğer kendisi yazdıysa, oldukça iyi bir iş çıkarmış. Bu da ne amaçla yazdığı sorusuna dikkat çekiyor.”

“Hiç şüphesiz alçakça bir amaçla,” dedi Oliver karamsar bir şekilde.

“Ne kadar müthiş bir fikir. Alçakça bir amacın hedefi olmak beni kesinlikle rahatsız etmiyor, ancak yine de failin hoş bir genç kadın yerine yakışıklı ve cesur bir adam olmasını tercih ederdim.”

“Anne!”

“Şoke olmana bayılıyorum Oliver ve bu beni hiç rahatsız etmiyor. Bu tür bir macera yaşamayalı çok uzun zaman oldu...”

“Bana kalırsa...”

“Ne?” Gözlerini kısarak ona bakınca Oliver kendisini yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi hissetti. “Yaşım düşünüldüğünde macera peşinde koşmamam mı gerekiyor?”

“Hayır,” diyerek yalan söyledi Oliver. “Böyle bir şey söylemeyecektim.”

“O halde içinden geçiriyordun. Bu bakışı biliyorum. Bu ben senden daha iyisini biliyorum, o yüzden senden ben sorumluyum bakışı. Babanın da buna benzer bir bakışı vardı, fakat o muhtemelen beni çoktan anlamış olurdu.” Duraksadı ve gözleri daldı. “O ve ben gençliğimizde çok büyük maceralara atıldık.”

“Belki de şimdi bunun sırası...”

“Geçmişte kalmış şeyleri anlatarak seni sıkmak gibi bir niyetim yok.” Burnunu çekti. “Ayrıca bilmeyi hak etmiyorsun. Yine de şunu bilmelisin ki...” Oğluna sert bir bakış attı ve kısık sesle ekledi: “Zarf geçerli olsun ya da olmasın, kim olduğunu bilmediğimiz bu misafir artık benim maceram. Senin de birkaç maceraya atılmanı öneririm.”

Oliver’ın içini kızgınlık kapladı. “Benim de maceralarım var.”

“Romantik olmadıkları kesin.”

“Romantik maceralarımı annemle paylaşmam,” dedi Oliver soğuk bir şekilde.

“Yıl başından bu yana dört arkadaşın evlendi ama senin ismin hiç kimseyle anılmıyor.” Kafasını salladı. “Aile işleri ve bir kont olarak sorumlulukların dışında hiçbir şeyle ilgilenmemek eş bulmak için iyi bir yol değil, oğlum.”

“Nereden geldiğini bilmediğimiz bir yabancıyı sırf boş bir zarf taşıdığı için evimize kabul etmek de maceraya giden yol olamaz.” Sesindeki zafer tınısı belirgindi.

“Oliver Lcighton, poponun dibine bile gelse senin herhangi bir macerayı tanıyabileceğinden emin...”

“Anne!”

“Kolun diyecektim.” Annesi bir süre ona baktıktan sonra kahkaha attı. “Macera da güzellik gibi bakanın gözündedir. Duruma nasıl bakarsak bakalım, çok yakında her şeyi öğreneceğimizi düşünüyorum.”

Kapıda duran Hollinger boğazını temizledi. “Leydim, Dr. Miller geldi.”

“Çok iyi, Hollinger.” Kapıya doğru ilerledi. “Öyle ya da böyle, Oliver, tanımadığımız bu hanım hayatımıza heyecan kattı. Kasaba hayatının sıkıcılığından şikayet eden sen değil miydin?”

“Kasaba hayatının durgunluğu hoşuma gidiyor,” diye seslendi Oliver annesinin arkasından. “Burası huzur verici!”

“Sen huzurdan nefret edersin,” diye omzunun üzerinden ona karşılık verdikten sonra odayı terk etti annesi.

“Bu şu an için geçerli değil,” diye homurdanırken çok yakında sessizliği ve sakinliği arayacağı hissine kapıldı.

Yine de annesi haklıydı. Şüpheleri doğru değilse bilegereğinden fazla tedirgin olduğunun farkındaydıuyanır uyanmaz gizemli misafirlerinin kim olduğunu öğreneceklerdi. Ve eğer ciddi bir şekilde yaralanmadıysa, her an uyanabilirdi. Oliver biraz meraklandığını itiraf etmeliydi. Ne de olsa eldivenleri ve çizmeleri bir yana, o çok hoş bir kadındı.

Ve Oliver hâlâ onun gözlerinin rengini merak ediyordu.

Üçüncü Bölüm

Genç kadın gözlerini açıp süslemeli tavana baktı. Oldukça hoştu. Daha önce böyle bir şey hiç görmemişti, ne kadar da güzel ve zarıftı. Neredeydi?

Yerinden doğrulunca başına keskin bir ağrı saplandı. Homurdanarak tekrar uzandı. Belirgin bir şişlik yoktu. Yine de başı ağrıyordu ve sebebini bilmiyordu. Yumuşak yastığa memnuniyetle başını gömüp etrafına bakındı. Oturma odasına benzeyen bir yerde bulunan bir Kleopatra koltuğunda yatıyordu. Aralık kapıdan yatak odasını görebiliyordu. Her iki oda da soğuk yeşil tonlarıyla dekore edilmişti ve yatıştırıcı bir orman etkisi yaratıyordu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama burası kesinlikle çok güzeldi.

“Uyanmışsınız,” dedi hoş bir kadın sesi kapının olduğu taraftan.

Genç kadın yerinden doğrulmak için çabaladı.

“Ah hayır, tatlım, hemen hareket etmemelisin.” Anaç bir kadın üzerine doğru eğilirken, iki hizmetçi destek alması için hemen yastıkları arkasına yerleştirdi. “İşte, böyle daha iyi. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Ensesini ovuşturdu. “Başım...”

“Dr. Miller bir iki gün başının ağrıyacağını söyledi ama iyileşecekmışsin.” Kadın koltuğun yanındaki sandalyeye oturdu. “En azından bir günlüğüne dinlenmeni Öneriyor.”

“Dr. Miller da kim?” dedi yavaşça.

“Kasabamızın doktoru. Birkaç dakika önce gitti. Çok iyi ve saygın bir doktordur. Londra’daki daha kârlı bir işi kasaba hayatına tercih etmediği için kendimi şanslı hissediyorum, fakat şu an bunun konumuzla bir ilgisi yok. Bir iki gün içinde nasıl olduğunu görmek için yeniden gelecek.” Kafasını salladı. “Hepimizi çok endişelendirdiğini söylemeliyim. O düşünceli Leydi Fitzgivens bile...”

“Leydi Fitzgivens mi?”

“Seni buraya o getirdi. Leydi Fitzgivens kadar düşünceli birine rastladığım için çok şanslım, canım. Perondan düştüğünü görmemiş olsaydı...”

“Evet, büyük şans.” Tuhaf ama kendisini hiç de şanslı hissetmiyordu. Hissettiği tek şey endişeydi. Ve bu da tuhaftı. Daha fazlasını hissetmesi gerekmez miydi? “Korkarım aklım kanştı. Perondan mı düşmüşüm?”

“Görünüşe bakılırsa o kısmı biraz karışık, fakat anlaşılan o ki Londra’dan kasabaya yeni varan Leydi Fitzgivens senin tökezleyip perondan düştüğünü görmüş. Yanında üzerinde isminin yazılı olduğu bir zarf varmış. Ne yazık ki içinde ne varsa uçup gitmiş ve o da seni buraya getirmiş.”

“Peki burası neresi?”

“Bağışla beni tatlım, elbette nerede olduğunu bilemezsin. Norcroft Malikânesi’ndesin. Adım Leydi Norcroft.” Leydi Norcroft sanki çok küçük bir çocuğa ya da güçsüz durumdaki birine bakıyormuş gibi gülümsedi. “Ama uygun olan asıl soru kim olduğun?”

“Ben kim miyim?” dedi genç kadın yavaşça.

“Evet, canım, adın ne?”

“Adım mı?” Bu yeterince basit bir soruydu. O halde neden verebilecek bir yanıtı yoktu? Basit ya da değil. Bir dakika önce hissettiği endişe karın boşluğuna yerleşti.

Leydi Norcroft elini genç kadının kolunun üzerine koydu. “Belki de hatırladıklarından başlaman daha iyi olur.” “Hatırladıklarım,” diye tekrarladı. Leydi Norcroft’un ona sanki aklım kaçmış gibi bakmasına şaşırması gerekirdi. Görünüşe bakılırsa açıkça öyle olmuştu. Derin bir nefes aldı. “Birkaç dakika önce gözlerimi açmam dışında pek bir şey hatırlamıyorum.”

“Ah tatlım.” Leydi Norcroft dikkatle ona baktı. “Emin misin?”

Genç kadın kaşlarını çatarak düşünmeye başladı ve bu güzel yeşil odada uyanmasından öncesine dair herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı. Sonra kafasını salladı. “Kesinlikle eminim.”

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Leydi Norcroft içini çekerek.

Gözlerini korkuyla açtı. “Neyden korkuyordunuz?”

“Hafıza kaybından,” dedi Leydi Norcroft üzgün bir şekilde ama gözlerinde heyecan dolu bir ışıltı vardı. “Bunun bir ismi vardı.” Kaşlarını çatı. “Neydi acaba? Yunanca bir şey sanırım.”

“Amnezi mi?” dedi hiç düşünmeden.

“Evet, o. Çok iyi. En azından bir şey hatırlayabildin.” “Hiçbir şey hatırlamadım. Sadece birden aklıma geldi.” “Zavallı çocuğum, sen amnezi oldun.” Leydi Norcroft’un kati ses tonunda nedense bundan memnun olduğuna dair bir tını vardı. “Bu tür şeylerin olduğunu hep duyardım ama asla bir gün karşılaşacağımı düşünmemiştim.” “Asla mı?” Sesi korku doluydu. “O halde bunun her zaman olan bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz?”

“Ah, pek sanmıyorum.”

“Bu kadar sıradışı bir şey olmadığına eminim.” Böyle bir şey onun başına geliyor olamazdı. “Şüphesiz insanlar her gün perondan düşüp kafalarını bir yere vurup kim olduklarını unutuyorlardı.” Ne yapacaktı? “Muhtemelen sapasağlam olmalılar.” Ayağa kalktı, kalbini sıkıştıran korkuya kıyasla baş ağrısının hiçbir önemi kalmamıştı. “Belki de bu yüzden bu tür şeyleri hiç duymuyoruz.”

“Tatlım, hiç sanmıyorum...”

“Belki de o kadar sık görülen bir durum ki...” Şiddetli bir kaçma isteği içini kapladı. Bunun yerine oda boyunca yürüdü. Ne de olsa gidebileceği hiçbir yer yoktu. “İnsanlar bir anda kafalarını çarpıp hafızalarını kaybediyor ve kısa bir süre sonra iyileşiyor olmalılar... Bu yüzden de kimse bundan bahsetmeye gerek duymuyordur.”

“Üzülme hiç gerek yok.”

“Gerek yok mu?” Olduğu yerde durup Leydi Norcroft’a döndü. “Özür dilerim ama bana kalırsa üzülmem gerekiyor! İnsanın kim olduğunu hatırlamaması endişe verici bir durum!”

“Amneziyi hatırladın. Bunun bir ilerleme olduğunu söyleyebilirim.” Yaşlı kadın kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Oldukça nadir kullanılan bir kelimedir.” “Ama kendi ismini hatırlamıyorum!” Durumunun ciddiyeti onu tehdit etmeye devam ederken kendisini anlayışlı bayanın kollarına atıp kontrolsüz bir şekilde ağlamaktan başka bir şey istemiyordu. Fakat aniden birinin kollarına atılıp ağlayabilecek türden biri olmadığını fark etti. En azından bu bir dakika öncesindeydi. Yine de bu ona biraz olsun yardımcı olmuştu. “Nereli olduğumu bilmiyorum. Ailemin kim olduğunu da.” Nefesi kesildi. “Bir ailem ya da eşim olup olmadığım bile bilmiyorum! Ya evliysen?” “Böyle bir duruma düşmene sebep olduğuna göre doğru düzgün bir eşin olduğunu söyleyemem.”

“Ama bilmiyorum.” Kollarını bedenine dolayıp burnunu çekti. “Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Elbette, bilmiyorsun, tatlım,” dedi Leydi Norcroft usulca. “Hafızanı kaybettin. Fakat ben senin yanıdayım.” Hizmetçilerine işaret etti. “Ellen, Mary, sanırım biraz çaya ihtiyacımız var.” Hizmetçiler hemen odadan çıktılar.

“Hiç sanmıyorum...”

“Düşünmemen gerek. Düşünürsen aklın daha çok karışacak.”

“Aklım bundan daha fazla karışık olamaz.” Tekrar koltuğa çöktü. “Leydi Norcroft...”

“Çok iyi.” Leydi Norcroft’un sesinde halinden memnun bir ton vardı. “İsmimi hatırlıyorsun.”

Kadına baktı. “Bana kendinizi bir dakika önce tanıttınız.”

“Evet ama unutmamış olmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Amnezi kelimesini hatırladığımı da düşünürsek, kesinlikle iyileşme yolundasın.” Gülümsedi. “Bu kadarı bile şimdilik benim için yeterli. Bu konuda pek fazla bilgim olmasa da gücünü toplamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Yarın geldiğinde bu konuyu Dr. Miller ile konuşuruz. Sakın endişelenme.”

“Leydi Norcroft...”

“Biliyor musun, yakın dostum Marguerite’in, Leydi Cutchings’in kasabadaki evinde bir keresinde bir prens kalmıştı. Bu ondan çok daha iyi.”

“Bu mu?”

“Daha doğrusu sen demeliydin. İyi bir aileden geldiği belli olan, hafızasını tamamen kaybetmiş ve dudaklarında benim ismimle buraya getirilen...”

“Bunun iyi bir şey olduğunu hiç...”

“Mecazi olarak, tatlım. Dudaklar, zarflar.” Leydi Norcroft neşeli bir şekilde işaret etti. “Aynı şey. Üstelik hoş bir kadımsın. Bu tam Roxborough Düşesi’nin romanlarında olabilecek türden bir macera.” Gözlerini kocaman açtı. “İşe yarayacağımı düşündüğüm bir fikrim var.” Ayağa kalkıp ona elini uzattı. “Benimle gel.”

“Nereye gidiyoruz?” Yaşlı kadının elinden tutup onun peşinden yatak odasından çıktı.

Leydi Norcroft büyük bir boy aynasının karşısında durdu. “İşte, ne görüyorsun?”

Genç kadın aynadaki yansımasına dikkatle baktı. O sırada insanın kendisine objektif bir şekilde bakma şansını nadiren elde ettiğini ve belki de bunun iyi bir sebebi olabileceğini düşündü. Karşısındaki yüz yeterince hoş, hatta güzel sayılırdı ki bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Kibirli biri olduğunu düşünmemesine rağmen hiçbir fikri yoktu. Burnu sinir bozucu bir biçimde kalkık, gözleri yüzüne göre biraz fazla büyük ve çenesi fazla sivri görünse

de yüzünden hoşlanması iyi bir şeydi. Sonuç olarak pek de kötü gözükmeyen kalp biçimli bir yüzü vardı. Gözlerinin yeşili kızıl saçlarıyla uyumluydu. Saçlarının dalgalı ve biraz dağılmış olduğunu fark etti. Kolay şekillendirilemeyeceğini düşündü. Bakışları yansımasında aşağı doğru kaydı. “Eee?” dedi Leydi Norcroft hevesle.

“Biraz zayıfım, sizce de öyle değil mi?”

“Hiç de değil.” Leydi Norcroft ciddi bir şekilde genç kadının aynadaki yansımasına baktı. “Belki biraz, fakat göğüslerin dolgun, önemli olan da bu.”

“Evet, sanırım,” dedi genç kadın ve kendini incelemeye devam etti. Ortalama bir boydaydı ve üzerinde zayıflığının fakirlikle alakalı olmadığını gösteren kaliteli bir seyahat elbisesi vardı. Bu da iyi bir şeydi ancak kibirli olup olmamasının yanı sıra sığ olup olmadığı sorusunu da aklına getiriyordu. İsmi hatırlamıyor olabilirdi ama fakir olmadığını keşfeden bir insanın bundan memnun olmayacağını hayal bile edemiyordu.

“Unutkanlık yaşamana rağmen bir roman kahramanı için biraz genç olabilirsin.” Leydi Norcroft aynadaki yansımaya dikkatle baktı. “Bana kalırsa neredeyse otuz yaşında olmalısın.”

Genç kadın korkuyla sindi. “O kadar yaşlı mıyım?”

Leydi Norcroft kahkaha attı. “Tatlım, otuz hiç de yaşlı sayılmaz. Yine de eğer istersen, otuz yerine neredeyse sözcüğünün doğru olmasını umabiliriz.” Duraksadı. “Değil mi?”

“Neredeyse kulağa daha iyi geliyor.”

“Hayır, demek istediğim... Pekala, aynada nasıl birini görüyorsun?” Leydi Norcroft aynayı işaret etti. “Tanıdık geliyor mu? Kendini tanıyabiliyor musun?”

Bakışları yaşlı kadınlarla keşişince burnunu kırıştırdı. “Ne yazık ki hayır.”

“Biraz umutlanmıştım ama elbette tanıyamazsın.” Leydi Norcroft’un gözleri ışıldı. “Bu uzun zamandır başıma gelen en ilginç şey.” Durup hafifçe kaşlarını çatı. “Ama düşününce, bu sene oldukça ilginç geçti. Sana her şeyi anlatmam gerekecek.”

“Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, anne.” Hemen arkalarında kapının girişinde bir beyefendi duruyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve koyu kahverengi saçlıydı. Köşeli bir çenesi, orantılı yüz hatları ve düzgün, aristokratlara özgü bir burnu vardı. Yakışıklıydı ama çok değil. Havalı demek daha doğru olurdu. Gözleri koyu maviydi ve bakışları aynada keşişince genç kadının içini kaplayan çaresizlik hissi hızla nefesini kesti.

“Neden olmasın?” diye sordu Leydi Norcroft.

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.” Annesiyle konuşuyor olmasına rağmen bakışlarını genç kadından ayırmıyordu. “Ve Ellctı’m söylediklerine bakılırsa, o da kendisi hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

“O haklı.” Genç kadın bakışlarını ondan alamıyor gibi görünüyordu. “Herhangi biri olabilirim.”

“Herhangi biri,” diye mırıldandı adam.

Genç kadın omuzlarını silkeli. “Ya da hiç kimse.”

Adam şeytani bir şekilde gülümsedi ve genç kadının kalbi hızla atmaya başladı. “İşte buna inanmak güç olurdu.”

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Sizi tanıyor muyum?”

“Sanmıyorum.”

“O halde, belki de siz beni tanıyorsunuzdur?” dedi umutla.

“Korkarım sizi tanımıyorum.”

“Tine de...” Kafasını salladı. “Oldukça tanıdık geliyorsunuz.”

“Ne kadar da kabayım!” Leydi Norcroft aynadan uzaklaştı. Odada ilerlemeye başlayınca, genç kadın isteksizce bakışlarını aynadaki beyefendiden kaçırmak zorunda kaldı. “Oğlum Oliver’ı, Norcroft Kontu’nu size tanıtmama izin verin.”

Kont başıyla selam verir vermez, genç kadın hiç düşünmeden ona elini uzattı. Adam elini dudaklarına götürünce de yüzü kızardı. Bir kez daha göz göze geldiler. Güçlülük yutkundu. “Hiç tanışmadığımıza emin misiniz?”

“Hafızamda herhangi bir sorun yok.” Gözlerinde belli belirsiz hınzır bir ışıltı belirdi. “Üstelik tanışmış olsaydık sizi kesinlikle hatırlardım.”

Genç kadın bu yanıt üzerine onun tehlikeli bir adam olabileceğini düşündü. Muhtemelen geleceği ve kalbi için. Evli olmadığını umuyordu. Elini kontun elinden çekti.

“Tanım, bu çok tuhaf,” dedi Leydi Norcroft.

“Hangi kısmı, anne?” dedi kont kısık bir sesle.

“Seni ona takdim edebiliyorum ama onu seninle tanıştıramıyorum.” Misafirine döndü. “Tatlım, sana bu şekilde hitap etmeye devam edemem, bu yüzden başım seninkinden daha çok ağrıyor. Sana bir isim vermeliyiz.”

“Bir ismin olduğuna eminim.” İsmi bilmiyor olabilirdi ama yeni bir isim istemediğinden de son derece emindi. Bu kibirli ve sığ olmasının yanı sıra gururlu olduğu anlamına mı geliyordu? Şimdiye kadar kendisi hakkında öğrendiği şeyler pek iyi sayılmazdı.

“Elbette bir ismin var, fakat ne yazık ki kimse ne olduğunu bilmiyor. Ve sana bir isimle hitap etmemiz gerek.” Leydi Norcroft ikna edici bir şekilde gülümsedi. “Biliyorum, eğer biri ismini değiştirmek isteseydi, ben de bundan hoşlanmazdım. Yine de bu sadece geçici bir süreliğine ve hepimizin rahatlığı için gerekli... Bu yüzden umarım darılmazsın”

Genç kadın zoraki bir şekilde gülümsedi. “Bu çok mantıklı geliyor.” Omuzlarını dikleştirdi ve hiç düşünmeden normal şartlar altında cesaretli bir insan olup olmadığını merak etti. Öyleyse, gurur ve kibir kusurlarını bir ölçüde kapatabilirdi. “Ne önerirsiniz?”

“Şu an aklıma bir şey gelmiyor. Sadece bir kez çocuğuma isim vermek zorunda kaldım ve ona Oliver ismini koydum.” Leydi Norcroft tek oğluna sevgi dolu bir bakış attı. “Harika bir seçimdi, sence de Öyle değil mi?”

“Ona yakışıyor.” Genç kadın gerçekten de Oliver isminin bir kont için oldukça uygun olduğunu düşünüyordu.

“Ve şimdi de sana yakışacak bir isim bulmamız gerek.” Leydi Norcroft dikkatle ona baktı. “Ne dersin, Oliver?” “Geçici bir süreliğine olduğuna göre pek önemli değil. Hiçbir fikrim yok.” Omuzlarını silkti. “Mary nasıl?”

Leydi Norcroft gözlerini devirdi. “Tanrım, Oliver, ha yal gücün hiç gelişmemiş. O kesinlikle Mary olamaz. Mary çok sıradan bir isim. Tek bir bakışta bile onun sıradan bir insan olmadığını anlayabilirsin.”

Mary olamayacak genç kadın kısık bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra iki büküm oldu.

“Peki öyleyse.” Kont bir süre düşündü. “Penelope’yc ne dersiniz?”

“Daha iyi. Kesinlikle olabilir.” Annesi Olası Penelope’ye baktı. “Ne dersin?”

Olası Penelope kafasını salladı. “Kendimi Penelope gibi hissetmiyorum. Bana uyarı bir isim gibi geliyor ve sanırım öyle biri değilim.”

“Saçmalık.” Leydi Norcroft umursamazca elini salladı. “Benim adım da Edwina ve bu isim kesinlikle havai değil, ancak oğlum sana genellikle havai olduğumu söyleyecektir. Yine de benim ismime itiraz edecek durumum olmasa da senin böyle bir şansın var.” Yüz ifadesi aydınlandı. “Senin için ne kadar heyecan verici bir fırsat.”

“Bana pek heyecan verici gelmiyor.” Olası Penelope içini çekti.

“Bu saçmalık.” Oliver derin bir nefes aldı. “Biz bir çocuğa isim koymuyoruz. Hayatının geri kalanını bu isimle geçirmek zorunda değil. Herhangi bir isim yeterli olacaktır. Elizabeth’e ne dersin? Ya da Sarah? Ya da Anne?”

“Sanırım haklısın,” dedi annesi. “Ne de olsa gülün ismi başka bir şey olsaydı da...”

“Shakespeare.” Kont ağırbaşlı bir ifadeyle kafasını salladı.

“Çok iyi, Oliver. Eğitiminin zaman kaybı olmadığını bilmek çok güzel.”

“Hiçbir zaman okumaya düşkün olmadı,” dedi Olası Elizabeth hiç düşünmeden.

Oliver gözlerini kıstı. “Bunu nasıl bildin?”

“Belki de Shakespeare’dcn bir isim olabilir,” dedi Leydi Norcroft kendi kendine.

Olası Elizabeth gözlerini kocaman açtı. “Hiçbir fikrim yok. Birden aklıma geliverdi.”

“Önemi yok, Oliver. Birazcık akli başında olan biri okumaya düşkün olmadığını anlayabilir. Öyle bir havan yok.”

Kont şüpheli bir tavırla Olası Elizabeth’i süzdü. Bu çok sinir bozucuydu.

Olası Elizabeth de ona şüpheli bir bakışla karşılık verdi. “Daha önce tanışmadığımıza emin misiniz?”

“Buldum!” dedi Leydi Norcroft. “En sevdiğim oyun Oliver Goldsmith’in yazdığı Yenmek için Eğilen Kadın’dır Olası Elizabeth’e baktı. “Kendisi aynı zamanda IVakefield Papazı’nı yazmıştır, ama o diğeri kadar eğlenceli değildir. Zavallı papazla ailesinin başına korkunç şeyler gelir ve oyun kötü biter.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun, anne?”

“Edebi bir referansın hafızasını tetikleyeceğine düşünmüştüm,” dedi Leydi Norcroft oğluna azarlarcaasına bir bakış atarak. “Söylemeye çalıştığım şey suydı, Yenmek için Eğilen Kadın adlı oyundaki kadın kahraman aslında olmadığı biriyle karıştırılır, bu da bana şu an senin kim olduğunu bilmemeni hatırlattı.”

“Kadın karakter, olmadığı biri gibi davranıyor, anne.” Oliver bakışlarını Olası Elizabeth’c çevirdi. “Oyunun büyük bir bölümünü erkek karakteri kandırarak geçiriyor.”

Olası Elizabeth irkildi. “Kulağa beni sizi kandırmakla suçluyormuşsunuz gibi geliyor.”

Kont yanıt ortadaymış gibi omuzlarını silkti.

“Hayır, hayır, öyle demek istemedi,” dedi Leydi Norcroft hemen. “Yine de bir tür suçlamaya benziyordu.”

Olası Elizabeth kollarını göğsünde kavuşturdu. “O hal de bu sizi oyunun kahramanı yapar, ancak şimdiye kadar bir kahramana yakışacak şekilde davrandığınızdan pek emin değilim.”

Kont sertçe ona baktı. “Elbette öyle olabilirim.”

Genç kadın omuzlarını silkip adamın az önceki ifadesini taklit etti.

“Kate Hardcastle,” dedi Leydi Norcroft aniden. “Oyundaki kadın oyuncunun ismi buydu. Bence sana yakıştı.”

Oliver’ın çenesi kasıldı. “Sizi evime kabul ettim.”

“O halde Kate, Hardcastle’a gerek yok,” diye devam etti Leydi Norcroft sözlerine. “Hardcastle’a benzediğini sanmıyorum.”

Olası Elizabeth konta alaycı bir şekilde gülümseyerek baktı. “Çok misafirperversiniz.”

“Buraya getirildiğinizde, sizi geri çevirebilirdik,” dedi Oliver.

Leydi Norcroft onaylamadığını belirtircesine dudaklarını büzdü. “Bunu düşünmediğini söyleyemezsin.”

Oliver sabır duası ediyormuşçasına bir an için gözlerini yumdu. “Böyle bir şey söylemedim.”

Genç kadın, yani Kate sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Doğrusu, kontu şüpheleri yüzünden suçlayamazdı. Kapısına ismini bile bilmeyen bir yabancı getirilseydi, muhtemelen kendisi de o kişiden şüphelenirdi. “Tedbiri elden bırakmamamın nadiren bir hata olduğunu düşünürüm.”

“Öyle mi?” dedi kont.

“Ne kadar mantıklısın.” Leydi Norcroft gülümsedi.

“Evet, mantıklı biri olmalıym.” İcini çekti. O halde kibirli, gururlu ve belki de biraz cesur olmasının yanı sıra mantıklı biriydi. Sığ olmayı elemişti. Sağık insanın muhtemelen biraz çabayla üstesinden gelebileceği bir özellikti. “Lord Norcroft sağduyulu olmaya çalışıyordu.”

Oliver’a özür dilercesine bir bakış attı. “Bana oldukça anlaşılır geliyor.”

“Soylu bir kadın gibi.” Leydi Norcroft oğluna kendini beğenmişçesine bir bakış attı. “Sana söylemiştim, Oliver.”

Oliver suratını astı. “Bana onun kaliteli ayakkabılar giydiğini söyledin.”

Kaliteli ayakkabılar mı? Kate ayakkabılarına bakmamak için kendisini zor tuttu.

“Evet, öyle söyledim.” Leydi Norcroft kesin bir tavırla kafasını salladı. “Kate’i nasıl buldun?”

“Kate.” İsim ne doğru ne de yanlış geliyordu. Kate. “Kate olabilir sanırım.”

“Harika.” Leydi Norcroft oğluna baktı. “Valizini bulmak için biraz çaba gösterirsen, kim olduğuna dair ipucu edinebiliriz.”

“Valizlerim kayıp mı?” dedi Kate zayıf bir ses tonuyla.

“Karışıklıkta gözden kaçıp kaçmadıklarına bakması için uşaklarımdan birini gara yolladım. Leydi Fitzgivens bana ne yapması gerektiğini bilen bir kadın gibi gelmedi.” Oliver bir süre Kate’i inceledi. “Hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?”

“Hayır.” Kafasını salladı. “Ne yazık ki hatırlamıyorum.”

Hafifçe gözlerini kıstı. “O halde valizinizin olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Ne kadar da şüpheci bir yaratıktı. “Elbette yanımda valizlerim olmalı. Beni tren istasyonunda bulmuşlar. Üzerimde seyahat kıyafetleri var, o nedenle valizlerim de olmalı.”

Genç kadının yalanını yakalamak istercesine hiç vakit kaybetmeden, “Nereye gidiyordunuz?” diye sordu kont.

“Bilmiyorum,” dedi sertçe. “Ama yola koyulmalıym.” Kapıya doğru bir adım attı ve anında anlaşılmaz bir zayıf lık vücudunu sardı, oda dönmeye başladı ve koltuğa yığıldı. Bu çok tuhaftı, çünkü bir dakika öncesine kadar kendisini oldukça iyi hissediyordu.

“Tatlım, hiçbir yere gitmiyorsun.” Leydi Norcroft oğluna kızgın bir bakış attı. “Ne yaptığımı gördün mü, Oliver? Zavallı Katc’i üzdün.” Dönüp genç kadının kolunu okşadı. “Gitmene izin veremeyiz. Bunu yapabilecek durumda olmadığın ortada. Ayrıca yanında üzerindeki kıyafetlerden başka hiçbir şey yok ve nereye gideceğini bile biliyorsun.”

“İskoçya,” dedi Oliver. “O bir İskoç. Bunu sesinden anlayabiliyorum.”

“Evet ama aksam o kadar belirgin değil.” Leydi Norcroft düşünceli bir halde kaşlarını çatı. “Burada, genç bayanlara özel, düzgün bir yatılı okulda eğitim almış olduğunu düşünüyorum.”

“Bunu konuşmaktan mı anladınız?” Görünüşe bakılırsa Leydi Norcroft görüldüğünden daha zeki idi.

“Evet, konuşmaktan anladım.” Yaşlı kadının gözleri ışıldadı. “İlk bakışta insanların sahip olduğumu düşünmedikleri birçok yeteneğim var.” Sandalyesine oturdu. “Ben sürprizlerle dolu bir kadıyım.”

Oliver kahkaha attı. “İşte bu konuda haklısın, anne.” Bakışlarını Kate’e çevirdi. “Ve aşırı derecede güven dolusun.”

“Bana kalırsa kolayca kandırılmayacak kadar zeki bir kadın,” dedi Katc sakince.

Oliver omuzlarını silkti. “İyi niyetli biridir. Ve bu tür insanlardan genellikle faydalanılır.”

“Aynı şekilde genellikle iyilikleri için de ödüllendirilirler.” Kate zoraki bir şekilde gülmüştü. “Bu hayatta olmasa da bir sonrakinde.”

“Söz konusu annem olduğunda, bu hayatın onun için olabildiğince sorunsuz olmasını sağlamak benim sorumluluğumdur.”

“Birinin anneniz için sorun yaratmayı isteyebileceğini düşünemiyorum. Siz bayım...” Kate gözlerini kıstı. “Tamamen farklı bir türsünüz.”

Leydi Norcroft’un nefesi kesildi.

“Farklı bir tür mü?” Kont ona öfkeyle bakıyordu. “Son derece düzgün biri olduğumu öğreneceksiniz.”

“Hah.” Ayağa kalktı, hissettiği zayıflığın yerini öfke almıştı. “Size kalsaydı, hâlâ peronda tozlu yerde yatıyor olurum.”

“Baygın bir kadın peronda ya da neresi olursa olsun tozun içinde yatarken bırakmam. Yine de...” Dişlerini sıkınca çenesi seğirdi. “Sizi evime davet etmezdim.”

Kate omuzlarını dikleştirdi. “O halde bir an önce evinizden ayrılmak benim için en iyisi olacak.” Leydi Norcroft’a doğru döndü. “Leydi Norcroft, nezaketinizi ve cömertliğinizi takdir etsem de buradaki varlığımın ne yazık ki oğlunuz için tahammül edilmez olduğunu düşünüyorum.” “Varlığınıza tahammül edemediğimi söylemedim,” dedi Oliver hemen. “Ben sadece yabancıları evime davet etmeye tereddütlü yaklaşırım. Özellikle de...”

“Herhangi biri olabilecek yabancıları. Evet, evet, daha önce de söylemişsiniz.” Derin bir nefes aldı. “Leydi Norcroft, gara geri dönmem için bir vasıta ayarlayabilirseniz, orada valizlerimi bulabileceğimden eminim...”

Leydi Norcroft kafasını salladı. “Ama valizlerini görsen bile tanıyamazsın.”

“Eşyalarımı gördüğümde hafızamın yerine gelme riskini almaya razıyım, sonra da yola koyulacağım.”

“Tanrı aşkına, hayır,” dedi Leydi Norcroft kati bir şekilde. “Buna müsaade edemem.”

“Ben de edemem.” Oliver sinirli bir şekilde soludu. “Şartlar ne olursa olsun evimize getirildiniz ve bu yüzden artık bizim sorumluluğumuzdasınız.”

Kate ona öfkeyle baktı. “Kapınıza gelen her sahibsiz yaratığı koruma altına almak sizin sorumluluğunuzda mı?” Leydi Norcroft, “Oliver bir kont olarak görevlerini çok ciddiye alır,” diyerek Kate’e cevap verdi. “Bu konuda çok iyidir.”

“Yine de istenmediğim yerde kalmamayı tercih ederim.”

“Mesele istenip istenmemeniz değil.” Oliver’in çenesi kenetlendi. “Kendiniz de söylediniz. Bu bir tedbirlik meselesi. Herhangi biri olabilirsiniz.”

“Umarım,” dedi genç kadın sertçe. “Görünüşe bakılırsa şu an yeterince param olmadığına göre...” Bileğindeki bileziği çıkarıp Leydi Norcroft’a uzattı. “Bileziğimin yeterince değerli olduğunu sanıyorum. Teminat olarak bileziğimi alıp bana Londra’ya dönmeme yetecek kadar borç verirsiniz...”

“A-ha!” Oliver ona doğru suçlamasına parmağını uzattı. “Londra’dan geldiğinizi nereden biliyorsunuz?”

“Londra’dan gelip gelmediğimi bilmiyorum.” Derin bir nefes aldı. “Anneniz Leydi Fitzgivens’in Londra’dan yeni geldiğini söylediği için bu kanyaya vardım. Ben de aynı trenle kasabaya varmış olmalıyım. Bu bana çok mantıklı geliyor. Bence Norcroft kadar küçük bir kasabaya çok az sayıda tren geliyor olmalı...”

“A-ha! Norcroft’un küçük olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Bilmiyorum.” Dişlerini gıcırdattı. “Dünyanın bir ucu dediğiniz için öyle olduğunu düşündüm. Yanılıyor muyum? Yoksa Norcroft büyük bir şehir mi?”

“Ah, hiç de değil,” diye dalgın bir şekilde mırıldandı Kate’in bileziğini inceleme niyetinde olan Leydi Norcroft. “Oldukça küçük bir yer. Yine de hoş

ve kendi çapında sevimli sayılır.”

“Yine de...” diyerek söze başladı Oliver.

Yine de mi?” Kate sırttı. “A-ha demeyecek misiniz?” Gözlerini kısarak ona baktı. “Şu an değil.”

“Bir kez daha a-ha diyeceğinden emindim,” dedi Leydi Norcroft kısık bir sesle.

Oliver annesine aldırış etmedi. “Ama Londra size tanıdık geliyor.”

“Paris ve Roma ne kadar tanıdıkça,” dedi genç kadın sertçe. “Hafızamı kaybettim, aklımı değil.”

“Amnezi geçiren birinin hiçbir şeyi hatırlamayacağını sanırdım,” dedi kont kibirli bir şekilde.

“Bu tür şeyler hakkında bildiklerinizi doğru çıkaramadığım için özür dilerim. Aslında her şeyi bilmediğiniz gerçeğiyle yüzleşmek sizin için son derece sinir bozucu olmalı.” “Gerçekten de öyle,” dedi Oliver.

Leydi Norcroft kakhaha attı. “Her zaman öyledir.”

Kont duraksadı ve sanki muhabbetin ne kadar saçma olduğunu anlamış ya da gülmek için kendisini zor tutuyormuş gibi dudaklarının kenarları seğirdi. “Bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi düşünmeyi tercih ederim, ancak kesinlikle emin olduğum bir şey var ki bu yanlış bir inanç.”

“Gerektiğinde alçakgönüllü olabiliyor.” Leydi Norcroft oğluna sevgi dolu bir bakış attı. “Hatta arada sırada hatalı olduğunu da itiraf edebiliyor.”

“Nadiren,” dedi kont gözlerindeki neşeli ışıltıyla uyuşmayan ciddi bir ses tonuyla.

Kate ona bakakaldı. Norcroft Kontu nasıl bir adamdı böyle? Bir an otoriter ve küstah olabiliyorken, çok geçmeden durumun gülünçlüğüne fark edip kendi davranışlarıyla dalga geçebiliyordu. Bu neredeyse çekici bir özellikti. Adam tam bir bilmeceydi ve Tanrı yardımcısı olsun, son derece merak uyandırıcıydı.

“Lütfen özrümü kabul edin.” Kate’in yanına gidip elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Bakışları onunkilere kenetlendi. “Hafızamzi geri kazanana dek misafiriniz olarak evimizde kalabilirsiniz.” Dudakları tenine dokundu. “Ve belki daha sonra da.”

Genç kadının nefesi kesildi. “Bunun gerekli olacağını sanmıyorum.”

“Alı ama bilemezsiniz.” Gözleri annesinkiler gibi ışıldadı. Fakat annesinin gözleri neşeyle parlıyorken, onunkiler tamamen farklı bir şey açığa çıkarıyordu. Belki bir söz ya da olması muhtemel muhteşem bir şey ya da son derece kötü bir şey. 1 latta büyüğü bile andırıyordu. “O zamana kadar burayı kendi eviniz gibi görün.”

“Çok nazıksınız, lordum.” Elini elinden çekmeye çalıştı, fakat adam elini sıkıca tutmuştu.

“O zamana dek buranın aslında varmanız gereken nokta olduğunu düşünmeye devam edeceğim,” dedi Oliver bakışlarını ondan ayırmaksızın.

“Ne kadar da düşüncelisin, Oliver,” diye mırıldandı annesi. “Bazen anneler çocuklarının...”

“Ayrıca kim olduğunuz gerçeğini keşfetmeniz için elimden geleni yapacağım.” Genç kadının gözlerinin içine baktı. “İnan bana, Katt> gerçeği öğreneceğim.”

Dördüncü Bölüm

Genç kadın ona bakakaldı. “Kulağa tehdit gibi geliyor, lordum.”

“Hiç de değil,” dedi Oliver uysal bir şekilde. “Bu bir söz.”

Kate hızla elini çekerken tuhaf bir boşluk hissetti. “Peki sözünüze sadık biri misinizdir?”

“Her zaman. Ama özellikle de söz konusu gerçekler olduğunda.”

“Benim hakkımdaki gerçekler mi?” Gözleri ışıldadı ve o sırada Oliver karşısındaki kadının inatçı ve kesinlikle zeki olduğunu anladı.

“Kesinleştirilmesi gereken başka gerçekler mi var?”

“Evrinde kesinleştirilmesi gereken birçok gerçek olduğunu düşünüyorum,” dedi Kate kaygısızca.

“Felsefe konusunda çok iyisin.” Leydi Norcroft kafasını salladı. “Düzgün bir eğitim almış olduğunu biliyordum.” Ayağa kalktı. “Oliver, valizleri hakkında bir şey bulup bulmadıklarını öğrenir misin? Ben de bu arada misafirinizle ilgileneyim.”

“Pekâlâ,” dedi Oliver ve Kate’e bir bakış attı. “O halde sonra görüşürüz.”

Genç kadın kibar bir şekilde gülümsedi.

Oliver arkasını dönüp ağır adımlarla odadan çıktı.

Ardından annesinin, “Ondan hoşlandın mı?” diye sorduğunu duydu genç kadın.

“Bu konuda henüz kararımı vermedim,” diye yanıt verdi.

“Pek iyi bir başlangıç olmasa da o kadar da kötü sayılmaz,” diye karşılık verdi Leydi Norcroft. “Bundan daha memnun olamazdım...”

Memnun mu? Neden memnun olacaktı ki? Oliver koridorda ilerledi. Sırf ayağına kadar çekici bir kadın geldi diye onunla düşüp kalkmayacaktı. Annesi bu yabancınnın evliliğe uygun olduğunu düşünüyor olamazdı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Yemyeşil gözlerinin yanı sıra muhtemelen kalbini de kavuran alevler yüzünden çok hoş görünmesi dışında. Hemen hemen her erkek için mücadele vermeyi gerektirecek bir kadına benziyordu. Beklenmedik bir şekilde aklına başka bir düşünce geldi. Ve eğlenceli. Ama buna aldırış etmedi.

“Hollinger.” Oliver uşağı koridorda durdurdu. “Misafirinizin valizlerinden herhangi bir haber var mı?”

“Henüz yok, lordum.”

Yürümeye başladı ama sonra durdu. “Bu konu hakkındaki herhangi bir şey sana da şüpheli geliyor mu?”

“Şüpheli mi dediniz, lordum?”

“Sence o söylediği kişi mi?” dedi Oliver sabırsızca.

“Anladığım kadarıyla henüz kim olduğunu söylemedi, lordum.”

“Ne demek istediğini biliyorsun.” Sertçe ona baktı. “Hafızasını kaybetmesi saçmalığını kastediyorum. Buna inanıyor musun?”

“İnanıp inanmamak benim haddime değil, lordum.”

Oliver dişlerini sıktı. “Sana ne düşündüğünü soruyorum, Hollinger. Herhalde bir fikrin vardır.”

“Evet bir fikrim var, efendim.”

“Harika. Duymayı çok isterdim.”

“Madem ısrar ediyorsunuz. Benim şüpheli bir yapım vardır, lordum, o nedenle sıradışı olaylar bana genellikle şüpheli görünür.” Hollinger bir süre duraksadı. “Ancak daha önce de insanın başına bir darbe aldığında hafızasını kaybedebileceğini duymuştum, o yüzden bu durum bana son derece mantıklı geliyor. Yerde ve gökte felsefi hayallerinde olduğundan çok daha fazlası var, Horatio. Shakespeare’den, efendim.”

“Hollinger, sana bu tür şeylerle ilgilenebilecek bir adam gibi mi görünüyorsun?”

Uşak duraksadı.

“Bir kez daha söylüyorum, sadece fikrini öğrenmek istemiştin.”

“Nasıl isterseniz, lordum. Hayır, bu tür şeylerle ilgilenenizi düşünmedim, efendim.”

İstemsizce sert bir tonla, “O valizleri bul, Hollinger,” dedi Oliver ve yürümeye devam etti. “Ben dolaşmaya çıkıyorum. Hayır, uzun bir yürüyüşe. Çok uzun bir yürüyüşe.”

“Evet, lordum.”

Huzurlu kasaba hayatı buraya kadardı. Oliver merdivenlerden inip ana koridordan geçerek balkona vardı ve meraklı gözlerle ona bakan hizmetkarların yanından geçti. Elbette eve gelen gizemli konuk hakkında çoktan konuşulmaya başlanmıştı. Balkona çıkıp sağ kanada geçti ve merdivenlerden bahçeye indi. Kasaba evleriyle kıyaslandığında ev o kadar da eski değildi, sadece iki yüz yıllıktı. Paledyen tarzı olan ev, kendisini mimar olarak gören eski bir kont tarafından tasarlanmıştı. Oliver hınzırca gülümsedi. Aile tarihini yanlış hatırlamıyorsa, o atası kesinlikle okumuş biri değildi. Leighton ailesinde okumuş erkekler bulunmazdı.

Bahçelerin arasında bir tür ara sokak oluşturan ve iki ayrı noktada benzer yollara ayrılan yüksek çalılar arasındaki geniş çakıllı yola çıktı. Çalılar arasındaki boşluklar en az ev kadar eski bir tarihte tasarlanmış çiçek yataklarına geçiş imkanı sunuyordu. Ruhun orijinal plana sadık kalsalar da her sene açan çiçekler kontesin isteğine bağlı olarak çeşitlilik gösterirdi. Annesi özellikle bahar çiçeklerine düşküncü ve bahar aylarında Norcroft’ların bahçeleriyle hiçbir şey kıyaslanamazdı.

Evin yan tarafında bulunan balkonun görüş alanından uzaktaki sera, yıl boyunca evdeki vazoları süsleyecek bahar çiçeklerinin yetiştirilmesinin yanı sıra bahçedeki bitkilerin bakımı ve evin güney kısmında yetişen bitkilerin ek bakımına ayrılmıştı. İtalyan ve Fransız tarzı bahçeler simetrik ve kusursuzlardı. Klasik bir görünüm hâkimdi. Yolum ilk ayrımına konumlandırılmış büyük bir çeşmenin yanından geçti ve gerçek ölçülerdeki Yunan giysili bir düzine güzel peri heykelinin bakışlarına aldırmadı. Hem çeşme hem de heykellersöylentilere göre çok sevdiği içinbüyükannesi tarafından yaptırılmıştı.

Düzenli çiçek yataklarının yerini kriket gibi oyunlar için çok uygun olan ve annesinin arada sırada okçuluk girişiminde bulunduğu budanmış çimenler aldı. Leydi Norcroft’un eski hedefi geniş çimenliğin öteki ucunda duruyordu. Oliver en sonunda Eski Roma Uygarlığı’na ait kırk bir duvarın kalıntılarından arasında kalan ve bakımlı bahçenin sonunu işaretleyen iki sıra halinde dizilmiş biçimli porsuk ağaçlarına ulaştı. Ağaçlar bir yandan çirkin duvarı diğer yandan kırsal bölgeyi gizliyordu ve Oliver hangi kont, kontes ya da bahçe düzenleyici eski kalıntıları koruyarak bahçeyi tasarlamayı düşündüyse o kişiye uzun zamandır minnettardı. Çocukken buranın gizli bir yer olduğuna ve sihirli bir güç barındırdığına inanır ve sadece çocukların burayı görüp göremediğini merak ederdi. Bir kont olarak ise, varlığının mistik bir nedenden değil daha çok ekonomiyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Duvarı gizlemek ortadan kaldırmaktan daha hesaplıydı. Ne olursa olsun, duvarın varlığından memnundu. Parçası olmaktan mutluluk duyduğu insanlığın ve bir uygarlığın sürekliliğini gözler önüne seriyordu. Gençlik yıllarından beri yaptığı gibi ellerini taşın üstüne koyup duvarın üzerinden atladı. Her zamanki gibi bir kez daha uzun zaman önce ölen Romalıların hayatlarını ve bildiği kadarıyla hiç kimsenin nereden başlayıp nerede bittiğini kesin olarak bilmediği parçalanmak üzere olan bu alçak duvarın yapılış amacını merak etti. Sadece vardı.

Yarım saat sonra malikanenin bulunduğu vadiye bakan hafif eğimli tepenin doruğuna ulaştı, kişinin bakış açısına ve ruh haline bağlı olarak küçük bir nehir ya da büyük bir akarsu olarak kabul edilebilen su kaynağı evin sınırları boyunca akıyordu. Burası sahip olduğu topraklar ve unvan kadar onun doğum hakkıydı. Babası Oliver henüz çok küçükken ona burayı göstermişti. Ona burada hayatı hakkında derin düşüncelere dalacağını söylemişti. Oliver yıllardır buraya hiç gelmemişti ama hayatına dair karışıklıkları çözmek için hep buraya gelirdi ve küçükken dadısının dikkatli bakışlarından kaçmayı başardığı ilk andan itibaren hep böyle yapmıştı. Buradan dünyayı daha düzgün bir açıdan görebiliyordu. Eski bir meşe ağacının gölgesine oturdu, küçükken bu ağacın Romalılar kadar eski olduğunu düşünürdü. Fakat şimdi bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Ağaçlar, meşeler bile, bin dört yüz yıl boyunca yaşayamazlardı. Yine de ağaç yaşlı, kıymetli ve rahatlık vericiydi.

Babası öldüğünde buraya gelmiş olduğunu hatırladı. O zamanlar henüz sekiz yaşındaydı. Babası ise şu an Oliver’dan daha yaşlı değildi, sağlıklı ve hayatının en güzel dönemindeki yakışıklı bir adamdı. Artık kimsenin hatırlamadığı bir şeyin onuruna düzenlenmiş bir parti sırasında dökülen şaraba basarak mermer merdivenlerden kayıp sırtüstü yere yuvarlanmıştı. İlk başta kendini iyi hissettiği konusunda ısrar etmişti. Ama ertesi gün baş ağrısıyla kıvrınmaya başlayınca yatağına götürülmüştü. Akşam olduğunda ise ölmüştü.

İyi bir adam ve çok iyi bir baba olmuştu, oğluna şeref ve güç hakkındaki kelimeler kadar örnek teşkil etmişti. Öldüğü gün, Oliver babasının yatağının yanında birkaç dakika oturmuş ama bun un babasıyla son konuşması olduğunu anlayamamıştı. Yıllar sonra babasının sonunun geldiğini hissettiğini kavramıştı. Aklının başında olduğu o son dakikalarda babası Oliver’a unvanıyla birlikte elden ele geçen sorumluluklarından bahsetmişti. Ona güvenecek olan insanlara karşı sorumluluklarından. Hizmetkârlarına, kiracılarına, ülkesine ve ailesine olan sorumluluklarından. Ve Oliver’a annesine iyi bakmasını söylemişti.

O zamanlar Oliver bu ağacın altında ağlamıştı. Annesini üzmemek adına tek başına olmayı tercih etmişti. Ne de olsa artık bir konttu. Ama burada, babasının varlığını ve aklının bir oyunu olsun ya da olmasın onun gücünü ve bilgeliğini hissedebiliyordu. Ve yalnız olmadığını.

Oliver okula gitmeden önce ve eve dönmeden buraya gelirdi. Burada okulunu bitirdikten ve ailesinin mal varlığına, malikaneye ve Norcroft Kontu olmanın getirdiği tüm detaylara tamamen sahip olduktan sonra yapacaklarını tasarlardı. Burası bir zamanlar sevdiği kız başka birini sevdiği için bir kadının kalbinin nasıl işlediğini düşündüğü yerdi. Ve burada, hissettiğinin aşk olmadığını anlamıştı, çünkü hissettiği acı kalbini değil gururunu incitmişti.

Evine ve tüm dünyasına bakarken, Oliver yıllar boyunca hem Önemli hem de önemsiz birçok şey hakkında düşünmüştü. Kate meselesinin nereye dahil olduğundan son derece emindi ama asıl sorunun Kate olduğunu sanmıyordu.

Uzaktaki malikaneye baktı. Kimsenin onun bilgili biri olmadığını düşündüğünü keşfetmek çok sinir bozucuydu. Elbette Oliver hiçbir zaman bilimsel arayışlar peşinde koşmamıştı, o nedenle insanların onun âlim olmadığını düşünmeleri canını sıkmamalıydı. Belki de sinirlenmesinin sebebi insanların onu âlim olamayacak kadar tembel, ciddiyetsiz ya da aptal olarak görmelerinden kaynaklanıyordu. Sanki zekâsı hakkında yorum yapıyorlardı. Lanet olsun. Okumuş biri olabilirdi. Aslında... Düşününce... Tarihten Çok hoşlanırdı. Evet, aradığı buydu, tarih. Bir keresinde aile tarihi hakkında

yazmayı düşünmüştü. Elbette bu seneler önceydi ama aile dokümanlarını ve günlüklerini bir araya getirecek kadar ileri gitmişti. Tekrar düşününce, her şeyi onun için bir araya toplayanın annesi olduğunu hatırladı. Hatırladığı kadarıyla ona çok destek olmuştu. Tüm o kâğıtlar şimdi muhtemelen tavan arasında bir yerde olmalıydı. Henüz onlara bakmaya fırsatı olmamıştı. İnanılmaz derece meşguldü.

Oliver topraklarından ve ailesinin mali işlerinden sorumluydu. Gözlerini ayırmadığı birçok kârlı yatırımı vardı. Norcroft Kontu olarak sürekli ilgilenmesi gereken sosyal sorumlulukları da cabasıözellikle de Londra'da kalırken. Ayrıca annesi ve hemen hemen herkes onun evlenmesini istiyordu. Evde oturup... Tarih hakkında düşünmeye devam ederse doğru düzgün bir gelin adayı bulamayacağı kesindi!

Maceralara gelince, birçok macerası olmuştu, fakat annesi muhtemelen arkadaşlarıyla birlikte alem yapmasını kastetmemişti. Üstelik o tür maceraların bile yıllar içerisinde sayısı azalmıştı. Yerden bir parça çimen koparıp dal gın bir şekilde parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı. Görünüşe bakılırsa tüm o maceralar genellikle arkadaşlarını kurtarmaktan ibaretti ve onun olmaktan çok arkadaşlarının maceraları sayılırlardı. Yine de arkadaşları desteği ve tavsiyeleri için ona bel bağlamışlardı. Gerekirse arkadaşları da onun için aynı şeyi yaparlardı.

Annesi ne tür maceralara atılması gerektiğini düşünüyor olabilirdi? Afrika'nın yabani topraklarını keşfe mi çıkmalıydı yoksa hazine avına ya da ejderha avlamaya mı gitmeliydi? Ne kadar da saçmaydı. Ormanın birinde orkide avına çıkmaya ya da Güney Yarımküre'de yıldızları araştırmaya ya da Amerika'da demiryolu inşa etmeye kalkışmayacaktı. Sorumlulukları, yükümlülükleri ve ona güvenen insanlar vardı. Romantik maceralara gelince, yeterince macera atlatmıştı. Neyse ki hiçbir kalıcı bir şeye dönüşmemişti. Sadece bir kez âşık olduğunu sanmıştı ve o zaman bile beklediği gibi âşıklara özgü olan o umursamazlığı yaşamamıştı.

Annesinin onun maceraperest olmadığını düşünmesi aksini düşünmesi kadar can sıkıcı değildi. Kaşlarını çatıp elindeki çimenleri bir kenara attıktan sonra yeni bir parça kopardı. Ellili yaşlarını çoktan geride bırakmış bir kadın ne tür bir macera yaşamak istiyor olabilirdi? Bu soru daha önce ne tür maceralar yaşadığını da beraberinde getiriyordu. Herkes gibi belli belirsiz bir fikre sahip olduğu aile detayları haricinde ebeveynlerinin geçmişi hakkında çok az şey biliyordu. Elbette birlikte bu malikânede ve Londra'daki evde yaşamışlardı, ancak arada sırada aynı sosyal etkinlikte bir araya gelmek dışında, arkadaş çevreleri pek benzer değildi. Annesinin romantik maceralar konusunu açmış olması bile yeterince rahatsızlık vericiydi. Ve onun böyle bir şeyle ilgilenmiş olabileceği fikri dahi Oliver'ın düşünmek isteyebileceği türden bir şey değildi. Lanet olası annesi! Ge rekirse onu kendisinden korumak onun görevidi. Kibar, cömert ve fazla iyi kalpli biriydi. Bildiği kadarıyla ahlaksız amaçların tuzağına hiç düşmemişti. Bundan sonra da düşmeyeceğinden emin olmak Oliver'ın sorumluluğundaydı.

Yine de annesi isimsiz misafirlerini bir tür macera olarak görmek istiyorsa, Oliver aklına sahip çıkıp koyu kızıl saçların ve baştan çıkarıcı yeşil gözlerin büyüüne kapılmaksızın bunu zararsız görebilirdi. Ayrıca annesi bir konuda haklıydı. Kate onları kandırıyor olsa bile amacı ne olabilirdi ki? Leydi Norcroft'un bazı fonlara erişimi olsa da aile servetinin büyük bir bölümü Oliver'ın kontrolü altındaydı. Kate'in hafızasını kaybetmesi bir oynusa, para dışında ne istiyor olabilirdi? Bu merak uyandıran bir soruydu. Annesi Kate'in soylu bir kadın olduğundan emindi. Böyle bir şeyi anlamamanın bazı yollar olduğu bir gerçektir. Dalgın dalgın çimenleri kopartırken malikâneye baktı. Evet, gerçekten de bir kadının soylu olup olmadığını anlamamanın bazı şeyleri hatırlayıp hatırlanmasıyla bir ilgisi yoktu.

Peki Kate neden ondan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu? Bu da çok can sıkıcıydı, insanlar genelde ondan hoşlanırlardı, o oldukça sevimli bir insandı. Birçok kişi, özellikle de kadınlar, onu hem çekici hem de havalı bulurdu. Dünyadaki en yakışıklı erkek o olmasa da kesinlikle itici değildi. Arkadaşları vardı, tüm sosyal etkinliklerin aranan ismiydi, ayrıca evlenecek yaşta kızı olan anneler onu iyi bir damat adayı olarak görürlerdi.

Oliver derin bir nefes aldı. Yanında boş zarflar taşıyan ve kim olduklarını bilmediklerini iddia eden gizemli kadınlara karşı takındığı şüpheli yaklaşımı onu her zamankinden daha az çekici falmış olabilirdi. Yine de tüm çekingenliğine rağmen çekici olduğu anlar olmuştu. Ya da belki de ondan etkilendiği kadar etkileyici olamamıştı.

Bakışları birbirine kenetlendiğinde, elini öptüğünde

iki kezalarında tanımlanamaz bir şey olmuştu. Bu belki de bir umuttu, yine de çok saçma bir fikirdi ve kendi romantik eğilimlerinden başka bir şeyle açıklanamazdı. Şüphelerine ve inanması güç şartlara rağmen kendini bir anda Kate'in iddia ettiği kişi olmasını umarken buldu. Daha doğrusu, tam olarak söylemediği kişi olmasını. Belki de Kate sadece annesinin değil, aynı zamanda onun da macerasıydı? Bu elbette aptalca bir düşünceydi. Ancak kadının ilgi çekici bir yanı vardı.

Elindeki çimenleri atıp ayağa kalktı. Her zamanki gibi sorunları hakkında biraz düşünmek onu rahatlatmıştı. Ve yine her zamanki gibi sanki sadece kendi kendine değil de kendinden daha yaşlı ve bilge biriyle konuşmuş gibi hissetmişti. Bu his çocukluğundan kalma olsa da kendisini güvende hissetmesini sağlıyordu. Dünyası yeniden düzene girmişti. Pantolonunu silkeledikten sonra tepeden aşağı inmeye başladı. Kontrol onun elindeydi ve bir planı vardı. Henüz belli belirsiz, yetersiz ve aklının bir köşesindeki bir fikirden ibaret olsa da.

Kate'in kim olduğunu bilmiyor olabilirdi, fakat onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu elbette öğrenebilirdi. Ve bu sırada, bu konuyu neden böylesine umursadığını da öğrenecekti.

Beşinci Bölüm

Kate duvarı daha yakından incelemek için eğilmişti. Kesinlikle Roma tarzına benziyordu. Genç kadın, adlarından emin olan birçok insan gibi bu bilgiden nasıl bu kadar emin olabildiğini anlayamıyordu. Roma medeniyetine ait kalıntılar hakkında bilgi sahibi olması kendisi hakkında öğrendiği şeylerden biriydi, ancak daha fazla şey keşfetmeye henüz fırsatı olmamıştı.

Leydi Norcroft hafızasını kaybeden birinin bitkin düşeceğini söylemiş ve Kate'e doğruca yatağa gitmesini emretmişti. Kate şaşırtıcı bir şekilde rüya görmediği derin bir uykuya dalmış ve yirmi dört saat boyunca gözlerini açmamıştı. Daha önce böylesine kesintisiz bir şekilde uyuduğunu hiç hatırlamıyordu, gerçi net bir şey hatırladığı pek söylenemezdi. Belli belirsiz bir şeyler bildiğini fark etmesi onu sevindirse de Roma medeniyeti hakkında bir şeyler bilmesi hiçbir işine yaramayacaktı.

Yerinden doğrulduğu anda Lord Norcroffun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve adamın dizlerinin kamına çarpmasıyla sırtüstü yere serildi. Yanından gelen sert gürültü lordun da aynı kadere maruz kaldığını gösteriyordu.

Gökyüzüne bakarken yaralanmadığını anlayıp derin bir nefes aldı. “Yetişkin erkekler bu şekilde duvarların üzerinden mi atlarlar yoksa bu da unuttuğum bir şey mi?”

“Hayır?” dedi adam nefes nefese kalmış bir halde ve bu sözü kulağa bir cevap değil de bir soru gibi geldi.

“Bu son birkaç gün içinde ikinci kez yere serilişim.”

“Düşüşün...” Güçlkle soluyordu. “İlk kez yere düştün.”

“Öyle mi?” İcini çekti. “Hatırlayamıyorum.” Artık doğrulması gerekiyordu, fakat masmavi gökyüzünde sakın bir şekilde süzülen bulutlan seyrederken konuşmak, adamın masmavi ama sakinlikten uzak gözlerine bakarak konuşmaktan çok daha kolaydı. “İyi misiniz?”

“Bir şeyim yok. Rüzgâr beni yere savurdu.” Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. En sonunda, “Valizlerini bulabilmişler mi?” diye sordu.

“Bildğim kadarıyla hayır.”

“Ama dün üzerinde bunlar yoktu.”

“Bu elbise kuzenlerinizden birine ait. Anneniz Genevieve’ye ait olduğunu söylemişti, sanırım.” Şişman beyaz bir atın gökyüzünde tuhaf biçimli bir at arabasını çekişini seyrediyordu. “Öylesine düşünceli ki elbiseyi bana ödünç verdi.”

“Kuzenimin üstünde bu kadar güzel göründüğünü hatırlamıyorum.”

Kahkaha attı. “İltifatınız için teşekkür ederim, lordum, ancak bana kalırsa birçok erkek gibi siz de kadınların her gün ne giydiklerini nadiren fark ediyor olmalısınız. Bu elbiseyi bir ay boyunca her gün giysem bile bir sonraki gün düşüncenizi belirtmek için kendinizi baskı altında hissedersiniz.”

“Çok doğru,” diye kıkırdadı. “Senin dinlenmen gerekmiyor mu?”

“Yeterince dinlendiğimi düşünüyorum.”

“Ve ben de sana bir özür borçlu olduğumu düşünüyorum.”

“Beni yere serdiğiniz için mi yoksa samimiysiz iltifatınız yüzünden mi?”

“İltifatım samimiydi, onun için özür dilemeyeceğim. Ama evet, hem seni yere düşürdüğüm hem de dün için senden özür dilerim.” Duraksadı. “Sanırım sana karşı gerektiği kadar kibarlık gösteremedim.”

“Özrünüzü kabul ediyorum.” Edepsizce davranan bir kuzuya benzettiği buluta baktı.

“Sana karşı olduğumdan çok daha cana yakınsın. Teşekkür ederim.”

“Davranışlarınız gayet anlaşılabilir. Ya da en azından ben sizi anlayabiliyorum.” Bir süre düşündü. “Bірçok sorumluluğunuz var.”

“Bazen oldukça bunalıcı olabiliyor,” dedi alaycı bir şekilde. “Bu da arada sırada kendimi ve her şeyi olması gerekenden daha çok ciddiye almama neden oluyor.” Anlaşılan lord hazretleri de gökyüzünü seyrederek konuşmayı daha kolay bulmuştu.

“Yine de insan annesinden ya da ailesinden sorumlu olunca...”

“Gerektiğinde onları kendilerinden korumak için bile her şeyi yapabilmeli...”

“Özellikle de kişinin etrafındaki herkes mantıksız davranıyorsa ve ayaklan yere sağlam basan tek kişi kendisiyse.”

“Senden mi yoksa benden mi bahsediyoruz?” dedi lord yavaşça.

“Keşke bilsen.” Kuzu gökyüzünde hızla süzülüp rüzgârı ve görünmez güçleri itti. Genç kadın ürpererek yerinden doğruldu. “Neden o kadar uzun süre uyuduğumu bilmemek çok yorucu. Sürekli kim olduğuma dair bir şey, herhangi bir şey hatırlamaya çalışıyorum. Orada, erişemediğim bir yerde olduğumu hissediyorum.”

Lord yana doğru dönüp başını eline yasladı ve onu incelemeye başladı. “Hayal edebiliyorum.”

“Hayır, lordum, hayal edebileceğinizi sanmıyorum.” Saçlarına takılan yaprakları itti. “Aklıma hemen her konuda birçok şey geliyor. Ancak hiçbirisi asıl meseleyle ilgili değil.” “Kim olduğunla.”

“Kesinlikle. Roma tarzı duvarlar hakkında bir şeyler bilmem hiçbir işime yaramıyor... Britanya’da kilometrelerce duvarlar olduğunu biliyor muydunuz? Elbette en çok bilinen Hadrian ama sayısız duvar ve daha ufak yapılar var.” “Hiçbir fikrim yoktu.”

“Çok ilginç ancak şu an için gereksiz bir bilgi.” Suratını buruşturdu. “Daha doğrusu, neden ve nasıl böyle bir şeyi bildiğimi bilmemek can sıkıcı. Bugün kontrolsüz bir şekilde ağlamaktan başka bir şey yapmayı istemediğim anlar oldu.”

Lord yerinden doğruldu ve dikkatle ona baktı. “Ağlamayacaksın, değil mi?”

“Şu an değil.” Adamın rahatladığını görünce gülümsedi. “Ağlama hakkımı daha sonraya saklıyorum.”

“Elbette,” dedi adam kısık bir sesle.

“Fakat kontrolsüzce ya da başka türlü ağlayan bir kadın olduğumu hiç sanmıyorum.”

“O halde hatırlıyorsun?”

“Bunun hafızamla bir ilgisi yok.” Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “Daha çok bir his.”

“O halde henüz önemli bir şey hatırlamıyorsun?” “Kayda değer bir şey hatırlamıyorum. Ah, hakkımda birkaç şey keşfettim, ama gerçeklerden ziyade hisler.” Kafasını salladı. “Hayır. Bunu tanıyorum.” Duvarı işaret etti. “Ama pek işe yaradığı söylenemez.”

“Belki de âlimsindir.”

“Ben mi?” Kahkaha attı. “Fakat ben bir kadını.” Bu yine de ilginç bir fikirdi ve bundan hoşlanmıştı.

“Burada ne arıyorsun?”

“Duvarınıza bakıyordum.”

“Hayır, demek istediğim tek başına dolaşmak yerine evde kalman gerekmez miydi?”

Genç kadın sınırlendi. “Ben bir mahkûm muyum?”

“Sadece benim ev...” diyerek söze başladı ancak sonra vazgeçti. “Hayır, elbette değilsin.”

Genç kadın pozisyonunun uygunsuzluğundan ötürü bu inalı cümleyi umursamamaya karar verdi. Ayrıca böylesine sevinli, böylesine çekici ve açıksözlü bir kontun yanında oturmak kendisini rahat hissedemeyeceği kadar samimiydi. Buna karşın kınıldamak zorunda olmaktan nefret ediyordu. “Ayağa kalkmam için bana yardım eder misiniz?”

“Elbette.” Genç adam hemen ayağa kalkıp ona elini uzattı.

Kate onun elini tuttu ve adam onu yukarı doğru çekti. Göz göze geldiler ve uzun bir süre nefes bile almadan birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Genç kadın onun gözlerinin içinde kendisini kaybedebilirdi, böyle bir kaybın muhteşem olup olmayacağını düşündü. Ayrıca neden onu öpmeyi bu kadar çok istediğini de merak etti.

“Beni öpmek mi istiyorsunuz?” diye sordu hiç düşünmeden.

“Elbette, hayır,” diye karşılık verdi adam ama mavi gözlerinden yalan söylediği anlaşılıyordu.

“Beni öpmek istiyor gibi bir haliniz var.” İlginç bir şekilde bu fikir Kate’i hiç rahatsız etmemişti. Gerçek şu ki büyük ihtimalle Öpücüğüne karşılık verirdi. Tanrı aşkına, o hafif meşrep bir kadın mıydı?

“Seni öpmek gibi bir niyetim olsaydı» şimdiye kadar bunu çoktan yapmış olurum.”

“Beni öpmek gibi bir niyetiniz olmasaydı, elimi bırakmış olurdunuz.”

“Hakkısın.” Buna rağmen elini bırakmadı. “Yine de elini tutmakla seni öpmek tamamen alakasız şeyler. Yeni tanıştık, ismini dahi bilmediğimiz düşünüldüğünde, bu tanışma tek taraflıydı.”

“O halde yeni tanıştığınız kadınları öpmediğinizi varsaymam mı gerekiyor?”

“Nadiren.” Kıkırdadı. “Kadına bağlı.”

Genç kadın elini hızla çekti. “Flört etmekten hoşlanan bir erkeksiniz, değil mi?”

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Öyle miyim?”

“Evet, bence öylesiniz. Dün bile, tüm o şüphelerinize rağmen, benimle flört ettiğiniz anlar oldu.”

Adam bir süre ona baktıktan sonra kahkahaya boğuldu. “Evet, sanırım haklısın.”

Kate kollanını göğsünün üzerinde kavuşturup başını yana doğru eğdi. “Peki neden?”

“Neden mi?” Tek kaşını kaldırdı. “Çünkü çok hoş bir kadınsın. Bundan daha iyi bir nedene ihtiyacım olabilir mi?”

“Evet, Lord Noreroft, bence daha iyi bir sebebiniz olmalı.”

“Oliver.”

“Ne?”

“Sana Kate diye hitap ettiğime göre sen de bana Oliver demelisin.”

Çoktan onu Oliver olarak görmeye başlamış olmasına rağmen, “Bu bana hiç de uygun gelmiyor,” dedi genç kadın.

“Hayır ama ben sana Kate diye hitap ederken, senin bana Lord Noreroft demen de uygun olmuyor. Ne de olsa...” Ona doğru yaklaştı. “Neredeyse beni öpecektin.” “Kesinlikle öyle bir şey olmayacaktı!” Sesinde öfke hâkimdi. Yanından uzaklaşıp fazla resmi bir şekilde duvarın üstüne oturdu. “Yine de beni haklı çıkardığınız için size teşekkür etmeliyim. Flört etmeye meraklı ve hiç şüphesiz tehlikeli bir erkeksiniz.”

“Tehlikeli mi?” Şeytani bir şekilde sırtınca, genç kadının kalbi sıkıştı. Tanrı aşkına, gerçekten hafif meşrep bir kadın olmalıydı. “Bundan hoşlandım.”

“Ve lordum... Oliver... Seni tehlikeli yapan şey de bu.”

Oliver kahkaha attı. “Sen de eğlenceli olduğun kadar cilvelisin.”

“Tehlikeli değil miyim?” Eteğinin üstünde görünmeyen bir iplikle uğraşmaya başladı.

“Ah, sanırım tehlikeli de olabilirsin.”

Ona küçük bir bakış attı. “Kim ve neden burada olduğumu ve senden ne istediğimi bilmediğin için mi?”

“Hayır, senden ne istediğimi bilmediğim için.”

“Ah, Tanrım.” Memnuniyetle gülümsemek için kendisini zor tuttu. “Gerçekten de tehlikelisin.”

“Okumuş biri olmadığma göre tehlikeli olmam gerekecek.” Kolunu uzattı. “Lütfen bana sana eve kadar eşlik etme şırcFını ver.”

Genç kadın onun koluna girdi. “Bir soru sorabilir miyim?”

“Lütfen.”

“Hakkımda ne düşünüyorsun?”

“Ne mi düşünüyorum?”

“Evet, bilirsin...” Sesinden sabırsızlandığı anlaşılıyordu. “Sence ben nasıl biriyim?”

“Sana karşı tamamen dürüst olmamı ister misin?”

Dürüstlük en iyi seçenek gibi görünüyordu. Ayrıca yalan söyleyebileceği herhangi bir şey varsa bile hatırlamıyordu. “Korkarım, istiyorum.”

“Seni ilk gördüğümde, bilincin yerinde değildi.” Ciddi bir şekilde kafasını salladı ama ses tonunda alaycı bir hava vardı. “O nedenle üzerimde herhangi bir izlenim bıraktığını söyleyemem. Çok hoş biri olduğunu düşünmüş ve gözlerinin ne renk olduğunu merak etmişim.” “Gözlerimin ne renk olduğunu mu? Neden?”

“Yeşil gözlü, kısl saçlı kadınlara çok düşkünüm. Hayal kırıklığına uğramadığımı söylemeliyim.”

“Flört etmeyi bırakıp sorularına ciddi bir şekilde cevap verir misin?” Adamın kolunu bırakıp geri çekildi. “Kaba davranışlara meyilli olmana rağmen...”

“Özür dilemişim...”

“Ve aşırı korumacı tavrına...”

“Birçok sorumluluğum var.”

“Bana oldukça anlayışlı ve zeki bir erkek gibi görünüyorsun...”

“Ben âlim değilim,” diye homurdandı Oliver.

“Şu an için öyle birine gerek yok ve aptal biri olmadığın da gayet açık.” Ayağını yere vurmamak için kendisini zor tuttu. “Birlikte az da olsa vakit geçirmiş sayılırız, herhalde şimdiye kadar akında bana dair belli bir fikir oluşmuştur. Şaşkına dönmüş bir haldeyim, Oliver ve bana ne düşündüğünü söylemene ihtiyacım var.”

Oliver uzun bir süre ona baktıktan sonra kelimelerini özenle seçerek konuşmaya başladı. “Bana kalırsa gerçekten hafızanı kaybetmiş olmalısın.”

“Emin değil misin?”

“Tam olarak değilim.”

“Anlıyorum.” Yavaşça kafasını salladı. “O halde, hepsi bu kadar.” Hızla eve doğru yürümeye başladı.

Genç adam telaşla onun peşinden gitti. “Bu kadar olan şey ne?”

“Bu son derece tuhaf bir durum, lordum.” Elinden geldiğince çabuk malikaneye geri dönmeliydi. Orası sahip olduğu tek sığınaktı. “Seni ikna etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Benden ne istiyorsun, Kate?” Sesinden sinirlendiği anlaşılıyordu. “Bilinci yerinde olmayan bir kadın kapımın önünde beliriyor ve uyandığında kim olduğunu bilmediğini iddia ediyor. Valizlerine ve kim olduğuna dair her türlü bilgi şaşılacak bir şekilde kayboluyor...”

“Şaşılacak bir şekilde mi?” Öfkeyle ona doğru döndü. “Şaşılacak bir şekilde mi dedin?”

“Evet,” dedi Oliver kibirli bir şekilde.

“Bu elbise benim değil!” Eteğini ona doğru salladı. “Güzel bir şeye benziyor ama biraz büyük ve bana ait değil. Başka birinin elbisesini giymenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

Sırtıtmamak için kendisini tuttu. “Aslına bakarsan, daha önce başkasına ait bir elbise hiç giymedim...”

“Sakın beni cezbetmeye çalışma! İşe yaramayacak.” Tekrar eve doğru yürümeye başladı ama aniden arkasına döndü. “Ne amaçla, Oliver? Hiç bunu düşündün mü? Neden benya da bir başkasısına bir oyun oynamak istesin? Hayır, birinin senin dünyanı neden karıştırmak isteyebileceğini anlayabilirim, fakat neden herhangi biri annene böyle bir şey yapmak istesin ki? O çok iyi bir kadın.”

“Bu kısmı henüz ben de çözemedim,” diye itiraf etti Oliver.

“Sen bazı şeyleri çözene kadar burada kalmak gibi bir niyetim yok.” Dönüp çimenlerin üzerinde yürümeye de vam etti. “Ayrıca karakterimden şüphelenilen bir yerde kalmak gibi bir niyetim de yok.”

“Mais vous avez nulle part pour aller,” diye kötü bir Fransız aksanıyla arkasından seslendi.

“Şans se soucier je ne resterai pas où je ne suis pas voulu. Particulièrement pas avec un homme qui me pense suis un menteur!” diye hiç düşünmeden karşılık verdi ve sonra aniden durdu. “Bu Fransızca’ydı! Fransızca konuşabiliyorum!”

“Birçok hanımefendi Fransızca bilir.” Sesindeki isteksizlik kendini belli ediyordu. Genç kadın ona aldırış etmedi.

“Bana gidecek hiçbir yerimin olmadığtnt söyledin. Hiç de iyi bir aksanın olmadığını eklemeliyim. Ben de sana, istenmediğim yerde, özellikle de yatana olduğumu düşünen bir adamın evinde kalmayacağımı söyledim.”

“Sana asla yalancı olduğunu söylemedim,” dedi Oliver kısık bir sesle.

“Hah! Ama ima ettin.” Tüm sinirine rağmen içini büyük bir memnuniyet kapladı. Fransızca biliyordu! Bu kendisi hakkında keşfettiği en iyi şeydi. “Sence ben Fransız mıyım?”

“Hayır.” Onu kolundan tutup malikaneye doğru çekti. “Ne düşündüğümü bilmiyorum ama ne hatırlayıp hatırlamadığına dair beni kandırmaya çalışmadığına inanmaya başlıyorum.”

“Neden?” Yerinden kılmıdamayıp kolunu çekti.

“O kadar iyi bir oyuncu olduğunu düşünmüyorum.” Genç kadın yeniden kolundan tutup yürümeye başladı.

“Bu hiç hoş değildi.”

Oliver onu umursamadı. “Ve kendimi annemin sandığı kişi olduğuna inanmayı tercih ederken buluyorum.”

“Peki annen kim olduğumu sanıyor?”

“Eski bir arkadaşının ya da tanıdığının kızı olduğunu.

I ler halükarda tanıdığı biri olduğunu. Zarfin içindeki her neyse onun bunu açıkladığını düşünüyor.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Dünyaya bakış açısı böyledir.”

“Hayır, neden öyle düşünmeyi tercih ediyorsun?”

“Çünkü annem güven dolu bir insandır ve onun hayallerinin yıkıldığını görmek istemiyorum.”

“Birkaç dakika önce şimdi olduğundan daha güven dolu değildi. Soruma henüz cevap alamadım, neden?”

“Çünkü yeşil gözlüsün,” diye sertçe çıkıştı Oliver.

“Yapma ama, sebebinin bu olduğunu hiç.

“Çünkü Kate ya da ismin her neyse...” Duraksadı ve yüzüne bakabilmek için onu kendisine doğru çevirdi. “Çünkü ne zaman o güzel yeşil gözlerine baksam, tuhaf bir hisse kapılıyorum...”

“Kaçınılmazlık gibi mi?” Tanrım, yoksa o da mı aynı şeyi hissediyordu?

“Evet! Hayır! Bilmiyorum. Muhtemelen. Ama şunu bil...” Parmağıyla genç kadının çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Bir partide tanıştırılmış olsaydık ya da kalabalık bir dans pistinin farklı uçlarındayken göz göze gelmiş olsaydık ya da parkta yanımdan geçmiş olsaydın, o anda senin peşine düşerdim. Ayrıca söylemem gerekir ki uzun zamandır peşine düşmeyi isteyecek bir kadın görmedim.”

“Ah.” Güçlkle yutkundu. “Şimdi beni öpmeye mi niyetleneceksin?”

Oliver’ın bakışları Kate’in gözlerinden dudaklarına, sonra tekrar gözlerine kaydı. “Ne yazık ki hayır.” Elini aşağı indirip genç kadının elini tuttu ve onu beraberinde çekştirerek hızla malikâneye doğru yürümeye başladı.

“Ama istiyorum. Hem de çok. Ve bu bana hiç de akıllıca gelmiyor.”

“Bana güvenmediğin için mi?” Öyle olsa bile onu öpmek istediğini bilmek güzeldi. “Yoksa tehlikeli olduğum için mi?”

“İkisi de. Sana güvenmiyorum, umarım bu konuda yanıyordumdur.”

“Çok hoşsun, ancak biraz daha yavaş yürümeni istiyorum. Sana yetişemiyorum.”

“Kendime engel olamıyorum. Yapım böyle.” Sırılarak ona baktı. “Hoş olmayı kastetmiştim.” Ama sonra hızını azalttı.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Şimdi odana dönüp akşam yemeğine kadar dinleneceksin.” Ona küçük bir bakış attı. “İki kez düştün, kendini iyi hissetmediğin sürece devam edemeyiz.”

“Çok uzun bir süre uyudum ve şimdi kendimi iyi hissediyorum. Biraz aç olmama rağmen umduğumdan daha iyi olduğumu söyleyebilirim.” Gerçekten de o sırada kendisini çok iyi hissediyordu. Nedenini bilirse de tuhaf bir şekilde mutluydu. Onu öpmeyi istediğini bilmesi dışında mutlu olmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Yme de tüm olanlar düşünüldüğünde bunun pek bir önemi yoktu. Fakat ona önemliymiş gibi geliyordu.

“Odana yiyecek bir şeyler göndermelerini söylerim.” Kafasını salladı. “Düşmek iyi değildir. Dikkatli olmalısın.”

“Ne kadar da nazıksın...” Kaşlarını çatı. “Neye devam edemeyiz?”

“Bana öyle geliyor ki hafızanı geri kazanmanın en iyi yolu acele etmemekten geçiyor. Bugün Roma kalıntılarını tanıdığını ve Fransızca bildiğini hatırladın. Başka neler bildiğini yarın göreceğiz.”

“Peki bana yardımcı olacak mısın?”

“Her an yanında olacağım.” Ses tonu kararlı, kendinden emin ve biraz da haşın çıkmıştı.

Onunla birlikte vakit geçirme fikri hiç de kötü değildi. “Her an mı?”

“Elinden geldiğince.”

“Oliver.” Genç kadın durunca, Oliver arkasını dönüp ona baktı. “Sana minnettarım. Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum ve birinin beni bulmasını çok isterim.” Genç adamın yüzündeki ifade yumuşadı. “Bu uğurda, hakkında bilmemiz gereken her şeyi öğreneceğiz.”

Kate tek kaşını kaldırdı. “Bu da başka bir tehdit mi?” “Hiç de değil. Aynı tehdit.”

“Aynı söz mü?”

“Kesinlikle.” Ona doğru eğildi. “Sakın bir yanlış yapmaya kalkma, Kate, ne olursa olsun seni bulurum.”

Altıncı Bölüm

Oliver onun evli olmadığını umuyordu.

Uzun yemek masasının ucunda oturuyordu, bir yanında annesi, diğer yanında Kate vardı. Yemek boyunca olabildiğince fark ettirmemeye çalışarak genç kadını incelemeyi sürdürdü. Bu, böylesine küçük bir grup içinde hiç de kolay bir iş değildi. Yine de ne kadar belli etmemeye çalışsa da gözlerini ondan alamıyordu. Kadının ilgi çeken bir yanı vardı...

“Pekâlâ, Kate,” diyerek söze başladı annesi. “Bana edebiyat hakkında neler bildiğini söyle.”

“Leydi Norcroft, korkarım hafıza kaybı sorunu bu kadar kolay bir şekilde çözülmeyecek,” diyen Kate yemeğin başlangıcından beri belki de üçüncü kez ona bunu açıklamaya çalışıyordu. Bu Leydi Norcroft’un göz ardı etmeye kararlı olduğu bir açıklamaydı. Yine de Kate genç adamın iyi niyetli annesinin sonu gelmeyen önerileri yüzünden kendini aptal gibi hissetmemesi için elinden geleni yapıyordu. Yaşlı kadın kim olursa olsun Kate’in aslında iyi bir insan olduğu fikrine sıcak bakmaya başlamıştı.

Ve anlaşılan oğlundan daha sabırlı biriydi. “Bundan daha önce de bahsettiğini sanıyorum, anne.”

“Farkındayım, Oliver, benim hafızamda bir sorun yok.

Bazı şeyleri hatırlatma biçimleri düşünülürse, art arda sorular yönelmenin bir sakıncası olmamalı. Her an aklına önemli bir şey gelebilir.” Oğluna azarlarca bir bakış attı. “Kate’in iyileşmesi için ona yapabileceğimiz her yardımın çaba harcamaya değer olduğunu düşünüyorum. Sen de böyle düşünmüyor musun, Kate?”

“Yardımlarınız için son derece minnettarım,” dedi genç kadın hoş bir gülümsemeyle.

Kibar olduğu kadar diplomatikti. Bu bir hanımefendide bulunan özelliklerden değildi Oliver onun kadar diplomatik olmayan iyi yetiştirilmiş birçok hanımefendi tanıyorduyine de bunu bilmek iyi bir şeydi.

Çaba harcamadan zarıfçe yemeğini yiyor, çatal ve bıçakları kullanırken hiç tereddüt etmiyordu. Bu da çatal tutmayı öğrendiği andan beri hangisini kullanması gerektiğinin ona öğretildiğini gösteriyordu. Eğer bir oyuncuysa bileki bu düzenbaz olduğu anlamına gelirdikesinlikle rolüne çok iyi hazırlanmıştı.

“Duvara bakar bakmaz ne olduğunu anladığımı söylüyorsunuz?” diye sordu annesi.

Kate kafasını salladı. “Nasıl bildiğimi bilmiyorum, birden aklıma geliverdi. Hiç çaba harcamadığım halde aklıma gelen başka şeyler de oldu.” Burnunu kııştırdı. “Genellikle karakter kusurları.”

“Her insanın kusurları vardır canım, bizi ilginç kılan da onlardır. Kusursuz insanlar hiç ilginç değildir.” Annesi kafasını salladı. “Oliver’ın birçok kusuru var ve o gerçekten çok ilginç biri.”

Oliver ona aldırış etmeyip dikkatini Kate’c çevirdi. “Ne tür karakter kusurları?”

“Örneğin gurur. Ya da kibir.” Kate şarap kadehinden bir yudum aldı. “Başka birine ait kıyafetleri giymekten hoşlanmıyorum.” Leydi Norcroft’a baktı. “Size minnettarım ama yabancılara bağımlı olmaktan hoşlanmadığımı anladım.”

“Fakat ben, doğru düzgün hiç tanışmamış olsak da, birbirimize tamamen yabancı olmadığımızı düşünecek kadar iyimserim,” dedi Leydi Norcroft kendinden emin bir şekilde.

“İyimserlik açısından henüz hiçbir şey keşfetmedim.” Kate bir süre düşündü. “Gerçi kötümser olduğumu da sanmıyorum. Durumumun belirsizliği düşünüldüğünde, kötümser olmak yanlış olmazdı.” Omuzlarını silktilti. “Belki de iyimser biriyimdir. Daha doğrusu her şeyin en sonunda iyi biteceğini umuyorum. Yine de aynı zamanda mantıklı biri olduğumu düşünüyorum. Tüm bunlar aklıma karıştıyor.”

Ya evliyse? Yüzük takmıyordu ama bunun bir anlamı olmayabilirdi. Önemli olduğundan değil, sadece merak ediyordu. Elbette onun yaşlarında ve onun kadar hoş bir kadın şimdiye dek evlenmiş olmalıydı. Hiç umrunda olmamasına rağmen Kate’in evli bir kadın olduğu düşüncesinden hoşlanmıyordu. Gerçi dul da olabilirdi. Bu düşünce onu biraz olsun rahatlatmıştı. Bu neden tek başına seyahat ettiğini açıklıyordu. Tabii eğer annesi gibi güven dolu kadınları oyuna getirme planları kuran bir çeteye dahil değilse... Peki ne uğruna? Kuzenine ait birkaç elbiseyi alıp götürmek için mi? Kasaba evinde birkaç gece geçirmek için mi? Söz konusu Kate olunca, kim olduğu kadar neden burada olduğu da büyük bir sorundu.

“Oliver, yemekten sonra misafirimizi kütüphaneye götürmeni istiyorum. Sevdği bir kitabı görürse, aklına bir şeyler gelebilir.” Leydi Norcroft Kate’e gülümsedi. “Benim en sevdiğim kitaplar aklıma anılarımı getirir. Emma’yı ilk kez okuduğum zamanı hatırlıyorum. Henüz genç bir kızdım ve o yaştaki birçok kız gibi ben de hayalperesttim.

Emma’nın arkadaşlarının mutlu evlilikler yapmalarını istemesinin ne kadar güzel olduğunu düşünmüştüm. Bu bugüne kadar içimde kalan bir duygu. Yeğenim Fiona’ya kendisine en uygun kişiyi bulmasında yardımcı olduğumu düşünüyorum.” Bir sonraki yiyecekler gelmeden önce tabakları alması için hizmetkarlardan birine işaret etti. “Oliver’in evli olmadığını söylemiş miyim?”

Oliver kendi kendine homurdandı. “Anne.”

“Hayır, söylediğini sanmıyorum.” Kate genç adama kibar bir şekilde gülümsedi ama gözlerinden kahkaha atmamak için kendisini tuttuğu belli oluyordu.

“Hoşlandığı biri de yok.” Oğluna baktı. “Yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi Oliver sakın bir şekilde. “O gün geldiğinde, bu güzel haberi vereceğim ilk kişi sen olacaksın. Gerçi muhtemelen ben o günün geldiğini anlamadan sen anlamış olursun.”

“Alaycılığa lüzum yok, Oliver.” Burnunu çekti. “Bu hiç hoş değil.” Sır verircesine Kate’e doğru eğildi. “Kendisine uygun bir eş bulamamış olması aramızda bitmek bilmeyen bir tartışma konusudur.”

Oliver burnundan soludu. “Tek taraflı bir tartışma demek daha doğru olur.”

Leydi Norcroft oğlu tek kelime dahi etmemiş gibi konuşmaya devam etti. “Sorumluluk sahibi olmasına rağmen bu konuda ailesine karşı görevini henüz yerine getiremedi. Ve neredeyse otuz üç yaşında.”

“Gerçekten mi?” Gözlerini kocaman açan Kate konta baktı. “O kadar yaşlı demek.”

“Ve her geçen dakika yaşıyorum,” dedi Oliver bıkkın bir ses tonuyla. Uzun zaman Önce annesini bu konudan vazgeçirmeye çalışmanın boşa olduğunu fark etmişti. Hiçbir yararı yoktu, nasıl olsa ona aldırış etmeyecekti. Yine de denemeye değirdi. “Ne olursa olsun Kate’in evlilik konusundaki başarısızlıklarını duymayı istediğini sanmıyorum, anne.”

“Ah, hayır, lordum, aksine çok ilgi çekici buluyorum.” Lanet olsun, kadın kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu. “Leydi Norcroft, eminim oğlunuzun neden ailevi sorumluluklarını yerine getiremediğine dair bir fikriniz vardır.”

“İnan bana, çok düşünmeme rağmen bir türlü anlayamadım. Oliver’in ilgilenmesi gereken birçok şey var. Ayrıca oldukça eski ve saygın bir unvanı var. Aile serveti de yerinde.” Oğluna bir bakış attı. Oliver kafasını salladı. “Anlaşılan o ki maceraya atılmaktan hiç anlamıyor.”

“Maceradan ne kastettiğini açıklar mısın?” dedi Oliver alaycı bir şekilde.

“Ama yakışıklı bir adam. Öyle değil mi, Kate?” Leydi Norcroft kimseyi kandırmayı beceremediği masum bir tavırla sormuştu bu soruyu.

“Evet, Kate...” Oliver hafifçe genç kadına doğru eğildi. “Ne düşünüyorsun?”

“Şey,” dedi Kate yavaşça. “Daha çekici bir erkek gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Harika bir cevap.” Oliver kahkaha attı. “Ve son derece diplomatik.”

“Babasının gözlerini almış,” dedi Leydi Norcroft. “Gördüğüm en mavi gözler ona aitti.”

“Gerçekten de öyleler...” Göz göze geldiler ve bir ömür gelen bir an boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ve genç kadın bir kez daha tuhaf bir şekilde hayatının geri kalanı boyunca bu gözlerle bakabileceğini düşündü. Kaçınılmaz. Kate boğazını temizledi. “Maviler. Ama mavinin çok güzel bir tonu. Çok göz alıcı, lordum.”

Oliver sırttı. “Teşekkür ederim.”

Bir yabancınn üzerinde böyle bir etkiye sahip olması ne kadar da tuhaftı. Oliver da onun üzerinde aynı etkiye sahip miydi? Öyle olmasını umuyordu. Ve bu da tuhaftı.

“Ve oldukça alçakgönüllüdür.” Leydi Norcroft kafasını salladı. “Neden bu zamana kadar evlenmediğini anlayamıyorum.”

“Belki de...” Kate kelimelerini dikkatle seçti. “Henüz doğru kadınla tanışmamıştır.”

“Evet, elbette bir sebebi de bu. Fakat şüphelenmeye başladığım başka bir şey daha var...” Leydi Norcroft tereddüt ettikten sonra sesini alçalttı. “Lanetlenmiş olmalıyız.”

Kate’in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bu öylesine ani olmuştu ki Oliver doğru gördüğünden emin değildi. Aslında bu anlaşılmayacak bir şey değildi, sonuç olarak hafızasını kaybetmiş bile olsa bir kadının bu sözler üzerine şaşırması gayet normaldi.

“Lanetlenmek mi?” dedi Kate. Gözleri şaşkınlıktan mı yoksa endişeden mi kocaman olmuştu Oliver bir türlü anlayamıyordu.

“Bu saçmalık, anne,” dedi kesin bir tavırla. “Benekli gazeller olmadığımız gibi lanetlenmedik de. Lanet diye bir şey yoktur.”

“O halde babanın o kadar genç bir yaşta ölmesini nasıl açıklıyorsun? Peki ya ondan önce ölen kız kardeşi ve erkek kardeşlerini ya da büyükbabanı? Çoğunun hayatları son derece tuhaf şekillerde son buldu.” Derin bir nefes aldı. “Lanetlenmediyse, bunun başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?”

“İ İlayat, anne.” Omuzlarını silkti. “Tüm bunlar çok talihsiz olaylar ama başka bir açıklaması yok.”

“Bana başka bir açıklaması varmış gibi geliyor,” dedi annesi düşünceli bir şekilde. “Büyükannen bir keresinde bana ailenin üzerindeki eski bir lanetten bahsetmişti.”

“Ne tür bir lanet?” Kate’in gözleri merakla ışıldadı.

“Tam olarak hatırlamıyorum.” Leydi Norcroft kaşlarını çatı. “O sırada bana hiç önemli gelmemişti.”

“Şimdi de bir Önemi yok. Saçma sapan bir şey. Üstelik ben bu konuda hiçbir şey duymadım,” dedi Oliver imalı bir şekilde. “Bana kalırsa, ailenin reisi olarak, böyle bir şey olsaydı kulağıma gelirdi.”

“Nereden kulağına gelecekti?” diye sordu annesi. “Sen ailedeki tek erkeksin. Büyükannen sen henüz çok küçükken öldü. Baban da öyle. Geride sana bu tür şeyleri anlatabilecek kimse kalmadı. Ve sakın unutma. Tedbiri elden bırakmamak gerekir.” Annesinin gözlerinde kararlılık dolu bir ifade vardı. Oliver bu bakışı daha önce de görmüştü. Hiç de iyiye işaret değildi. “Tavan arasında ailemizin tarihiyle ilgili kutular dolusu doküman var...”

“Ama insanlar ilgilenmezler, öyle değil mi?” dedi Kate birdenbire. “Aile üzerindeki eski bir lanet gibi şeyleri duyanlar. Her şey çok iyi giderken, bir gün lanet uyanır... Dünya, gerçek ve mantıklı olarak gördüğün şeyler hakkındaki düşüncelerini tamamen değiştirir. Ve seni hiç hayalini kurmadığın, ailene karşı sorumlulukların olmasa asla kabul etmeyeceğin bir yöne doğru savurur... Sonra da...”

Oliver ve annesi ona bakakalmıştı. Kate bir annesine bir ona baktıktan sonra derin bir nefes alıp şarap kadehini eline aldı.

“Az Önce söylediklerimin nereden çıktığım bilmiyorum,” dedi kısık bir sesle ve şarabından büyük bir yudum aldı.

“Yine de çok ilginçti,” diye mırıldandı Leydi Norcroft.

“Belki de sandığın kadar mantıklı biri değilsindir,” diye ekledi Oliver dikkatle onu inceleyerek. Genç kadın söylediklerine onlar kadar şaşırması görünüyordu. Oliver ise onun aklını değil sadece hafızasını kaybettiğini umuyordu.

“Anlaşılan o ki bu tür şeylere inanıyorsun.” Leydi Norcroft son derece rahat bir ses tonuyla konuşuyor olsa da tüm dikkatini Kate’e vermişti. Oliver suratını buruşturdu. Son yıllarda oğlunun medeni hali dışında annesinin dikkatini çeken tek şey doğaüstü şeylerdi. Ve görünüşe bakılırsa buna artık lanetler de dahildi.

“Neye inandığımı bilmiyorum, Leydi Norcroft.” Yeşil gözlerinde küçük bir huzursuzluk beliren Kate’in gülümsemesi zayıfladı. “Keşke bilseydim.”

“Umarım nasıl dans edeceğini biliyordur, çünkü aksini hayal edemiyorum. En azından buna bir açıklık getirmeliyiz. Ne de olsa kısa bir süre içinde Hasat Balosu düzenlenecek.”

Oliver annesine baktı. Zevk aldığı bir konuyu aniden değiştirmek annesine göre bir şey olmasa da genç adam doğaüstü saçmalıklar ya da evlilik konusundaki başarısızlığı dışında her şeyi konuşmaya razıydı.

“Hâlâ bir hafta var,” dedi Oliver. “O zamana dek Kate’in bizimle birlikte olmaması olası.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, yanılıyor olduğunu umdu.

“Saçmalık. O zamana dek gerçek ismini öğrensek bile balo bitene kadar bizimle kalması için ısrar ederiz.”

“Kalmak istemeyeceğimi sanmıyorum. Hasat Balosu ya da başka bir baloya daha önce gittiğimi hiç hatırlamıyorum, fakat kulağa çok hoş bir şey gibi geliyor.” Kate genç adama baktı. “Tabii kalmamı isterseniz.”

“Elbette isterim,” dedi Oliver hemen ama sonra ne söylediğinin farkına vardı. “Demek istediğim, kalmamı isteriz. Misafiriniz olarak. Bizim için bir zevk olur.”

“Çok nazıksınız, lordum.” Kate’in yeşil gözlerinde neşe vardı.

“Bu konuda anlaştığımızı göre, elbise hakkında bir şeyleryapmalıyız. Genevieve’nin elbiselerinden birini giymen doğru olmaz. Ayrıca hiçbir şey bir kadının keyfini yeni bir elbise kadar yerine getiremez.” Leydi Norcroft bir süre düşündü. “Köyde uygun bir elbise dikme işini üstlenebilecek biri olduğunu sanmıyorum. Madam DuBois’ın Londra’dan buraya gelmesini isteriz.”

Kate kafasını salladı. “Böyle bir şeye izin...” “Saçmalama. Elbette izin verebilirsin ve vereceksin. Madam DuBois birkaç günlüğüne şehirden ayrılma fırsatını havada kapar.”

“Tabii kasabadaki tatili için bize yüklü bir hesap çıkarma şansını da,” dedi Oliver ilgisizce. Kate’i Madam DuBois’ın elbiselerinden birinin içinde görme fikri kötü olduğundan değil, elbette. Moda hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Fransız kadının kuzenleri için diktiği elbiseler her birini güzel olmaktan çıkarp büyüleyici bir havaya soktuğuna defalarca şahit olmuştu.

“Kalitenin her zaman bir bedeli vardır, Oliver.” Annesi sözlerine aldırış etmeyip dikkatini Kate’e verdi. “Yeşil tonlarının gözlerine ve saçlarına uygun olacağını düşünüyorum. Deniz köpüğü rengi ya da...”

Kate yeşil bir elbise içinde muhteşem görünebilirdi, gerçi Oliver’ın her renk içinde harika görüneceğinden hiç şüphesi yoktu. Kesinlikle büyüleyici, son derece baştan çıkarıcı ve neredeyse karşı koyulmaz olacaktı.

Karşı koyulmaz mı? İcini bir şaşkınlık kapladı, hizmetkârlardan birinin önüne koyduğu, en sevdiği yiyeceklerden biri olan İncirli pudingi bile fark etmemişti. Aklından neler geçiyordu böyle? Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ne ismini ne de hangi amaçla evinde olduğunu. Hem dürüst hem de kibar görünüyor. Düşündükçe, gerçekten hafızasını kaybetmiş olmasına inancı güçleniyordu. Öyle olsa bile tahminlerini çekiciliği dışında hiçbir şeyle ilişkiendiremezdi.

Baştan çıkarıcı mı? Tanrı aşkına, kadın onu baştan çıkarıyordu! Hareketleri bariz değildi ama söz konusu baştan çıkarma olduğunda görür görmez anlardı. Aklına sahip çıkma işi buraya kadardı!

Annesi kumaşlar ve Hasat Balosu hakkında konuşmaya devam etti. Ancak Kate ona kişisel yanıtlarla karşılık vermedi. Ah, her kimse çok iyiydi. Onu baştan çıkarması yetmiyormuş gibi annesini de baştan çıkarıyordu!

Buna izin vermeyecekti. Hiç kimse istemediği sürece Norcroft Kontu’nu baştan çıkaramazdı. Düşününce, aslında onu hiç kimsenin daha önce baştan çıkarmaya çalışmadığını hatırladı. Baştan çıkaran, kovalayan ve yakalayan hep kendisi olmuştu. Hayır, baştan çıkarılmaya katlanamazdı.

Peki ama neden?

Bu düşünce duraksamasına neden oldu. Gözlerini kısıp misafirini izlemeye başladı. Yeterince güzeldi ve büyüğü çoktan onun üzerinde etkili olmaya başlamıştı. Eğer onu baştan çıkarmaya kararlıysa, Oliver neden ona izin vermeyecekti ki? Neden oynadığı oyun her neyse ona dahil olmayacaktı ki? Tabii gerçekten bir oyun oynuyorsa. Eğer gerçekten görüldüğü gibi biriye, bunda hiçbir zarar olamazdı. Görüldüğü gibi değilse de... Omuzlarını silkti. Öyle ya da böyle yakında bunu anlamış olacaktı.

Aklı başında olduğu sürece sorun yoktu.

“Bir şey mi söyledin?” diyen annesi düşüncelerini böldü.

Kate merakla ona bakıyordu.

“Kate’in benimle birlikte kütüphaneye gitmeye hazır olup olmadığını merak ediyordum,” dedi Oliver sakin bir şekilde.

“Korkarım kendimi çok yorgun hissediyorum.” Kate başını salladı. “Benim için çok sıradışı bir gün oldu, saatlerce uyumuş olmama rağmen odama çekilmenin en iyisi olacağını düşünüyorum. Yarın sabaha ertelese sorun olur mu? Kahvaltıdan sonraya?”

Evet! “Sorun olmaz.”

Kate ayağa kalkar kalkmaz Oliver da yerinden fırladı. “Nezaketinizden ötürü size ne kadar teşekkür etsem az.” “Hiç önemi yok, canım,” dedi Leydi Norcroft.

“O halde yarın sabah görüşürüz, lordum.” Kate ıslıl bir gülümsemeyle ona bakınca, Oliver’ın kalbi sıkıştı.

“Görüşürüz.” Genç adam başını eğerek selam verdi ve tehlikede olan şeyin aklı olmadığını anladı.

Tehlikede olan kalbiydi.

Yedinci Bölüm

“Günaydın, Oliver.” Kate kütüphaneye girdi.

Oliver kitaplarla dolu raflara yastık yüksek ve tekerlekli bir merdivenin tepesinden ona gülümsedi. “Günaydın.”

Tavandan yere kadar uzanan pencerelerden içeri giren sabah ışığı odayı aydınlatmıştı. Ötörü genç kadın ona bakarken gözlerini elleriyle gölgeledi. “Orada ne arıyorsun?”

“Kim olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek kitapları.”

“Hafıza kaybı hakkında bilgi içeren kitapları mı?”

“Hiç sanmıyorum.”

Ona söylemek yerine daha çok kendi kendine, “Çok yazık,” dedi Kate. Önceki gece, eğer tüm sorunlarının nedeni kafasına aldığı bir darbeyse, başka bir darbenin her şeyi geri getirip getiremeyeceğini merak etmişti. Bu ona çok mantıklı gelse de hafızasını geri kazanmak için kendisini bir perondan atmaya ya da buna benzer bir şey yapmaya hiç hevesli değildi.

Oliver bir kolunun altında birkaç cilt kitapla birlikte tek elini kullanarak merdivenden aşağı indi.

Genç kadının kalbi sıkıştı. “Dikkatli ol. Düşmeni hiç istemem.”

Oliver kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Ben de istemem.”

Merdivenin bitimine üç basamak kala ayağı kayınca, Kate’in nefesi kesildi. Oliver büyük bir gürültü çıkararak yere indi ama herhangi bir yeri incinmiş gibi görünmüyordu. “Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bu sabah kim olduğumu sorman daha yerinde olurdu.”

“Pekâlâ.” Odaanın öteki tarafındaki uzun, dar masaya doğru gidip taşıdığı kitapları daha önce masaya koyduğu diğer kitapların yanına bıraktı. Genç kadın onun peşinden gitti. “Bu sabah kimsin?”

“Bu soru her ne kadar önemli olsa da bir cevabı yok,” dedi Kate içini çekerek. “Bildğim kadarıyla ben hâlâ Kate’im. Bu sabah ismime, nereli olduğuma ve bir anda kaybolana dek benim olduğumu sandığım hayatıma dair tüm detayları bilerek uyanacağımı ummuştum.”

“Sana bir fikir verebilecek ilginç bir rüya görmedin mi?”

“Bir tane bile rüya görmedim.” Kafasını salladı. “Deliksiz uyudum.” Yine de tüm yorgunluğuna rağmen uykuya dalmadan önceki birkaç saati kim olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışarak yatakta sağa sola dönerek geçirmişti. Şeytani bir gülümsemesi ve masmavi gözleri olan kontu düşünmemeye çalışırken daha çok aklında yer etmişti. Bu bile burada olmasının bir tesadüften çok onunla doğrudan bir ilgisinin olup olmadığını merak etmesine yol açıyordu. Üstelik adamın tuhaf bir yanı vardı. “Hatırlayabildiğim bir rüya yok, açıkçası bu bana çok tuhaf geliyor. Benim durumumdaki bir insanın çeşit çeşit rüyalar görmesi gerekir.”

“Gerçekten de öyle.”

“Aksine çok rahat bir uyku çektim.” Bir süre düşündü.

“Sanki dünyada tek bir sorumluluğum ya da umursadığım bir şey yokmuş gibi ki sanırım şu an gerçekten de umursamam gereken bir şey yok. Bu bir insanın kendinden uzaklaşıp tatile çıkması gibi bir şey. Arada sen de denemelisin, Oliver.”

“Bence perondan düşerek tatile çıkmaktan daha iyi yöntemler olmalı.”

“Muhtemelen.” Genç adamın masaya koyduğu kitapları düzenlemesini izledi. “Yine de rahatlık verici. Dün geceki kadar derin uyumam hiçbir endişe ve derdimin olmadığı anlamına gelebilir.”

“Dr. Miller bu sabah malikâneye gelmiş.”

“İşini bilen biri gibi görünüyor.”

“Ve?”

“Sağlıklı olduğumu söyledi.” Suratını buruşturdu. “İ iafızasını kaybeden birinin nasıl sağlıklı olabileceğini hiç anlamıyorum.”

“En azından aklını kaçırdığını söylememiş.”

Dr. Miller iyi biriydi ve oldukça bilgili birine benziyordu ancak Kate’inkine benzer bir durum hakkında hiç deneyimi olmadığını itiraf etmişti. “Başımın iyi olduğunu ama beklemek dışında hafızamı nasıl geri getireceğini bilmediğini söyledi, yine de eninde sonunda hafızamın yerine geleceğinden emin

görünüyordu.”

“Belki de beklemekten başka yapabileceğimiz şeyler de vardır.” Oliver ona baktı. “Tabii istersen.”

“Evet, elbette.” Kim olduğunu bilmeyi çok istese de bunu bilmenin iyi bir şey olacağından o kadar da emin değildi. Tanrı aşkına, kindi? “Tüm bunlara bakınca bir tür planın olduğunu düşünüyorum.”

“Tam olarak bir plan sayılmaz, bir fikir demek daha doğru olur.” Kitapları işaret etti. “Bunlar doğru düzgün eğitim almış bir kişinin aşına olabileceği konuları içeren kitaplar.” Şüpheli bir şekilde kitapları süzdü. “İtiraf etmem gerekir ki genç bir kızdaki çok genç bir erkeğin ilgilenileceği konuları temsil ediyorlar. Kız kardeşim yok, o nedenle bir kızın eğitimi oluşturan konular hakkında fikir sahibi değilim.”

“Kayda değer şeyler olmasa gerek,” dedi Kate kısık bir sesle ve sonra bu düşüncenin nereden çıktığını merak etti. “Denemekten bir zarar gelmez. Bakalım tanıdık bir şeyler bulabilecek misin?”

“Bu...” Oliver kitabı alıp ona uzattı. “Latince dilbilgisi.”

“Gerçekten de öyle.” Sayfaları gözden geçirdi. “Epicuri degrege porcus. Domuz ya da lezzetli bir yiyecek ile ilgili olmalı. Az çok tanıdık geliyor ama ilginç bir yanı yok.”

“Görünen o ki Latince dersi almışsın,” dedi genç adam alaycı bir şekilde. “Belki de şiir ya da edebiyatı denemeliyiz.” Başka bir kitap alıp sayfalarını çevirdi. “Ode on a Grccian Um’un yazarı kim?”

“John Keats,” dedi genç kadın hiç düşünmeden.

“Peki ya ‘Aşk Felsefesinin?’”

Kate gülümsedi. Cevap çok kolaydı. Duvarı gördüğünde olduğu gibi doğru yanıtı nasıl bildiğini bilmiyor olsa da bir şekilde biliyordu. “Percy Bysshe Shelley.”

“Peki Samuel Coleridge kimdir biliyor musun?”

Bu sorunun cevabını da düşünmesine gerek kalmamıştı. “Tabii ki ‘Yaşlı Gemicisi’ o yazdı.”

“Robert Burns?”

“Benim güzel aklı, seni çok seviyorum,” dedi Kate hiç tereddüt etmeden. Kelimeler zihnindeydi. “Ve seni hep seveceğim sevgilim, tüm denizler kuruyana dek” Ona gülümsedi. “Çok güzel, değil mi?”

“‘Kırmızı Gül.’ Çok iyi.” Gülümsedi. “Gerçekten hem çok güzel hem de çok romantik.”

“O halde romantik biri olmalıyım. Sanırım bu en sevdiklerimden biri.” İçini bir heyecan sardı. “En sevdiklerimden biri! Biliyorum, Oliver. Çok güzel değil mi?” “Güzel olabilir ama pek işe yarayacağını sanmıyorum, yine de en azından İskoç olduğunu ve Robert Burns’un İskoçya’nın en iyi şairlerinden biri olduğunu biliyoruz.” “Yine de birkaç dakika öncesine kıyasla hakkımda daha fazla şey biliyorum.” Neden Oliver buna onun kadar sevinmemişti? Elbette Kate henüz gerçek ismini bilmiyordu ama nelerden hoşlandığını bilmek doğru yolda oldukları anlamına gelebilirdi. Lordun tavırları çok sinir bozucuydu.

“Bu kadar şiir yeter. Bakalım coğrafya ve tarih hakkında neler biliyorsun.”

“Tanrım, Oliver.” Sesinden sabırsızlandığı belli oluyordu. “Gösterdiğin çabayı takdir etsem de hangi ülkede olduğunu biliyorum ve bana bir harita gösterirsen, sanırım dünyanın geri kalanını belirleyebilirim. Tarihe gelince, şimdiki kraliçe 1837’de tahta geçen Victoria. Roma bir zamanlar büyük bir imparatorluktu ve Romalılardan önce bir Yunan olan Makedonyalı Alexander medeni dünyanın büyük bir bölümünü fethetmişti. O haritada Yunanistan ve Roma’nın nerede olduğunu sana gösterebilirim.” Derin bir nefes aldı. “Özür dilerim ama bu bana faydasız geliyor. Coğrafya ve tarihe dair bildiğim şeylerin kim olduğumla ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

“Ben sadece eğitim düzeyini saptamaya çalışıyorum,” dedi Oliver umursamaz bir tavırla. “Ve böylece...”

“Ve böylece ne?” İçini korkunç bir şüphe sardı.

“Bana Öyle geliyor ki...” Sesine huzursuzluk hâkimdi. “Ne kadar eğitilmiş olduğunu bilirsek...”

“Toplumdaki yerimi de bilmiş oluruz, öyle mi? Lord Norcroft’un masasına mı yoksa mutfağına mı ait olduğumu öğrenmiş oluruz.”

“Hayır, elbette bunu kastetmedim.” Gözlerinde belirmiş olan suçluluk dolu ifadeye rağmen kaşlarını çatıp bir adım geri çekildi. “Sana bir kez bakmak bile...”

“Evet?” Genç kadın ona doğru yaklaştı.

“Senin...” Bir adım daha geri çekilince masaya çarptı.

“Benim ne?”

Kütüphane masası ve Kate’in arasında sıkışıp kalan Oliver kapana kısılmış bir fareyi andırıyordu. “Geri çekilir misin?”

“Hayır.”

Bir kaçış yolu arıyormuş gibi sağa sola bakındı. “Bu son derece rahatsız bir durum.”

“Güzel.”

“Görüyorsun ya, Kate,” diyerek Norcroft Kontu’na yakışan bir ses tonuyla söze başladı.

“Benim ne olduğumu söylüyordunuz, lordum?” Sertçe ona baktı. “Cümleleri bitir.”

Genç adam kafasını salladı. “Bir kez daha düşününce, sanmıyorum...”

“Anlaşılan yeterince düşünmüyorsun! Benim ne olduğumu söyleyecektin?” Kelimeler dişlerinin arasından boğuk bir şekilde çıktı.

“İyi yetiştirildiğini ve...” dedi Oliver suratını buruşturarak. “Tam bir hanımefendi olduğunu ortaya koyuyor.”

Kate o kadar sinirlenmişti ki kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu. “Tam bir hanımefendi mi?”

“Bir hanımefendinin bilmesi gereken bazı şeyler vardır,” diye homurdandı. “Bana öyle geliyor ki içinde bulunduğumuz şartlar düşünüldüğünde, evimde kalıyor olman..

“Gümüşlerinizi çalmayacağımdan emin mi olmak istedin?”

“Hayır.” Kaşlarını çattıktan sonra soruyu düşündü. “Hayır,” dedi tekrar.

Adam onu çileden çıkarıyordu. “Beni test ediyorsun, değil mi?”

“Yerinde olsam böyle söyler miydim bilmiyorum...” “Senin ne söyleyeceğin umrunda değil, bu bir test.” Sertçe ona baktı. “Bir tür imtihan... Ne olduğunu bilmiyorum ama ne olursa olsun bu bir test.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Şu an kakhaha atmak ile suratına tokat atmak arasında gidip geliyorum.”

Oliver’in yüz ifadesi rahatladı. Fare bir çıkış yolu bulmuştu. “Tavsiye vermeme izin verirsen...”

Genç kadın ona aldrış etmedi. “Sen son derece gülünç ve kakhaha atmak dışında cevap vermeye değmeyecek birisin.”

Kafasını salladı. “Kakhaha atmak iyidir. İnsanlar kendi zayıflıklarına gelebilmelidirler...”

“Diğer yandan davranışların çirkin, onur kırıcı ve kesinlikle aynı şekilde karşılık bulmayı hak ediyorsun.”

“Yine de bu birçok şeye bağlıdır...”

Kate hiç düşünmeden elini hızla kaldırıp ona sert bir tokat attı.

“Off!” Gözlerini kocaman açıp elini yüzüne götürdü. “Canımı yaktın!”

Şaşkınlıktan midesi bulanıyordu, korkuyla ona bakakaldı. “Bunu yaptığıma inanamıyorum.”

“Ben de inanamıyorum.” Suratını ovuşturdu.

Genç kadın geri çekilip ellerini kenetledi. “Daha önce kimseye vurduğumu sanmıyorum.”

“I latırlamana yardımcı olduysa...”

“Hayır, hayır, bu sadece bir his, fakat çok güçlü bir his.” “İnsanlara vurmaya alışık olmayan biri olarak oldukça iyi bir iş çıkardığını söylemeliyim.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı genç kadın. “Çok heyecanlandım.”

Oliver öfkeyle ona baktı. “İltifât etmemiştim.”

“Davranışına senin kadar ben de şaşırdım. Kışkırtılsam bile şiddete başvuracak türde biri olduğumu düşünmezdim. Gerçi...” Derin bir nefes aldı. “Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.”

“İşine yaradığıma sevindim.”

“Buna rağmen bu çok can sıkıcı.” Ondan uzaklaşıp odada yürümeye başladı. “İnsanın fiziksel şiddete başvuracak biri olduğunu keşfetmesi...”

“Ama seni kışkırttım.”

“Evet.” Durup ona sert bir bakış attı. “Gerçekten beni kışkırttın.”

“Ben aşağılık bir herifim. Tam bir hayvan. Bir..

“Bir lordsun.” İcini çekti. “Birçok sorumluluğu olan bir kont. Şüphelerin yüzünden seni suçlamak imkânsız. Gerçeği bulmak adına yapman gerektiğini düşündüğün şeyleri yaptığın için de.”

Oliver ona hafifçe gülümseyerek baktı. “Bu da daha önceki sohbetimizi doğruluyor, gerçekten mantıklı ve gerçekçi birisin.”

“Ama yine de nedense...” Gözlerini kıstı. “Seni suçluyorum.”

“Özür dilerim. Niyetim seni üzmem değildi.”

“Kendimi kötü hissediyorum. Sanırım bu suçluluk duygusu.” Ellerini karnına götürdü. “Sana vurduğumda midem alt üst oldu. Elim yanağına çarptığında çıkan ses. Darbenin sızısı.”

“Benim açımdan da farklı değildi.”

Avcıma bakıp elini salladı. “Hâlâ biraz acıyor.”

“Tekrar Özür dilerim,” dedi Oliver ilgisizce.

“Kabul edilmiştir,” dedi genç kadın umursamazca ve sonra ona baktı. “Elbette kendimi suçlu hissediyorum. Bunu bilmek sana yardımcı olur mu?”

“Hayır.”

“Hadi ama, biraz işine yaraması gerek. Anlaşılan o ki vicdanlı biriyim, bunu bilmek güzel.”

“En azından ben bunu bildiğime memnunum,” dedi Oliver yanağını ovuşturarak.

“Belki de bunu başka bir test olarak görmelisin.” “Benim listemde böyle bir şey yok.”

“Alaycılığa lüzum yok, Oliver,” dedi Kate onun annesini çok iyi bir şekilde taklit ederek, sonra duraksadı. “Liste mi yapmıştın?”

“Saçmalama.” Omuzlarını silkti. “Aklıma yazdım.”

“O halde çok kısa bir liste olmalı.”

Gözlerini kısarak ona baktı. “Liste gittikçe uzuyor.” “Ne yapmış olursan ol, duygularımın beni kontrol etmesine izin vermem affedilemez bir davranış. Daha iyi bir insan olduğuma inanıyorum. Canımı yaktığım için Özür dilerim.” İçgüdüsel bir şekilde yanına yaklaşıp elini yanağına koydu. “Çok mu acıyor?”

Oliver onun elini tuttu. “Çok değil.” Avcunu öptü. Kate hemen elini çekti. “Bunu neden yaptın?” “Bilmiyorum, öyle yapmam gerektiğini düşündüm.” Pişman olmadığını gösterircesine sırtınca genç kadının öfkesi kayboldu.

“Yine sevimli olmaya başladım.”

Oliver ona doğru yaklaştı. “Bu konuda iyiyimdir.” “Bunu görebiliyorum.” Kalp atışları hızlanmaya başladı. Aralarında birkaç santim vardı, dudakları sadece bir nefes uzağındaydı.

“En başarılı olduğum şeylerden biri olarak görürüm.” Bakışları genç kadının gözlerinden dudaklarına indi. Tanrı aşkına, yoksa onu öpecek miydi? Burada? Şimdi?

“Öyle mi?” Daha da kötüsü, ya onu öpmek gibi bir niyeti yoksa?

“İyi olduğum diğer konulan da bilmek ister misin?” Kısık bir sesle konuşuyordu. Çekici ve baştan çıkarıcıydı.

Baştan çıkana mı? Tanrı aşkına, adam onu ayartmaya çalışıyordu! Hem de kendi kütüphanesinde!

“Kate?”

Genç kadın o anda böyle bir baştan çıkarmaya izin vermeyeceğini anladı, en az ona vurmadan çekinmediğini bilmesi kadar rahatsızlık verici bir durumdu bu. Hafif meşrep olmasının yanı sıra, şiddete eğilimli ve aşırı duygusal bir kadındı.

Hayır. İcini kararlılık duygusu kaplamasının ardından omuzlarını dikleştirdi. “Pekâlâ, o halde bu işi bir an önce bitirelim.”

“Senin için sorun değil mi?” diye temkinli bir şekilde sordu Oliver.

“Neden sorun olsun ki?” Omuzlarını silkti. “Bunun gerekli olduğunu düşünen sendin ve bu durumda ben de gerekli olduğunu düşünüyorum.”

“Gerekli olduğunu sanmıyorum.” Ona şeytani bir şekilde gülümsedi, başka zaman olsa onun ya da herhangi bir kadının tüm kararlılığını yok

edebilirdi. “Gerekli olmasından çok zevkli diyelim.”

“Kim olduğumu bilmiyor olabilirim, Oliver, fakat ne olduğumun son derece farkındayım. Ben bir hırsız değilim. Yaşlı bir kadının ve onun aptal oğlunun prensiplerini bozmaya çalışmıyorum.”

Oliver kaşlarını çatı. “Söz konusu aptal çocuk olarak seni anladığımdan pek emin...”

“Ve ben de...” Dudaklarını onunkilere dokunduracak kadar yaklaştı ve bu hafif dokunuşun heyecanının içini sarmasına kendisini hazırladı. “İstedğin zaman baştan çıkarabileceğin bir fahişe değilim.”

Uzun bir süre ona baktıktan sonra Oliver’ın dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Çok yazık.”

Kate geri çekildi. “Asla iflah olmayacaksın, lordum.”

“Saçmalık. Ben son derece...” Kelimeyi düşündü. “İflah olmuş biriyim.”

Genç kadın burnundan soludu. “Bundan o kadar emin değilim. Maksadın...”

“Sevgili Kate, dün de söylediğim gibi, seni öpmek istersem, bunu anlarsın.” Duraksadı, sonra omuzlarını silkti ve aniden onu kollarının arasına alıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. Genç kadının tüm vücudunu şaşkınlık ve arzu kapladı. Dokunuşuyla tüm bedenine yayılan açıklanamaz bir ihtiyaç duyuyordu. Artık ne hafif meşrep olmasının ne de bunun ilk öpücüğü olmasının bir önemi vardı.

Oliver geri çekilip ona gülümsedi. “Aklında başka soru kaldı mı?”

“Hayır.” Genç adamın kollarının arasından kurtuldu.

“Ve seni baştan çıkarmaya niyetim olduğunda...”

Kate nefesini düzene sokmaya çalışırken bir yandan da bu basit öpücüğün üzerinde nasıl bir etki bıraktığını Oliver’ın anlamaması için uğraşıyordu. “Evli olabilirim, biliyorsun.”

“Çok yazık olur.”

“Standartların evli kadınları da baştan çıkarmayı içeriyor mu?”

“Şimdiye dek içermiyordu.”

Bir süre ona baktıktan sonra aklına gelen ilk şeyi söyledi. “O halde evli olmadığımı ummaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok.” Cevap vermesine izin vermeden derin bir nefes aldı. “Sırada ne var, Oliver?”

Oliver kıkırdadı. “Genellikle bu noktada...”

“Hayır, benim hayattaki konumumu belirleme yönte mi olarak sırada ne olduğunu sormak istemiştin.” Dikkatle ona baktı. “Şimdiye kadar nasıl gittiğini sana sorabilir miyim?”

“Aslına bakarsan gayet iyi gidiyorsun.” Parmaklarını çıtırdattı. “Anlaşılan iyi bir eğitim almışsın. Fransızca biliyorsun. Yemekte hangi çatalı kullanman gerektiğinin farkındasın.”

Genç kadın sertçe ona baktı. “Yemek yememi mi izliyordun?”

“Gözlem yaptım diyelim,” dedi Oliver kibirli bir tavırla. “Bu birini izlemekten tamamen farklı bir şey.”

“Bana kalırsa aynı şey. Her neyse.” Sabırsızca ayağını yere vurmaya başladı. “Şimdi ne tür bir gözlem yapmayı umuyorsun?”

“Benimle bu ses tonuyla konuşmana gerek yok. Bir kadının gerçek bir hanımefendi olup olmadığını anlamaya çalışmak hiç de kolay değildir.” Kaşlarını çatı. “Özellikle de bu şartlar altındayken.”

“Senin için tuhaf bir durumsa, özür dilerim. İşte.” Omuzlarını dikleştirdi. “İyi bir eğitim aldığını ve zarif bir şekilde yemek yediğini artık biliyoruz. Bir hanımefendinin bilmesi gereken başka ne var?”

“Dikiş?” dedi genç adam umut dolu bir ses tonuyla.

“Saçmalık.” Önerisine aldırış etmedi. “Her kadın iğne kullanmayı bilir, ayrıca senin için yastığın üstüne akıllıca bir özdeyiş işleyerek vaktimi harcamak isteyeceğimi hiç sanmıyorum.”

Oliver kıkırdadı. “Şu an o özdeyişin ne olabileceğini hayal edebiliyorum.”

“Ah, hiç sanmıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Başka bir şey?”

“Listede daha çok şey var.” Genç kadının sorusunu dü şündü. “Belki de buna dışarıda devam etmeliyiz? Bir hanımefendiye uygun aktiviteler eşliğinde?”

Kate sevimli bir şekilde gülümsedi. “Sabırsızlanıyorum.”

“Alaycılık bir hanımefendiye göre değildir,” dedi kesin bir tavırla.

Bir süre ona baktıktan sonra kahkaha attı. “Bir öğretmen gibi konuşuyorsun.”

Oliver utanmış görünüyordu. “Bir yerlerden duymuş olmalıyım.”

Kate ona acıdı. “Ne gibi uygun aktiviteler?”

“Ata binmeyi bilip bilmediğini görmeliyiz. Bence bu çok açıklayıcı olur. Krikete aşına olup olmadığım da... Biliyorsun, çok popüler bir oyundur.”

“Kriket,” dedi genç kadın yavaşça. “Evet, bu tanıdık geliyor. Ve golf. Sanırım golf oynamayı biliyorum.”

“Kadınlar genelde golf oynamazlar, Kate,” dedi Oliver kibar olmayı amaçlarken küçümser bir tavırla. Bu sözler üzerine genç kadın kendini başına hafifçe vurulan küçük bir çocuk gibi hissetmişti.

“Ne olursa olsun, ben golf oynamayı bildiğimi düşünüyorum.” Bir süre düşündü. “Ve okçuluk. Bir hanımefendiye uygun olduğunu düşündüğün aktiviteler listesinde bu da var mı?”

“Annem gençliğinde birçok yarışma kazanmış. Hatırladığım kadarıyla okçulukta oldukça iyiydi.”

“Ben de öyle olduğumu düşünüyorum.” Kafasını salladıktan sonra kapıya yöneldi. “Dün bir hedef gördüm, gidip bakalım mı?”

“Sana herhangi bir silah vermenin doğru olacağını sanmıyorum,” dedi Oliver kısık bir sesle.

Kate gülümsemekle yetinip ona karşılık vermedi.

“Kate.” Bir adım arkasından onu takip ediyordu. “Sadece kim olduğunu öğrenmene yardımcı olmaya çalıştığımı anlamanı umuyorum.”

“Ve misafirin mi yoksa hizmetkârın mı olmaya değer olduğumu.”

“Kate.” Bıkmıklıkla soludu.

“Oliver.” Arkasına dönüp ona baktı. “Yerinde olsaydım, ben de bir ölçüde şüpheli olurdum. Evet, bunu kabul ediyorum. Sevimli ama son derece sinir bozucu ve onur kırıcı yöntemleriyle aslında bana yardımcı olmaya çalıştığının da farkındayım. Ve senin de benim gibi kim olduğumu öğrenme konusunda pek bir fikre sahip olmadığını anlayabiliyorum.”

Oliver derin bir nefes aldı. “Bana kalırsa oldukça iyi bir iş çıkarıyorum, özellikle de daha önce birinin kim olduğunu bulmaya çalışmadığım düşünülürse.”

Kate tek kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ, henüz başarılı olamadım.”

“Ama en azından deniyorsun, hakkımı vermek gerek.” Genç kadın gülümsememek için kendini zor tuttu. Adam gerçekten de bazen çok sevimli olabiliyordu ve uzun bir süre ona kızgın kalmak oldukça zordu. Kapıya yöneldi. “Benimle gel. Elimde ok tutmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için can atıyorum.”

“Hepimiz can atıyoruz,” diyerek arkasından homurdandı Oliver.

“Bu belki de tüm anılarımı geri getirir.”

“Şansımız varsa.”

Malikânenin kütüphanesinden bahçeye nasıl çıkacağını bilmediği gerçeğini gizlemeye çalışırken, “İskoçya Kraliçesi Mary de golf oynardı,” dedi omzunun üzerinden.

“Bunu bilmiyordum.”

“Anlaşılan ben biliyorum.” Tarih konusunda fazlasıyla bilgili olsa da bu küçük bilgi onu oldukça şaşırtmıştı. Yine de bu da bir şeydi.

“Ama sonu hiç iyi olmadı.” Sesinde uyarıcı bir ton vardı.

“Benim sonumun çok daha iyi olacağına hiç şüphem yok, Oliver,” dedi pek hissetmediği bir özgüvenle.

Kate onun yanındayken kaygısız ve neşeli davranabilir, hatta ona kızabilirdi, fakat aslında ne kadar korktuğunu dışa vurmaya hiç istemiyordu. Korktuğu zaman bunu kimsenin bilmesine izin vermeyecek yapıda bir insan olduğunu anladı.

Ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu.

Sekizinci Bölüm

Oliver kendisini annesinin aptal oğlu olarak düşünmemeyi tercih ediyordu, fakat bugün Kate’in hayattaki yerini saptama konusundaki parlak fikirleri ona bu unvanı kazandırmıştı. Genç kadının yanında birkaç dakika geçiren herkes onun gerçekten de tam bir hanımefendi olduğunu söyleyebilirdi.

Kate, Leydi Norcroft’un okçuluk aletlerini getiren ve yardım etmek için yanında hazır duran Hollinger’ın verdiği oku inceledi. Oliver Hollinger’ın malikâneye geri dönmesini tercih ederdi, ancak uzun zamandır ailenin yanında çalışan hizmetkârın az sonra olacakları kaçırmaktansa birkaç organını kaybetmeyi göze aldığından şüpheleniyordu.

Oliver malikânedeki tüm hizmetkârların ve annesinin hiçbir şeyi kaçırmayacağından emindi. Komplocular Hollinger ve Leydi Norcroft’tu. Uşak ok ve yayla çıkageldiğinden beri birinin kütüphanenin kapısından onları dinlediği belliydi.

Leydi Norcroft Kate’in soylu bir aileden geldiğine emindi, önceki gece genç kadın odasına çekildiğinde bu konuda üstelemeye devam etmişti. Detaylı bir şekilde dile getirmemiş olsa da Kate’in oğluna uygun bir eş bulma sı için ettiği duaların cevabı olduğunu düşündüğü açıktı. Şartlar daha farklı olsaydı, haklı olabilirdi.

Kate yayın ucunu yere koyup ayağına yaklaştırdı ve yayı etkili bir şekilde gerdikten sonra dikkatini Hollinger’ın tuttuğu oklara çevirdi. Çok ama çok iyi bir oyuncu olmasa da Oliver artık onun gerçekten hafızasını kaybettiğinden emindi. Arada sırada genç kadının gözlerinde korkmuş ve kendisini kaybolmuş gibi hisseden birine ait bir ifade yakalıyordu. Ve tüm niyetine rağmen yeşil gözlerindeki o bir anlık gölge kalbini sıkıştırıyordu.

Hayattaki yerine gelince, herkes bir şekilde akşam yemeğini başarıyla atlatabilirdi ama kütüphanede zahmetsizce dışa vurduğu bilgiler iyi bir eğitim almış olduğunu gösteriyordu. Hatta bir bayan için fazla eğitilmiş olduğunu söylemek mümkündü ve bu ancak servet ve iyi bir aile sayesinde mümkün olabilirdi. Kim olursa olsun, Kate’in bir hanımefendi olduğu açıktı.

Peki ya evli miydi?

Oliver bu düşünceyi kafasından çıkarmaya çalıştı. Şu an bunun hiçbir önemi yoktu. Yine de eninde sonunda önemi olacaktı. Ondan hoşlandığını inkâr edemezdi. Aslına bakılırsa fazlasıyla hoşlanıyordu. Çok kısa bir süre önce tanıştıkları ve onu doğru düzgün tanımadığı düşünülürse, bu oldukça ilginç bir durumdu. Belki de insanların sürekli beraberlerinde taşıdıkları hayata dair detaylar ve sorunlar olmadığında birini tanımak çok daha kolaydı. Belki de genç kadının içinde bulunduğu durum Oliver’a çekici geliyordu ve her şey bundan ibaretti.

Elbette gizemli güzel bir kadının oldukça merak uyandıran bir yanı vardı. Zekâsı ve cesareti de düşünüldüğünde... Oliver bir gün uyanıp etrafının ismini bilmeyen yabancılarla dolu olduğunu görseydi, şimdiye kadar kendini

İH lanet olası bir aptal gibi göreceğinden emindi. Kate onun şüphelerini tam olarak kabul etmese de anlayışla yaklaşıyordu ve bu göz önünde bulundurulduğunda, Oliver’ın hayatının geri kalanını rahatlıkla geçirebileceği bir kadın olabilirdi.

Tabii eğer ismini bilseydi.

Kate bir ok seçtikten sonra ona bir bakış attı. “İ Iepsi oldukça iyi durumda görünüyor. Pek kullanılmadıkları ve annenin artık okçulukla ilgilenmediği izlenimine kapıldım.”

Genç adam kafasını sallayarak onu doğruladı. “Artık ilgilenmiyor.”

“Affedersiniz, lordum,” dedi I Iollinger. “Leydi Norcroft düzenli olarak atış yapar.”

Oliver kaşlarını çatı. “Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum.”

I Iollinger akıllılık edip ona karşılık vermedi.

“Ama artık müsabakalara katılmıyor,” dedi Oliver ve uşağa baktı. “Öyle değil mi?”

“Leydi Norcroft artık tek Leydi Norcroft olduğu için vaktini konumunun gerektirdiği görevleri yerine getirerek harcamayı daha doğru buluyor.” Hollinger duraksadı. “Ayrıca çoktan kanıtlanmış bir şeyi yeniden kanıtlamaktansa geçmişteki başarılarını yâd etmeyi tercih ettiğini söylüyor.”

“Anlıyorum.” Oliver bir süre düşündü. “Pişman mı?”

Hollinger duraksadı. “Bilmiyorum, efendim.”

“Hiç bilmiyordum.” İşte annesi hakkında bilmediği bir şeyi daha öğrenmişti.

“Ne kadar da iyi bir evlatsın, Oliver,” diye mırıldanan Kate okunu seçti.

“Gerçekten de öyleyim.” İyi bir evlattı, değil mi? Annesine sahip çıkar ve babasının tembih ettiği gibi onu her türlü sıkıntıdan uzak tutardı. Macera yaşamaya düşkün olduğunu ya da çok sevdiği hobisini bıraktığı için pişman olduğunu bilmiyor olması kasıtlı olarak yaptığı bir şey değildi. Ne de olsa o artık yetişkin bir adamdı ve yaşaması gereken bir hayatı vardı. Üstelik annesinin her zaman dilediği gibi yaşadığını sanyordu. Az öncesine kıyasla kendisinden daha emin bir şekilde, “Ben iyi bir evladım,” diye tekrarladı.

“Elbette, öylesin.” Kate göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ona bakınca Oliver’ın kalbi duracak gibi oldu. Lanet olası kadın.

Genç kadın oku yaya yerleştirip doğru pozisyonu aldı. Oliver okçuluğa daha önce hiç ilgi duymamıştı ama küçükken tam bu noktada annesinin antrenman yapışını izlediğini hatırlıyordu. Şimdi ise Leydi Norcroft hayatına devam etmiş olsa da tüm o çalışmaların kocasının ölümüyle birlikte sona erdiğini anlıyordu. En azından Oliver onun hayatına devam edebildiğini düşünmüştü.

Kate nişan alıp oku fırlattı. Ok tanıdık bir tıngırtyla hedefe saplandı.

“Bu işte iyisin,” dedi Oliver gülümseyerek.

Genç kadın burnunu buruşturdu. “Henüz değil.” Bir ok daha aldı, tüm vücuduna kararlılık hâkimdi. “Ama yakında daha iyi olacağım.”

Kıkırdadı. “Ben hedefe isabet bile ettiremezdim.”

Kate, “Başka kabiliyetlerin olduğuna eminim, Oliver,” diye mırıldandıktan sonra hedefe nişan alıp oku serbest bıraktı. Birinciye kıyasla bu ok merkezdeki altın rengi dairenin birkaç santim daha yakına saplandı. Kafasını salladı. “Daha iyi.”

Ok kılıfından bir ok daha aldı, dikkatini tamamen yaptığı işe vermişti. Oliver orada olup olmamasının pek önemi olmadığını fark etti.

Hollinger boğazını temizledi, “izin vererseniz, malikanede yapmam gereken işlerim var, efendim.”

“Evet, elbette.” Oliver ok kılıfını ondan aldı ve uşak yanlarından ayrıldı. Çok tuhaftı, Hoilinger’ın olabildiğince oyalanacağını sanmıştı tabii ikisini baş başa bırakmak gibi bir emir almadıysa ki böyle bir şey Oliver’ı hiç şaşırtmazdı.

Üçüncü ok hedefin ortasındaki daireye isabet edince Kate memnuniyetle kafasını salladı. “İşte bu çok daha iyi.” “Harika.” Oliver ona bir ok daha verdi. “Bu sana herhangi bir şey hatırlatıyor mu?”

“Korkarım hayır.” Oku serbest bırakıp tekrar nişan almaya hazırlandı. “Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Yine de bana nefes almak kadar doğal geliyor. Düşünmeden yapıyorum.” Oku çekip bıraktı ve bu kez kırmızı daireye isabet ettirdi.

“Çaba harcamadan yapıyor gibi görünüyorsun. Bu, insanın bir gecede öğrenebileceği bir şey değil.”

“Sanırım değil.”

“Küçükken öğrenmiş olabilirsin.”

“Olabilir.”

“Belki de bu buraya neden geldiğini açıklıyordur,” dedi Oliver düşünceli bir şekilde.

“Ne?” Başka bir ok almak için uzanırken kederli bir şekilde gülümsedi. “Perondan düşerek mi?”

“Bu çok kolay bir açıklama olurdu.” Gülümseyerek ona oku uzattı. “Eğer bu dünyadaki tüm mantıklı şeylerin tuhaf bir oyunuyorsa ve annemin bir tanıdığıyla bağlantılı olduğun teorisi doğruysa, bu kişi annemin okçuluğa olan ilgisi nedeniyle tanışmış olduğu biri olabilir.”

“Evet, sanırım olabilir.” Oku yaya yerleştirip geri çekti. “Muhtemelen sana atış yapmayı öğreten kişi. Belki de annen.”

“Annem öldü,” dedi dalgın bir şekilde ve oku bırakır bırakmaz arkasına döndü. “Annem öldü! Oliver, bunu hatırlıyorum!”

Ve Oliver tam o sırada genç kadının hatırlamayı istemeyeceği birçok anısı olduğunu anladı. “Kate, çok üzgünüm...”

“Hayır, hayır.” Özüne aldırış etmedi. “Sorun değil. Öзіr dilemene gerek yok...” Doğru kelimeyi arıyormuşçasına kaşlarını çatı. “Üzgün değilim. Elbette üzücü bir durum ama bana öyle geliyor ki annem çok uzun bir zaman önce vefat etmiş. Babam da.” Gözleri kocaman açıldı. “Tanrım, ben bir yetimim!”

“Peki dul olabilir misin?” diye sordu Oliver hiç düşünmeden.

“Tanrı aşkına, Oliver, şu an medeni durumumu düşünmenin hiç sırası değil.” Yayı ona attı. Genç adam yayı yakaladı ve ok kılıfıyla yayı tutuşunu dengelemeye çalıştı. Kate ellerini arkasında kenetleyip bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var.”

“Medeni durumundan daha önemli bir şey düşünemiyorum,” dedi Oliver kısık bir sesle.

Genç kadın ona aldırış etmedi. “Şu ana kadar hakkımda neler öğrendik?” Ona bir bakış attı. “Ah, artık testini geçtim mi?”

Oliver kafasını salladı. “Hiç tereddüt etmeden çok iyi yetiştirilmiş ve aynı zamanda varlıklı bir hanımefendi olduğunu söyleyebilirim.”

“Neden?”

“Okçulukta başarılı olmak, günümüzde parasız kişilerin nadiren sahip olduğu boş zamanı tamamen bu işe adanmasını gerektirir. Birçok konuda eğitilmiş olduğun belli, özellikle de bir kadına göre. Böyle bir eğitim ucuz değildir. İs koç aksarıyla konuşuyor olman, aynı zamanda İngiltere’de eğitim gördüğünü gösteriyor, en azından anneme göre öyle. Vc bu da varlıklı olduğunun bir göstergesi.”

“Pekâlâ. O halde ben zengin ve yetim bir kadınnım.” Bir süre düşündü. “Ancak ebeveynlerim olmasa da bir ailem olduğunu hissediyorum.”

Oliver kafasını salladı. “Dün gece bunu ima eden ailevi sorumluluklardan bahsetmiştin.”

“Belki de teyzelerim ya da amcalarım ya da büyükanne ya da büyükbabam vardır...”

“Bir eş ya da çocukların da olabilir.”

“I İayır, çocuğum yok,” dedi Kate kesin bir tavırla. “Bundan eminim.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Genç kadın durup ona baktı. “Tanrım, Oliver. Çocuklarım olsaydı, herhalde bunu bilirdim.”

“İsmini bile bilmiyorsun,” dedi Oliver olabildiğince kibar bir şekilde.

“Ne olursa olsun bir insanın hafızasını kaybetmiş bile olsa çocuk sahibi olduğunu unutabileceğim sanmıyorum. İsimlerini veya onlar hakkında hiçbir şeyi hatırlamıyor olabilirsin, fakat çocuğun olduğunu bilirsin.” Ellerini kalbine götürdü. “İçimde böyle bir şey hissetmiyorum.” “Hissetmiyor musun?”

“Hayır,” dedi Kate yeniden, sesinde üzgün bir hava vardı. “Çocuğum yok.”

Oliver dinden geldiğince rahat bir şekilde, “Peki ya eşin?” diye sordu. “Bir eşin olsaydı, bunu hissetmez miydin?” “Öyle olduğunu düşünebilirsin.” O özlem dolu ses kaybolmuş, mantıklı Kate geri dönmüştü. “Ama bir eşim olduğuna dair hiçbir şey hissetmiyorum.”

Oliver yayın yönünü değiştirdi. “Belki de ondan hoşlanmıyorsundur?”

Kaşlarını çatı. “O halde onunla evli olamam.”

“İnsanlar sevgi dışında birçok sebepten ötürü evlenebilirler. Sorumluluk, onur ya da gereklilik yüzünden.” “Sanırım haklısın.” Ona baktı. “Peki ya sen?”

“Bu sorunun cevabını öğrenmek zorunda kalmayacak kadar şanslı oldum.” Omzunu silk. “Babam büyükbabam gibi âşık olup evlendi. Benim için de hep böyle olacağını düşündüm. Ve öyle yapmayı umuyorum.” Bu sözleri sarf ederken bile bu konuda ailevi sorumluluklarının herhangi bir rol oynamayacağını biliyordu. Evliliğe sıcak bakmasa da bunu herhangi bir gerekliliğı yerine getirmek adına yapmayacaktı. Servet ya da saygınlık edinmek için evlenmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu; oldukça varlıklıydı ve güçlü bir unvanı vardı. O sırada zamanı geldiğinde yüreğinin sesini dinleyebilecek olmasının çok büyük bir şans olduğunu anladı.

Kate yayı ondan aldı. “Neden bu zamana dek evlenmedin?”

“Önceki gece söylediğın gibi, henüz doğru kadınla karşılaşmadım.”

“Peki karşılaştığında ne olacak?”

“Hemen onunla evleneceğim,” dedi Oliver gülümseyerek. “Annemi mutlu etmek için.”

“Sen iyi bir evlatsın.” Kahkaha atınca, Oliver onun ne kadar hoş bir şekilde güldüğünü fark etti. Günlük endişelerden etkilenmeyen birine ait gibi görünen içten, dürüst ve oldukça çekici bir kahkahaydı bu. Birinin gülümsemesinin bu kadar Önemli olacağını hiç düşünmemişti, fakat genç kadının kahkahasından hoşlandığını fark etti ve onun hakkındaki gerçeğı öğrendiklerinde ne değişirse değişsin, sahip olduğu sorumluluklar ne olursa olsun, kahkahasının her zaman şimdi olduğu kadar özgür ruhlu olmasını umuyordu.

Kate birkaç ok daha attı, her biri hedefin merkezinde birbirlerine oldukça yakın yerlere isabet etti. Skor tutulmuş olsaydı, çok iyi bir puan elde edeceğini düşünüyordu Oliver.

Genç kadın ona baktı. “Denemek ister misin?”

Okçuluğun bir erkek için oldukça uygun bir spor olduğunu ve bir kadından çok bir erkeğın ilgilenebileceğı bir alan olduğunu bilmesine rağmen Oliver’ın annesinin izinden gitmek gibi bir isteğı hiç olmamıştı. Yine de hep atış yapabileceğini ve isterse bu konuda iyi olabileceğini düşünmüştü. Yaya uzandı. “Neden olmasın.”

“Nasıl durman gerektiğini biliyor musun?” Gözleri neşeyle ışıldıyordu.

“Hayatımın büyük bir bölümünü ayakta durarak geçirdim, Kate,” dedi rahat bir tavırla. “Küçükken de saatlerce annemin antrenmanlarını seyrederdim.” Ayaklarını aralarında birkaç santim* olacak şekilde açıp hedefe döndü. “Bunu doğru düzgün yapabileceğimi sanıyorum.”

“Çok iyi, Oliver.” Oku ona verdi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Oliver oku yaya yerleştirdi ve yayı kaldırıp nişan aldı. Düşündüğü kadar kolaydı. Oku gerip bıraktı. Ok hedefe doğru uçtu ama biraz fazla sağa ve oldukça yukarıya gitti.

“İyi denemeydi, Oliver.” Genç kadın belli belirsiz de olsa küçümsercesine gülümsedi.

Oliver kızgınlıkla kaşlarını çatı. Görünüşe bakılırsa gerektiği kadar konsantre olmamıştı. Hızla arka arkaya üç ok daha fırlattı, ancak hiçbirini hedefe isabet etmedi.

“Bir kadının seni yenmesi hiç hoşuna gitmiyor, değil mi?”

Öfkeden çenesi kenetlendi. “Bunun bir müsabaka olduğunu bilmiyordum.”

Kate omuzlarını silkti.

“Beni bir kadın değil, yetersizliğim yeniyor.”

“Ve bu bir kadın tarafından alt edilmekten daha iyi, öyle mi?” dedi son derece masum bir tavırla.

“Kesinlikle.”

Genç kadın gülmek için kendisini tuttu. “Belki de oku bu şekilde tutmalısın.” Ona oku nasıl tutması gerektiğini gösterdi. “Sonra da bu şekilde geri çek.”

Oliver dişlerini gıcırdattı. “Ben de böyle yapıyordum.”

“Hayır, öyle yapmıyordun.” Gözlerini devirdi. “Oku şu şekilde tutmuştun... Bekle, göstermeme izin ver.” Oku onun ellerine yerleştirdi, sonra da kaşlarını çatı. “Bu çok tuhaf. Aynaya bakarak yapmaya benziyor. Bana ver.” Yayı ondan aldı. “Arkama geç.”

Oliver onun arkasına geçti.

“Şimdi, ellerini benimkilerin üstüne koy.”

“Büyük bir zevkle,” diye mırıldanıp kollarını genç kadının etrafına doladı.

Kate ona aldırış etmedi. “Ne yaptığımı anlıyor musun? Kollarımı nasıl yerleştirdiğimi? Vücudumun nasıl durduğunu?”

“Ah, anlıyorum, Kate, çok iyi anlıyorum.” Sırtına dayadığı göğsü dümdüzdü, genç kadının başı ise burnunun hizasındaydı. Boyu tam ona göreydi. Onu tekrar öpmek ya da güzel boynunu okşamak için bu son derece elverişli bir pozisyondu.

Genç kadın hareketsiz kaldı. “Ne yapıyorsun?”

Oliver başını hafifçe eğip onun boynuna sokuldu. Taze, canlı ve bahar gibi kokuyordu. Derin bir nefes aldı. “Ok atmayı öğreniyorum.”

“Hatırlamadığım birçok şey olabilir, Oliver,” dedi yavaşça. “Ama şu an yaptığın şeyin o olmadığından kesinlikle eminim.”

Oliver onun sıcak tenine doğru, “Zaten hiçbir za man öğrenmeye meraklı olmamıştım,” diye mırıldanınca Kate’in içi ürperdi.

Yayı aşağı indirdi. “Bunun âlim olmakla bir ilgisi yok.” “Ne olursa olsun konsantre olmakta zorlanıyorum.” “Ben de.” İçini çekti ve gevşediğini hissetti. “Oliver?” “Hımmmm?”

“Bu sana da çok tuhaf geliyor mu?”

“Bana çok güzel geliyor.”

“Ama sence de çok hızlı değil mi?”

“Bence son derece harika.”

“Bana kalırsa...” Kate duraksadı. “Doğru.”

Oliver durdu. İnkâr edemeyecek kadar kendisini kaptırmıştı. Yine de inkâr etmeliydi. Onun hakkında bilmediği çok fazla şey vardı. Ve onun da kendisi hakkında. Onu bırakıp geri çekildi. “Özür dilerim, Kate. Kendimi kaybettim. Bunu yapmaya hakkım...”

Genç kadın dönüp ona baktı. “Ama beni öptün. Hem de üzerinden bir saat bile geçmedi.”

Derin bir nefes aldı. “Bu bir hataydı.”

“Öyle mi, Oliver?” Bakışları içine işliyordu. “Bir hata mıydı?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” Teslimiyet, yanlış yönlendirilme ve kaçınılmazlık hissi içini kapladı. Aklının bir köşesindeki ses ona bunun henüz çok erken, çok ani ve belirsiz olduğunu söylüyordu. Sese aldırış etmedi. Oliver yayı alıp bir kenara fırlattıktan sonra genç kadın kollarının arasına aldı. “Söz konusu sen olduğunda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ve ben de ok atmak ya da ebeveynlerimin ölmüş olmaları dışında hiçbir şey bilmiyorum...”

Oliver onu kendisine doğru çekti. “Büyük ihtimalle bu bir hata.”

“Farkındayım.” Yine de ondan uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermedi.

“İkimizden birinin mantıklı davranması gerekiyor,” dedi Oliver ancak bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Hiçbir zaman içgüdülerine uyararak hareket etmemişti, şu anki davranışları en az kollarının arasındaki yabancıya karşı hissettiği duygular kadar alışılmadık.

“İkimiz de aklımızı başımıza almalıyız.” Derin bir nefes aldı. “Bunun muhtemelen kendimi güvende hissetme ihtiyacım ve senin de...”

“Macera arayışın mı?” Kafasını salladı.

Kate duraksadı. “Macera mı?”

Genç adam kıkırdadı. “Kim olduğu ve nereden geldiği bilinmeyen güzel bir kadının kesinlikle bir tür macera olduğunu kabul etmelisin.”

Kate onun kollarından sıyrılıp geri çekildi. “Hiçbir erkeğin macerası olmaya niyetim yok.”

Oliver ona bakakaldı. “Seni kızdırmak istememiştin. Demek istediğim...”

“Evet, lordum.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne demek istedin?”

“Demek istediğim...” Ne demek istemişti? Elini saçlarının arasında gezdirdi. “Ne demek istediğimden emin değilim ama niyetim seni incitmek değildi.”

“O halde neydi?” Gözlerini kısarak ona baktı. “Sırf hayatımla ilgili bazı şeyleri tam olarak hatırlayamadığım için...”

“Tam olarak mı?” Şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Yerinde olsam tam olarak demezdim. İsmi bile bilmiyorsun!”

“Sürekli bunu tekrar etmek zorunda değilsin. Farkındayım. Ne olursa olsun bu sana duygularıyla oynama hakkını vermez.”

“Ben senin duygularıyla oynamıyorum. Ben...”

“Sen ne?”

“Tam olarak emin değilim ama seninle oynamıyorum.” Oliver kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, onun aynadaki yansıması gibi görünüyordu. “Belki de sen benim hislerinde oynuyorsundur. Ne de olsa hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Kate burnundan soludu. “Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“İsmi biliyorsun. Unvanımı ve konumumu da. Bana kalırsa herhangi birinin hakkımda bilmek isteyeceklerini öğrenmesi hiç de zor değil.”

“Sinir bozucu, bıktırıcı ve küstah olduğunu biliyorum.”

“Ve ben de senin inatçı, patavatsız ve daha birçok şey olduğunu biliyorum.”

“Sorun da bu, lordum.”

Oliver tek kaşını kaldırdı. “Sadece bir tane mi?” “Birçok sorundan sadece biri,” diye sertçe karşılık verdi genç kadın ve ondan uzaklaşıp yayı eline aldı. “İzin verirseniz, lordum, ok atmaya devam etmek istiyorum.”

“Böyle bir yeteneğin ne zaman işe yarayacağı bilinmez,” dedi Oliver suratsız bir şekilde.

“Hayır.” Gözlerinin içine baktı. “Bilinmez. Seni vurmadan uzaklaş, Oliver.”

“Bir erkeğe tokat atan kadından her şey beklenir.” “Şansını zorlamasan iyi edersin.”

Oliver ona doğru eğildi, gerçekten hayatını riske atıp atmadığını merak ediyordu. “Doğru kadın için riske girmeye degeceğine eminim.” Doğrudu. “Sana iyi günler.” Başıyla selam verip arkasını döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Bu kadın imkânsızdı. Çekici, narin, muhteşem ve aynı zamanda asabi, güvenilmez ve insanı çileden çıkaran bir kadındı. Bir an onu yenilgiye uğratmak isterken çok geçmeden onu kollarının arasına almayı arzuluyordu. Ve bu çok sinir bozucu bir durumdu.

Daha önce hiçbir kadına karşı bu kadar ani bir şekilde bu tür duygular hissetmediğini kabul etmeliydi. Sanki kontrolü dışındaki güçler iş başındaydı. Kader ya da öyle bir şey ya da ne? Büyü mü? Evet, buydu. Çenesi kenetlendi. Ona büyü yapmıştı. Bir tür İskoç büyü. Farkında olmadığı anda onu etkisi altına almıştı.

Adımları yavaşladı. Bu tam bir saçmalıktı. Nasıl olur da böyle bir şey düşünebilirdi? Annesi sürekli o aptal lanetler hakkında konuşup durduğu için aklına yer etmiş olmalıydı.

Yine de büyü ona duygularını açıklayabilecek diğer şeyler kadar mantıklı geliyordu. İlk görüşte âşık olmak kadar saçma bir şey olmadığı kesindi. Böyle şeylerin var olduğundan şüphelenmediğinden değil, elbette. Ve evet, her zaman hayatının geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceği kadını gördüğünde bunu anlayacağını düşünmüştü. Fakat Kate’i ilk gördüğünde bilinci yerinde değildi, bu nedenle bu sayılmazdı. Peki gözlerinin içine bakıp onu istediğini fark edince mi doğru kişi olduğunu anlamıştı? Evet, elbette. Aralarındaki çekimi keşfetmiş miydi? Hiç şüphesiz. Merak duygusu

uyanmış mıydı? Kim olsa mcraıanırdı.

Geleceğini görebiliyor muydu?

Hayır, bu saçmalıktı. Bu olasılığı düşünmeyi dahi reddediyordu. Tutku ve karşılıklı etkileşimi kabul edebilirdi ama daha fazlası saçmalıktı. Kate'in hafızasını geri kazanmasına yardım edecekti, hepsi bu. Hissettiği şey oldukça hoş ve gizemli bir kadına karşı herhangi bir erkeğin duyduğu sıradan tutkudan fazlası değildi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hakkında bilmediği ve onun da kendisi hakkında bilmediği onca şey düşünüldüğünde, peşine düşmesi hem ahlaki lıcm de etik olarak çok yanlış olurdu. Onun açısından bu tam bir sorumsuzluk örneğiydi. Asla yapmayacağı türden bir şeydi.

Peki ama neden?

Bu soru birden duraksamasına neden oldu. İlcp kendisinden beklenen şeyleri yapmıştı. Unvanının getirdiği sorumlulukları fazlasıyla yerine getirmiş, annesi ve topraklarında yaşayanlarla ilgilenmişti. Dikkatli, mantıklı ve akli başında biriydiözellikle de arkadaşlarıyla kıyaslandığında. Tavsiyelerine ve yardımlarına minnettar olan arkadaştan vardı. Artık onun da tamamen sorumsuzca ve kurtanlmayı gerektirecek gibi davranmasının vakti gelmemiş miydi? Arada sırada davranışlarının sonucunun ne olacağını düşünmeyi bırakıp riske girmeyi hak etmiyor muydu?

O da macera yaşamayı hak etmiyor muydu?

Kate'e gelince, küçük bir çocuk olmadığı kesindi, üstelik oldukça güçlü bir karaktere sahipti. O istemediği sürece aralarında hiçbir şey olamazdı; Oliver'ın buna dair en ufak bir şüphesi yoktu. Yine de genç kadın gözlerini açtığı andan beri hava cazibeyle yüklüydü. O da en az onun kadar bunun farkındaydı. Bu bir macera olduğu kadar güçlü de bir tuzaktı.

Oliver istediği her kadın gibi Kate'ın de peşine düşecekti. Hayır, daha önce hiçbir kadına yapmadığı gibi onun peşine düşecekti. Ve eğer bu kovalamaca eninde sonunda baştan çıkmayaonun ya da kendisinininden olursa da artık umrunda değildi.

Bu kelimeyi onun yatımdayken bir daha ağzına almayacak olsa bile Kate onun macerası olacaktı. Ve eğer, bu sırada kalbini ona kaptırırsa, bu da maceranın riskli kısmı olmaz mıydı?

Kalbinin aklından geçenleri gösterdiğini fark etmesi ise oldukça endişe vericiydi.

Dokuzuncu Bölüm

Kate kendisi hakkında her şeyi bilmeyi çok istese de keşfettiği bazı şeyleri diğerlerine kıyasla pek de rahatlatıcı bulmuyordu. Okçuluk konusunda yetenekli olduğunu keşfetmek güzeldi, ancak çabuk sinirlendiğini, sabırsız olduğunu ve varlığını göz ardı eden erkekleri sinir bozucu bulduğunu öğrenmek hiç de hoş değildi. Elbette okun vücudunun hassas bir noktasına isabet etmesinden korkan bir adamın, söz konusu kadından kaçınması akıllıcaydı. Yine de ondan uzak durmasının mantıklı olması durumu daha az sinir bozucu kılmıyordu. Yemek masasında Oliver'ın karşısında oturan Kate ona öfkeyle bakmamaya çalışıyordu.

İki gün önce onu öylece bıraktığı andan beri Oliver kibar ve dostça davranmıştı, kusursuz bir ev sahibiydi, onun yanında olmaktan kaçınmıyor olsa da onunla olmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Kate'in içinde genç adamın mesafeyi korumakla kalmayıp doğru anı beklediği, seçeneklerini gözden geçirdiği, hatta bir savaş planı kurduğuna dair tuhaf bir his vardı. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ve muhtemelen tüm bunlar sadece çıldırdığının bir göstergesiydi.

Kate de en az onun kadar kibar ve dostça davranıyordu, fakat şimdilik aralarındaki mesafeyi korumaktan yanaydı. Kendi kendine onunla birlikte vakit geçirmektense yalnız kalmayı tercih edeceğini söylüyordu, ancak işin doğrusu ondan korkuyordu. Elbette Oliver'ın korkunç olduğu söylenemezdi ama Kate onun yanımdayken dostça, sakın ve kayıtsız kalmaktan çok öte duygular hissediyordu.

Oliver'ın şimdiye dek evlenmemiş olması tuhaftı. Adam neşeli ve zeki, aynı zamanda cömert ve kibar. Kendi ihtiyacı olmadığı için ve sırf ihtiyacı varmış gibi görünen sokaktaki bir insana bozuk para verebilecek türde bir adamdı. Daha önce hiç karşılaşmadıkları konusunda ısrarcıydı, fakat Kate bir yerlerden onu hatırladığına gittikçe daha çok emin oluyordu.

Kate'in de Oliver'ın da kendisine ilgi göstermediğini fark etmeyen Leydi Norcroft, "Ve bir de Dr. Miller var, çok hoş biri, ama zaten onunla tanışmıştın," diye devam etti sözlerine.

Birbirlerinden kaçınmaları oldukça kolay olmuştu. Oliver son iki günün büyük bir bölümünü kiracılarını ziyaret ederek geçirmişti. Bugün ise malikanenin yöneticisiyle görüşmüş, sonra günün geri kalanını ata binerek geçirmişti. Kate de ata binmeyi isterdi bu konuda iyi olduğundan şüpheleniyordu ama Oliver'dan bir davet almayınca üstelememişti. Evet, onunla yalnız kalmaması en iyisiydi.

Kate vaktini serayı ve kütüphaneyi keşfederek geçiriyordu. Leydi Norcroft'un evini bahar çiçekleriyle doldurmaktan hoşlandığını keşfetmişti. Bahçıvanlar lale, nergis ve çok sayıda çiçeğin yanı sıra saksılarda küçük meyve ağaçları yetiştirmekte oldukça yetenekliydi. Bahar ve umut kokan sera ona farklı ve hoş bir kaçış yeri sunuyordu.

Kütüphanede gerçekten çok kitap okuyan biri olduğunu keşfetmişti. Eyre ve Uğultulu Tepelerim kopyalarını bulunca şüphesiz Leydi Norcroft'un olmalıydı larsanki eski dostlarını bulmuş gibi hissetmişti. Aslında tek yapmak istediği Jane Eyre'nin sayfalarına göz atmakken, birdenbire kendisini tutkulu öğretmen bilindik hikayesine kaptırmıştı. Jane'in çalkantılı hayatı Kate'in aklını bir anlığına kendi belirsiz durumundan uzaklaştırmıştı.

Tıpkı okçuluk gibi. Kate önceki günü ve bugünün öğle saatlerini yayıyla geçirmişti. Nişan alıp oku fırlatmanın gerektirdiği konsantrasyon zihnini yatıştırıyor ve hem Oliver'ı düşünmekten hem de hayatına dair bir şeyler hatırlamaya çalışmaktan onu uzaklaştırıyordu. Ne yazık ki ebeveynlerinin öldüğünü hatırlamasından bu yana sabırsız biri olması dışında başka hiçbir şey keşfetmemişti. Hafızasını geri kazanmak için beklemekten başka yapabilecek bir şey olmalıydı.

"Oliver, bence..."

Tuhaflik açısından bu akşamki yemek bir önceki geceden ya da ondan öncekinden pek farklı sayılmazdı. Kate, oğlu ve misafiri aynı odadayken havadaki gerginliği fark etmeyip sohbeti devam ettiren Leydi Norcroft'a minnettardı. Oliver'ın da kendisi gibi aynı şeyi hissettiğinden emindi. Bu onun şüphelerinden kaynaklanıyor olabilirdi, ancak Kate onun şüphelerinin şimdiye dek kaybolduğunu düşünüyordu. Arada sırada onu gerçeği öğrenebilmiş gibi kaçamak ve inceleyici bakışlar atarken yakalıyordu. Sabırsızlıktan çenesi kasılıyordu. Yakında her şeyi öğreneceğini umut ediyordu. Norcroft Malikânesi her ne kadar rahat ve hoş olsa da onun evi değildi ve evinin nerede olduğunu dahi bilmiyordu. Nereye ait olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ne kadar erken öğrenirse, onun için o kadar iyi olacaktı. Oliver'a karşı hissettiği giderek artan çekim hem karşı konulmaz hem de inkânsızdı. Adama karşı herhangi bir şey hissetmeye hakkı yoktu. Geceleri yatağına uzanıp dudaklarını dudaklarında hissetmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmeye hakkı yoktu. Ve farklı şartlar altında tanışmış olsalardı, ilişkilerinin ne yönde ilerleyeceğini merak etmeye de hiç hakkı olmadığı bir gerçektir.

"Ve sonra ona dedim ki..."

Anlaşılan o ki Leydi Norcroft Kate'in kim olduğunu öğrenmek amacıyla tanıdığı herkese mektup göndermişti. Mektuplardan bir sonuç almak için henüz erkendi, fakat Leydi Norcroft mektupların işe yarayacağından emin görünüyordu. Ayrıca Madam DuBois'mın Londra'dan buraya gelmesini istemişti. Terzinin yarın malikânede olması bekleniyordu. Kate masraflı olacağından ötürü bir kez daha buna itiraz etmiş olsa da Leydi Norcroft bu duruma aldırış etmemişti. Bu konuda Oliver bile annesiyle aynı görüşteydi.

Yarın Leydi Norcroft'un yeğenlerinin de gelmesi bekleniyordu, evde daha fazla misafirin olması Oliver'la yalnız kalmasını neredeyse imkânsız kılacaktı. Elbette bu her ikisi için de en iyisiydi.

“Harika bir öneri, anne,” dedi Oliver hevesle. “Ne dersin, Kate?”

Genç kadın Oliver’ın sesini duyunca dikkatini tekrar masaya verdi. “Şey, elbette, Leydi Norcroft iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa.” Hafifçe gülümsedi.

“Benim fikrim olduğuna göre bence müthiş.” Leydi Norcroft neşeyle gülümsedi. “Oliver, önden git ve her şeyin hazırlandığından emin ol.”

Oliver kahkaha attı. “Herhangi bir hazırlığın gerekli olacağını sanmıyorum ama Kate’le baş başa konuşmayı bu kadar çok istiyorsan, sizi yalnız bırakırım.” Ayağa kalktı, sonra Kate’in sandalyesinin arkasına geçerken ona doğ ru eğilerek kısık bir sesle konuştu. “Dans, Kate. Annem dans pistinde becerikli olup olmadığını görmenin iyi bir fikir olacağını düşünüyor. Bu konuda hiç korkum olmasa da pratik yapmanın yararlı olacağına inanıyorum.” Genç kadın kulağında onun sıcak nefesini hissedince ürperdi. Adam sanki içindeki bir şeyi eritiyordu. “Ayrıca seni kollarımın arasına almaktan daha keyifli bir şey düşünmüyorum.”

Oliver doğruldu. “O halde balo salonunda görüşürüz.” Annesine sert bir bakış attı. “Geç kalmayın. Bunun için sabırsızlanıyorum.”

“Sabırsızlandığına eminim.” Leydi Norcroft oğluna sevecen bir bakış attı. Odadan çıkana kadar bakışlarıyla onu takip etti. “O iyi bir adam, Kate. Tabii ki kusursuz değil ama iyi bir adam.”

Kate gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Gerçekten de Oliver iyi biri gibi görünüyordu ve bu onun için her şeyi biraz daha zorlaştırıyordu.

“Bu gece neden bu kadar dalgın olduğumu sorabilir miyim? Aklın başka bir yerdeymiş gibi.”

“Özür dilerim.” Kate suratını buruşturdu. “Aklım hep aynı yerde. Cevabını bilmediğim yüzlerce soruyu düşünüyordum. Binlerce olasılığı.” Ve sinir bozucu bir adamı.

Leydi Norcroft uzunca bir süre onu inceledi. “Bu senin için çok zor, öyle değil mi?”

“Sanırım herkes için zor olurdu.”

“Ama özellikle de senin gibi biri için.”

Kate kaşlarını çatı. “Benim gibi biri derken ne demek istediniz?”

“Sevgili Kate, çok güçlü ve zeki bir kadın olduğumu düşünüyorum. Kendinden ve dünyadaki yerinden bir kez olsun şüphe etmeyen, hayatın getirdiği sorumlulukları başarıyla yerine getiren bir kadın.”

Kate yaşlı kadına bakakalmıştı. “Bunu görebiliyor musunuz?”

Leydi Norcroft güldü. “Gerçekten görebiliyorum.” Duraksadı. “Her zaman ciddiyetsiz olmadığımı bilmelisin.”

“Ciddiyetsiz olduğunuzu düşünmüyorum,” dedi Kate sadık bir şekilde.

“Ah ama ciddiyetsiz olmak hoşuma gidiyor. Bunu hak ediyorum. Oliver’ın babası öldüğünde, omuzlarıma bir yığın yük bindi. Charles oğlunu ve onun geleceğini benim sorumluluğuma bıraktı. Malikâneyi yönettim, ailenin mali durumunu idare ettim ve Oliver’ın konumunun getirdiği sorumlulukları üstlenmesine yardımcı oldum. Görüyorsun ya canım, doğuştan güçlü kadınların son derece farkındayım. Görür görmez bunu tanıyabilecek kadar.”

Kate yaşlı kadına uzun uzun baktı.

Leydi Norcroft’un mavi gözleri anlayışla ışıldadı. “Tüm bunların senin için çok zor olmasına üzgünüm.”

Kate içgüdüsel bir şekilde uzanıp elini yaşlı kadının elinin üstüne koydu. “Böylesine düşünceli olduğunuz için teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmesi gereken kişi asıl benim.” Leydi Norcroft kafasını salladı. “Daha önce Oliver’ın hiçbir kadına bu kadar kapıldığını görmemiştim.”

“Kapılmak mı?” Kate kaşlarını çatı. “Bana kalırsa kapılmış olmaktan çok rahatsızlık duymuş ve sinirlenmiş benziyor.”

“Saçmalık.” Leydi Norcroft Kate’in sözlerine aldırmaz etmedi. “Rahatsızlığı geçici ve bana kalırsa kızgınlığı sana değil içinde bulunduğu duruma karşı. Ayrıca bir erkeği kızdırmak harika bir başlangıçtır. İlk tanıştığımızda eşimi o kadar sinirlendirdim ki.”

“Evet ama en azından eşiniz sizin isminizi biliyordu.” Kate kafasını salladı. “Oliver benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Ne hissederse hissetsin ya da ne hissettiğini düşünürse düşünsün... Bu bir maceradan başka bir şey olamaz.”

“Macera yaşamının faydalarını küçümseme. Bazen oldukça...” Leydi Norcroft’un gözlerinde şeytani bir ışıltı belirdi. “Heyecan verici ve romantik olabiliyor.”

Genç kadının nefesi kesildi.

Kate’e söylemekten çok kendi kendine, “Oliver’ın hep romantik bir yanı olmuştur,” dedi yaşlı kadın. “Ve onun için bir maceraya atılmak hiç de fena olmayabilir...” “Özür dilerim, Leydi Norcroft, fakat bu benim için bir macera değil. Bu benim için zorlu bir sınav.” Yaşlı kadına baktı. “Kim

olduğumu bilene kadar hiçbir şey hissetmeye hakkım yok, aynı şey Lord Norcroft için de geçerli.”

“Çok haklısın, canım. Ben de senden bunu beklerdim.” Leydi Norcroft memnuniyetle gülümseyerek yerinden kalktı. “Şimdi, oğlumun yanına gidebilir miyiz?”

Yemek odasından çıkıp koridorda balo salonuna doğru ilerlerken yaklaşmakta olan balo hakkında gevezelik eden Leydi Norcroft bir anlamda Kate’i düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Demek Leydi Norcroft Oliver’in ondan hoşlandığını düşünüyordu. Kate’in de söylediği gibi bu imkânsız bir durumdu, ancak kendisi kadar kontun da ondan hoşlanıyor olması içini ısıtıyordu. Bekâr olduğunu umuyordu, fakat bundan emin olana dek artık iki tarafa çekilebilecek sözler, kaçamak öpücükler olmayacak ve asla sahiplenemeyeceği bir şey için geceleri özlem duymayacaktı. Leydi Norcroft Kate’in güçlü bir kadın olduğunu düşünüyordu. Derin bir nefes alarak o gücü içinde toplamaya çalıştı.

Leydi Norcroft genç kadını merdivenlerin tepesinde bırakıp piyanonun başına geçti. Basamaklar balo salonuna ve onu bekleyen Oliver’a uzanıyordu. Oliver kafasını kaldırıp bakınca Kate’in nefesi kesildi. Ona baktı ve daha önce böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Basamaklardan inerken piyanodan yükselen valsın ilk notalarını duydu.

Sanki oraya aitmiş gibi kontun kollarının arasına doğru ilerledi. Bakışları birbirlerine kenetlendi ve tek kelime etmeden dans etmeye başladılar. Genç adam zarıfçe onu balo salonu boyunca yönlendirdi ve Kate daha önce birlikte dans etmişlercesine adımlarına uyum sağladı. O an genç adamın kollarının arasında bilmediği her şeyi unutup vücudunu ve ruhunu ele geçiren müziğin keyfini çıkarabiliirdi.

“Dans edebildiğini biliyordum.” Sırtmasıyla birlikte dansın tüm büyüsü bozuldu.

“Ben de biliyordum,” dedi Kate hissettiği rahatlıkla çelişen kibirli bir tavırla. Dikkatli olmazsa bu adama kolayca âşık olabiliirdi, tabii henüz olmadıysa. Bu düşünceyi aklından çıkardı. Güç, diye kendine hatırlattı, içindeki güç her şeyin üstesinden gelmesine yardımcı olacaktı.

“Bir süredir ikimiz hakkında uzun uzun düşünüyorum, Kate,” diye söze başladı Oliver.

“İkimiz diye bir şeyin olduğunun farkında değildim,” dedi genç kadın ilgisizce ama yine de nabızı hızlanmaya başlamıştı.

“Ah ama biliyorsun ki sen ve ben diye bir şey var,” dedi kesin bir tavırla.

“Eğer sen ve ben diye bir şey gerçekten varsa, içinde bulunduğumuz şartlar düşünüldüğünde, bunu neden annenin karşısında tartıştığımızı anlayamıyorum?”

Oliver kahkaha attı. “Öncelikle sen ve ben fikri annemi çok mutlu ederdi. Biliyorsun ki seni çok seviyor. Ayrıca aramızda dans etmeyip piyanonun başında olduğuna göre konuştuğumuz şeyleri duyamaz.”

“Piyo neredede?” Kate balo salonunda etrafına bakındı.

“Yukarıda.” Balo salonunun üç tarafını saran ve aşağıdaki dans pistine bakan asma katı işaret etti. Leydi Norcroft kalabalık bir grup müzisyenin sığabileceği kadar büyük bir cumbaya yerleştirilmiş piyanonun başında oturuyordu. “Gördüğün gibi yalnız sayılırız.” Oliver zor bir dönüşü tamamlarken Kate sorunsuz bir şekilde onun önderliğini takip etti. “Bence çok fazla ortak noktamız var, Kate.”

“Öyle mi, Oliver?”

“Bana kalırsa senin de benim gibi birçok sorumluluğun var.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Ben insan doğasının iyi bir gözlemcisiyimdir,” dedi genç adam kesin bir şekilde.

Kate kahkaha attı. “Şimdiye kadar buna dair en ufak bir kanıt görmedim.”

“Çok iyi saklıyorum.” Şeytani bir şekilde gülümsedikten sonra eski haline geri döndü. “Bazen bana, ne yazık ki kendimi hatırlatıyorsun.”

“Ah, Tanrım.”

“Bence sen de benim gibi uzun süredir macera yaşamamışsın.”

Genç kadın onun mavi gözlerinin içine baktı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Emin değilim.” Omuzlarını silkti. “Bu sadece bir his, fakat oldukça güçlü bir his.”

“Hisler yanıltıcı olabilir,” dedi resmi bir şekilde. “Ve kesinlikle düşüncesizce hareket edilmemeli.”

“Hatırladığım kadarıyla daha önce hiç düşünmeden hareket etmedim ama artık böyle yapmanın zamanı gelmiş olabilir.” Kafasını salladı. “Ayrıca bir şey itiraf etmeliyim.”

“Tanrım, işte bu çok ani ve düşüncesizce,” diye ona takıldı Kate ama kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başlamıştı bile.

“Seni istiyorum, Kate.”

“Sen...” Ayaklarının birbirine dolanmaması için söyleyebildiği tek şey buydu. “Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Oliver kıkırdadı. “Yapma, Kate. Sana inanmakta zorlanıyorum.”

Genç kadın kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Bu kadar dürüst olacağımı düşünmemiştim.”

“Daha önce hiç bu kadar dürüst olmamıştım. Genellikle hislerimi belli etmem, hatta çekingen olduğumu söyleyebilirim.” Duraksadı. “Umarım sana karşı saygısızlık etmemişimdir.”

“Henüz kararımı vermedim.” Kafasını salladı. “Sanırım bu tutkunun ne olduğuna...”

Kafasını salladı. “Kesinlikle tutku.”

“O halde tutku. Söz konusu tutku, benim düşüncesizce bu tutkuya teslim olacağımı düşünmenden kaynaklanıyor.”

“Hayır, kesinlikle sebebi bu değil,” dedi Oliver. Tanrı yardımcısı olsun, Kate ona inanıyordu. “Bırak tutkuyu herhangi bir duyguya düşüncesizce teslim olacağımı hiç sanmıyorum.”

“Anlıyorum.” Tutku dolu itirafından olmasa da bu son sözlerine darılmış olması gerekirdi. Sanki soğuk ve duygusuz biriymişçesine söyledikleri oldukça onur kırıcıydı, gerçi bunu kastetmediği belliydi. Yine de şimdi ne yapa çağını görmek çok daha ilginçti. “Evli kadınları baştan çıkarmaya meraklı olmadığını sanıyordum?”

“Ah ama evli olup olmadığını bilmiyoruz.” Şeytani bir şekilde gülümsedi. “O nedenle bu son derece affedilebilir bir kayıtsızlık olarak görülebilir.”

“Ama asla unutulmaz.”

“Unutulamaz.” Kaşlarını çatı. “Bu bir sorun.” “Yapılan bazı şeyler bir daha geri alınamaz.”

“Evet, bunun farkındayım.”

Başını eğip onu inceledi. “O halde ne yapmayı düşünüyorsun, Oliver?”

“Çok yazık, Kate.” Derin bir iç çekti. “Hiçbir şey. I Lem de hiçbir şey.”

Aniden durup ona baktı. “Hiçbir şey mi?”

“Hiçbir şey.” Evli olup olmadığını bilmeyen ancak evli olması muhtemel olan bir kadına karşı tutkusunu her gün dile getiriyormuş gibi sinir bozucu sayılabilecek kadar rahat bir şekilde gülümsedi. “Bu onursuz bir davranış olurdu.”

“O halde herhangi bir şey yapmayı düşünmediğin bir konu hakkında neden düşüncelerini dile getiriyorsun?” “Bana nasıl bir karşılık vereceğini görmek istemişim.”

Kate tek kaşım kaldırdı. “Umarım hayal kırıklığına uğramadım?”

“Çılgık atarak kaçmadığına ya da bana bir tokat daha atmadığına göre, hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Şimdi dansa devam edebilir miyiz?”

Genç kadın, “Seninle dans etmenin akıllıca olacağını sanmıyorum,” diye mırıldansa da yeniden onun kollarının arasına yöneldi. “Seninle herhangi bir şey yapmanın akıllıca olacağını sanmıyorum.”

“Sanırım haklısın.”

“Herhangi bir şey yapmayı düşünmediğin halde neden bana böyle bir şey söylediğini anlamıyorum.”

“O konuda herhangi bir şey yapmaya niyetim yok.” Duraksadı. “En azından şimdilik.”

“Bunu söylememiştin.”

“Özür dilerim. Unutmuş olmalıyım. Bana öyle geliyor ki Kate, hafızam geri kazanman haftaları, hatta ayları bulabilir ve üstelik hiç iyileşmeme ihtimalin de var.”

“Bunu hiç düşünmemiştim.” Bu hiç hoş bir düşünce değildi.

“Seni beklemeye kararlıyım.”

“Tanrım, bu çok romantik.”

“Ama sonsuza kadar değil.”

“Romantizm buraya kadarmış.”

Oliver onun gözlerinin içine baktı. “Sende bana hitap eden bir şey var. Karakterlerimizin benzerliği mi yoksa henüz tanımlayamadığım bir şey mi bilmiyorum... Fakat bu kaçınılmaz.”

İçini hoş bir ürperti kapladı. “Kaçınılmaz mı?” “Hayatıma girdiğinden beri sürekli seni düşünüyorum. Rüyalarıma giriyorsun.” Mavi gözleri genç kadının içine işliyordu. “Kader ya da kontrolümüzün ötesindeki güçler ya da ne dersen de, ancak burada olmanın bir tesadüf olmadığını düşünmeye başladım.”

Kate güçlükle yutkundu. “Öyle mi?”

“Ve bence sen de bunu hissediyorsun.” Onu dansın gerektirdiğinden biraz daha fazla kendisine doğru çekti. Sesi kısık ve baştan çıkarıcıydı. “Geceleri beni düşünüyor musun? Gözlerini kapattığında benim yüzümü görüyor musun? Yeniden öpüşene kadar aklını kaçıracağımı düşünerek dudaklarımızın birbirlerine dokunduğu anı tekrar tekrar aklından geçiriyor musun?”

Evet! “İ laayr, elbette bu tür şeyler düşünmüyorum.” Oliver imalı bir şekilde yavaşça gülümsedi. “Yalan söylüyorsun, tatlım. Ve önceki şüphelerime rağmen yalan söylemek konusunda iyi olduğunu düşünmüyorum.”

“Bu bir macera, Oliver,” dedi zoraki bir ciddiyetle. Kollarını onun boynuna dolayıp dudaklarını dudaklarına bastırmamak için kendini zor tutuyordu. Fakat onun bu tutkuyu paylaştığını bilmemesi en iyiydi, “istersen gizem de. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve bu yüzden beni ilgi çekici buluyorsun.”

“Alı ama senin hakkında yeterince şey biliyorum.” “Doğru düzgün ok kullanabildiğimi ve iyi eğitimli olduğumu biliyorsun ama...”

“Sinirlendiğinde burnunu buruşturduğunu biliyorum. Kahkahanın içten ve özgür olduğunu, kararlı olduğunda omuzlarını dikleştirdiğini de.”

“Bunlar sadece gözlemlerin. Hiç sanmıyorum ki...” Oliver adını atmak üzereyken durdu ve onu kendine doğru çekti. “Her şeye fazlasıyla burnunu sokan yaşlı bir kadını azarlamayacak kadar düşünceli olduğunu biliyorum. Kimsenin sana bakmadığını sandığın anlarda gözlerindeki korkuyu görebiliyorum ve buna rağmen devam edebilecek cesarete sahip olduğunu biliyorum.” Genç kadının elini tutuşunu sıkılaştırdı. “Ve dudaklarımız birleştiğinde daha önce hiç öpüşmemişim gibi hissediyorum.” “Aman Tanrım.” Kelimeler ağzından fısıltı halinde çıkmıştı.

“Hayatıma hiç girmemiş olsaydın, günlerimin geri kalanını bir şeylerin eksik olduğunu bilerek geçireceğimi de biliyorum.”

“Oliver.” Kim olduğunun ya da genç adamın duygularına karşılık verebilecek özgürlüğünün olup olmadığını artık bir önemi var mıydı? Kalbindeki tutkudan ve Oliver’ın bakışlarından daha önemli bir şey olabilir miydi? Bu kadar doğru gelen bir şey yanlış olabilir miydi?

Genç adam, “Kate, gizemli Kate,” diye mırıldanarak dudaklarını onunkilere doğru yaklaştırdı.

“Oliver!” Bir kadın sesi balo salonunda yankılandı. “Biz geldik!”

Onuncu cğöfüm

Oliver suratını buruşturarak Kate’i serbest bıraktı, sonra geri çekildi.

Kate rahat bir nefes aldı, hem minnettardı hem de biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Ne de olsa insan mantıklı düşünmekten tamamen uzaklaşıp tutkularına teslim olma fırsatını bir daha ne zaman yakalayacağını bilemezdi. Görünüşe bakılırsa otuzlu yaşlarda olmalıydı ve hatırladığı kadarıyla sadece bir kez öpüşmüştü. Hafif meşrep bir kadın olsa bileen azından şimdilikoldukça hüsrana uğramıştı. Yine de Oliver’ını annesi tanrısal bir orkestra gibi yukarılarda bir yerlerdeyken aralarında zaten hiçbir şey olmayacaktı, o nedenle birinin araya girmesinin pek bir önemi yoktu. Her şey göz önüne alındığında belki de en iyisi buydu. Kate kıbar bir gülümseme takınıp sesin geldiği balo salonuna inen merdivenlere doğru döndü.

“Edwina Teyze!” Genç bir kız balkona doğru el salladı. En az onun kadar hoş görünen diğer ikisi ise merdivenlerden inmeye başladı.

“Kendini buna hazırlaşan iyi olur, Kate,” dedi Oliver çaktırmadan. “Bu çok ilginç olacak.”

“İlginc mi?” Kate gözlerini yaklaşımakta olan kızlardan ayırmamıştı. Biri diğer ikisinden biraz daha uzun boyluydu ve hepsinin saçları koyu renkti. O mesafeden bakınca üçüz oldukları düşünülebilirdi, aralarındaki benzerlik o denli güçlüydü. Genç bir adam peşlerinden geliyordu. “Kuzenlerin, öyle değil mi?”

“Canlarım!” diye seslendi Leydi Noreroft yukarıdan. “Erken geldiniz. Ne kadar iyi. Hemen aşağıya geliyorum. Anlatacak öyle çok şeyim var ki.”

“İsmen kuzenlerim,” dedi Oliver ilgisizce. “Doğrusu, geçen Noel’de buraya geldiklerinden beri hiç sahip olmadığım kız kardeşlerim oluverdiler. Kendimi ilk sezonlarındaki üç kızdan sorumlu erkek kardeş gibi hissetmişim, bunun hiç de eğlenceli olmadığım söylemeliyim.”

O sırada Kate, “Erkek kardeşim yok,” diye mırıldandı ve sonra gözlerini kocaman açtı. “Kız kardeşim de. Oliver, hatırlıyorum!”

Genç adam kafasını salladı. “Yavaş yavaş her şeyi hatırlıyorsun.”

“Günlerdir aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ebeveynlerimin öldüğünü keşfettiğimden beri.” Kafasını salladı. “Anlaşılan, yanında olmadığım takdirde hiçbir şey anımsamıyorum.”

Oliver sırttı. “O halde mümkün olduğunca yanında olmamı görevim olarak kabul et.”

“Ne kadar kıbarsın,” dedi Kate neşeyle. Hafızasını geri kazanmasında yararlı olsa da bu durum kalbi için hiç de iyi olmayacaktı. Bir dakika öncesine kadar tedbiri elden bırakıp duygularına teslim olmaya hazırdı. Oliver’ın yanında daha fazla vakit geçirirse neler olacağını kimse bilemezdi.

“Oliver!” En uzun boylu kız kollarını ona doladı ve diğer kızlar da hemen onun peşinden geldiler. Genç kızın diğerlerinden birkaç santim uzun olması dışında aralarındaki benzerlikkoyu renk saçlar ve koyu kahverengi gözleriyle yadsınamazdı.

“Gen.” Oliver kızın boynuna doladığı kollarından kurtulup onu hafifçe kenara yönlendirerek Kate’e döndü. “Kate, sana kuzenlerimi tanıştırayım...”

“Evlilik yoluyla kuzenleri,” dedi uzun boylu kız Gen. “Babamız annemizle evlenmeden önce Oliver’ın babasının kız kardeşiyle evliydi. En büyük kız kardeşimizle Oliver’ın arasında kan bağı var ama geri kalanımızla Oliver arasında hiçbir bağ yok.”

“Ama yine de biz bir aileyiz,” dedi Oliver kesin bir tavırla ancak Kate kızlardan birinin yakışıklı kontla evlenebilmek adına aradaki bu zayıf aile bağı görmekten gelmeye oldukça hevesli olduğu izlenimine kapıldı. “Kate, bu bayan Genevieve Fairchild. Kızların en büyüğü.”

Genevieve dikkatle Kate’i süzdü. “O benim elbisem mi?”

“Evet ve ödünç alabildiğim için çok minnettım,” dedi Kate hemen. “Bavulumu kaybetmek gibi talihsiz bir durum yaşadım.”

“Ah, haberimiz var,” dedi kızlardan biri. O ve diğer kızın ikiz olduğu belliydi. “Hollinger bize senden bahsetti.” Oliver’ın suratında acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. “Ve bu da bayan Arabella Fairchild.”

“Ama ona Belle diyebilirsin,” dedi üçüncü kız. “Ve benim adım da Sophia, Sophie. Elbisenin senin üzerinde Gen’in üzerinde olduğundan çok daha iyi durduğunu söylemeliyim. Bence sende kalmalı.”

“Ah, hiç sanmıyorum...” diye söze başladı Kate.

“O benim elbisem,” dedi Gen sertçe ve sonra içini çekti. “Fakat kardeşim haklı.” Kate’e isteksizce gülümsedi. “Sana çok yakışmış.”

Sophie, Kate’in koluna girdi. “Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu ifade edecek söz bulamıyoruz.” Oliver’a küçük bir bakış attı. “Konuşmanızı bölmedik, değil mi?”

Oliver özür dilercesine Kate’e baktı. “Hayır, elbette bölmediniz.”

“Güzel.” Sophie, Kate’e gülümsedi. “Şimdi gelip bize her şeyi anlatmalısın.”

“Anlatacak bir şey olduğunu sanmıyorum...” diye söze başladı Kate.

“Meraktan çatlamak üzereyiz ve her şeyi bilmek istiyoruz. Daha doğrusu bildiğin her şeyi.” Belle de Kate’in diğer koluna girince genç kadın birdenbire etrafının sarıldığını hissetti.

“Bunun çok romantik olduğunu düşünüyoruz. Muhteşem bir roman gibi. Gizemli güze! bir kadın ve ondan etkilendiği çok açık olan yakışıklı bir kont..

“Hollinger çok konuşuyor, öyle değil mi?” diyerek araya girdi Oliver.

Gen sırttı. “Hollinger’ın bildiği şeyleri duysaydın çok şaşırırdın.”

“Esas bilmediği bir şey olsaydı şaşırırdım.” Oliver genç kızlara kafasını salladı. “Kate’le konuşmak için yeterince vaktiniz olacak. Şimdilik onu rahat bırakmanızı önerim.

İstemeye istemeye kızlar onu bıraktılar. Kate gülümsedi. “Yarın uzun uzun konuşacağımıza söz veriyorum.”

“Öh.” Kate’in fark etmiş olduğu genç adam boğazını temizledi. Kızların arkasında göz ardı edilmiş, hatta unutulmuş gibi duruyordu. Açık renk saçları olan yakışıklı bir gençti, yirmili yaşların ortasında olmalıydı, hiçbir kızın kolay kolay unutamayacağı birine benziyordu.

“Sen de kimsin?” Oliver gözlerini kıstı.

Genç adam bir adım öne çıktı. “Emerson Berkley, efendim.”

“Vikont Berkley’in en küçük oğlu.” Gen’in ses tonu halinden memnun çıkıyordu.

“Sanırım erkek kardeşim Marcus Berkley’i tanıyorsunuz, efendim,” dedi Genç Berkley umutla.

“Marcus Berkley...” Oliver kafasını salladı. “Onunla tanışmıştım. Hatırladığım kadarıyla iyi biriydi.”

Genç Berkley’in yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. “Teşekkür ederim, efendim.”

“Bay Berkley, Effington Hall’daki Roxborough Yarışı’na katıldı.” Genç adama hayranlık dolu bir bakış attı. “Çok iyi ata biner.”

Bay Berkley saklayamadığı bir gururla gülümsedi.

“Yarış bir dizi engelden oluşuyor,” dedi Sophie Kate’e. “Birçok insan izlemeye gelir. Kutlamalar günlerce sürer. Büyük bir balo da dahil olmak üzere birçok parti verilir...”

“Ve etrafta birçok havalı genç erkek dolaşır,” diye ekledi gözleri ışıldayan Belle. “Hiç bu kadar eğlenmemiştik.”

“Bay Berkley’i bizimle kalması için ben davet ettim.” Gen kuzenine meydan okurcasına bir bakış attı. “Edwina Teyze için sorun olmayacağını biliyordum.”

“Bir otelde de kalabilirim, efendim,” dedi Bay Berkley hemen.

“Sanırım ona ahırda bir yer ayarlayabiliriz,” diye homurdandı Oliver.

“Saçmalama.” Leydi Norcroft onlara katıldı. “Malikanede yeterince oda var. Üstelik evde bu kadar bayan varken, bir erkek arkadaş senin için iyi olacaktır.”

“Edwina Teyze!” Kendilerini yaşlı kadının kollarına atan kızlar teyzeleriyle hevesli bir şekilde kucaklaşıp hemen sohbete koyuldular. Zavallı Bay Berkley suratında tuhaf bir gülümsemeyle bir kenarda kalakalmıştı.

Oliver Kate’i birkaç adım kenara çekip, “Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi kulağına fısıldayarak.

Kate güldü. “Neden? İyi birine benziyor.”

“Gen henüz on dokuz yaşında,” dedi Oliver ciddiyetle. “Kusursuz bir çeyizi var ve varlıklı bir kadın vâris arayan ahlaksız bir adam için harika bir hedef olabilir.”

“Yoksul birine benzemiyor.”

“Hayır, bildiğim kadarıyla ailesinin varlığı yerinde.” Kate tek kaşını kaldırdı. “Peki ailesinin kötü bir şöhreti mi var? Yoksa servetlerini çirkin ve alçakça yollarla mı kazanmışlar?”

“Tam aksi geçerli.” Oliver’in sesinde tereddüt vardı. “Genç adamın itibarsız olduğunu mu duydun?”

“İ Yaır. İsmi daha önce duyduğumu hiç sanmıyorum.”

Kate o sırada Oliver’in annesiyle tanıştırılan Bay Berkley’i süzdü. “Peki evlenmek için on dokuz yaşın çok erken olduğunu mu düşünüyorsun?”

Oliver dişlerini gıcırdattı. “Pek değil.”

“Belki de ondan hoşlanmadım.” Berkley son derece kibar bir şekilde Leydi Norcroft’un elini öptü. “Çok sevimli ve oldukça yakışıklı görünüyor.”

“Fazla yakışıklı,” dedi Oliver karamsar bir şekilde, sanki yakışıklılığı Tanrı’nın bir lütfü değil de genç ve kolay etkilenen kızları baştan çıkarmak için uygun bir araçmış gibi.

“Elbette onların koruyucuları olarak her türlü hakka sahipsin...”

“Ah ama ben onların koruyucusu değilim. Aslına bakarsan Gen on dokuz yaşında, ikizler de on sekiz yaşında oldukları için artık reşitler. Yine de evlenene kadar servetleridaha doğrusu çeyizleriRoxborough’un gelecekteki düşesi, kız kardeşleri Fiona’nın kontrolünde. Fakat benim evimde kaldıkları için bu ailenin reisi olarak iyilikleri ve en önemlisi de gelecekleri bana bağlı,” dedi sadık bir biçimde.

“Anlıyorum.” Demek gerçekten onlara karşı hiçbir yükümlülüğü bulunmadığı halde, Oliver Fairchild’ları sorumluluğu olarak görüyordu. Leydi Norcroft haklıydı. O iyi bir adamdı. “Sanırım şimdi odama çekilip bu buluşmanın keyfini bensiz çıkarmanızı isteyeceğim, Oliver.”

“Bu kadar çabuk mu?” Ona baktı. “Ama henüz...” “Henüz ne?”

Oliver bir süre duraksadıktan sonra suratını astı. “Dansımız. Henüz dansımızı bitirmemiştik.”

“Ben de bunu düşünüyordum.” Elini uzatınca, Oliver genç kadının elini dudaklarına götürdü. “Belki yarın.

“O halde yarın.” Gözlerini onunkilere dikti. “Unutma, olabildiğince birlikte vakit geçirmeliyiz.”

Kate kafasını salladı. “Hafızamı geri kazanmama yardımcı olmak için.”

Hiçbir pişmanlık duymuyormuş gibi sırtı. “O da var. Dudakları elinin tersine dokununca kollarını ona dolayıp tutkulu bir şekilde onu öpmek için kendisini zor tuttu. Ve karşılığında da aynı tutkuyla öpülebilirdi. Bu büyük ve bir o kadar da müthiş bir hata olurdu.

Kate diğerlerine iyi geceler diledi, aşırı hevesli gruptan kendisini kurtarması biraz zor olsa da en sonunda odasının sakinliğine dönmeyi başardı.

Sonuç olarak oldukça aydınlatıcı bir gece olmuştu. Erkek ya da kız kardeşi olmadığını keşfetmişti. Oliver’in sorumluluk anlayışına ve cömertliğine tanık olmuştu. Ve neredeyse aklını kaybetmek üzereydi ki bunun bir daha olmasına izin veremezdi. Evliysebeveynlerinin öldüğünü ve hiç kardeşinin

olmadığını hatırladığına göre bir eş kadar Önemli bir şeye sahip olsaydı şimdiye dek hatırlamış olurduihanetin ikisinin de affedemeyeceğı bir şey olduğunu anlayacak kadar kendisini ve Oliver'ı tanımıştı. Daha önce de söylediğı gibi yapılan bazı şeyleri geri almak mümkün değildi. Yaşananları tekrarlamamaya mahkûmdu.

Yeniden öpüşene kadar aklım kaçıracağım düşünerek dudaklarımızın birbirlerine dokunduğı anı tekrar tekrar aklımdan geçiriyor musun?

Bu saçmalıktı. Elbette paylaştıkları öpücük oldukça boştu. Hoş olmaktan fazlası vardı ama neticede sadece bir öpücüktü. İnkâr etmesi onu deliliğe sürüklemeyecekti.

Gözlerini kapattığında benim yüzümü görüyor musun?

Sırf yüzünü görmeyi düşündüğü için Öyle oluyordu. Tıpkı filler hakkında düşünmemcye çalışan kişinin aklına sadece fillerin gelmesine benziyordu bu durum.

Geceleri beni düşünüyor musun?

Yumruklarını sıkıp onun dışında bir şey düşünmeye çalıştı. Ve yatağında dönüp durarak uyumayı beklediğı uzun saatler boyunca tek tesellisi Oliver'ın da büyük ihtimalle uyumakta güçlük çektiğini bilmesiydi.

On Birinci Bölüm

Leydi Norcroft endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. “Zamanında bitirilebileceğinden emin misin?”

Madam DuBois’ın yüzündeki aşağılayıcı ifadeye bakılırsa, Leydi Norcroft sanki Fransa’nın onurunu sorgulamıştı. “Elbette, leydim, zaten bunun için buradayız.”

Madam DuBois beklenenden çok daha erken gelmişti. Kate henüz yataktan yeni kalkmışken, ailenin hizmetçilerinden biri olan Ellen onu Leydi Norcroft’un salonuna götürmüştü.

Ve Kate şimdi, rengârenk ipek ve saten kumaşların arasında, etrafı Leydi Norcroft, terzi, iki yardımcısı ve madamın asistanı olarak tanıtılan oldukça kadınsı görünen bir erkek tarafından sarılmış bir halde boy aynasının karşısındaki taburenin üstünde duruyordu. Teker teker Belle, Sophie ve Gen içeri girip görüşlerini belirtmişlerdi. Kate tüm bakışları üzerinde hissediyordu ve bu biraz rahatsızlık vericiydi.

“Yılın bu zamanında çok meşgul olmadığım için şanslısınız,” dedi madam belli belirsiz de olsa azarlamasına bir tavırla.

“Londra’dan buraya kadar gelmenize çok minnettarım.” Leydi Norcroft Fransız kadına gülümseyince, Kate bunun her iki tarafın da oynadığı bir saygı oyunu olduğu izlenimine kapıldı.

Üç yeğeni ve istediği şeyi elde etmek için yüklü miktarda para ödemeye istekli olmasının yanı sıra gelecekteki Roxborotıgh Düşesi’yle olan bağlantısı ile Leydi Norcroft’un çok değerli bir müşteri olduğu kesindi. Yine de kontesle aynı sosyal sınıfa dahil olmasa da madamın yeteneği, ünü, hatta uyruğu kendisini onunla eş gördüğüne işaret ediyordu. “Bizim için bir çalışma odası ayarladınız mı?”

“Elbette.” Leydi Norcroft kafasını salladı. “Kalacağımız odalar da hazırlandı.”

“Harika.” Madam memnuniyetle gülümsedi.

Görünüşe bakılırsa daha fazla konuşmaya gerek yoktu. Kate terzinin beraberindeki kişilerin hizmetkârların odalarına yakın bir yerde kalacağını, madamın ise konuklara ayrılmış odalardan birinde konaklayacağını düşündü. Hiç şüphe yok ki Fransız kadının da düşüncesi bu yöndeydi. Bu tür düzenlemeler hep böyle olurdu. Kate bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama her nedense bundan emindi.

“Evet?” Madam kız kardeşlere döndü. “Şimdiye kadar düşüncelerinizi dile getirmekte hiç tereddüt etmediniz. Sizce ona en çok hangi renk yakıştı?”

“Pembe,” dedi Sophie ya da Belle. “Yanaklarının allığını ortaya çıkarıyor.”

“Bence çok solgun.” Belle ya da muhtemelen Sophie kafasını salladı. “Gül rengi daha iyiydi.”

“Saçmalık.” Gen kaşlarını çatı. “Bronz saçlarıyla çok uyumlu.”

“Kate...” Leydi Norcroft kumaşlardan birine dokundu. “Bana kalırsa bu mavimsi yeşil saten sana çok yakışacak.”

Kate, “Bence...” diyerek söze başladı.

“Harika.” Madam kafasını sallayıp yardımcılarının birine Leydi Norcroft’un seçtiği kumaşı Kate’in etrafına do lamasını ve yüzüne yaklaştırmasını işaret etti. Gerçekten de çok güzel bir kumaştı, neredeyse simliydi, ışığa bağlı olarak mavi ya da yeşil görünüyordu. Gözlerinin rengini ortaya çıkarıp tenine sıcak bir ışıltı saçıyordu. “Gerçekten de ona çok yakıştı.”

Kate aynaya baktı. “Mavi ve yeşil renkler bana hep çok yakışmıştır.”

Fairchild kızları birbirlerine baktılar.

“Kate,” dedi Leydi Norcroft yavaşça. “Bunu hatırlıyor musun?”

“Evet. Hayır” Kafasını salladı. “Biliyor muyum yoksa hatırlıyor muyum emin değilim.”

“Bir bakışta görülebilecek bir şey. Bana kalırsa bu hatırladığı bir anıdan ziyade aynaya yansıyan bir gerçek.” Madam yardımcılara işaret etti ve ekip tek kelime etmeden diğer kumaşları kapı Kate’in etrafında koşturmaya, ölçü almaya, iğneleri yerleştirmeye ve bir elbisenin yaratılma aşamasında gereken tüm şeyleri yapmaya başladı. Elbette Kate daha önce de bu tür aşamalardan geçmişti, yine de her defasında bu kadar yorucu olup olmadığı merak ediyordu. Madam Leydi Norcroft’a baktı. “Hiçbir şey hatırlamıyor mu?”

Leydi Norcroft omuzlarını silkti. “Kayda değer hiçbir şey hatırlamıyor.”

Madam bir süre düşündü. “Peki ne zamandır burada?”

“Neredeyse bir hafta olmak üzere,” dedi Leydi Norcroft.

“Bir hafta mı? Peki onu aramaya gelen kimse olmadı mı?” Madam kafasını salladı. “Bu çok tuhaf. Şimdiye dek kaybolduğunu fark etmiş

olmalılardı.”

“Ah, ebeveynleri hayatta değil,” dedi kızlardan biri. “Ve hiç kardeşi yok.” Kate’in Belle ve Sophie’yi ayırt etmesi için bir yol bulması gerekiyordu. “Bunları biliyor olsa da evli olup olmadığına dair hiçbir fikri yok.” Kate’e özür dilercesine bir bakış attı. “Oliver söylemişti.”

“O halde evli olduğunu sanmıyorum,” dedi madam kesin bir tavırla. “Doğru düzgün bir eş şimdiye kadar onu bulmuş olurdu.”

“Ben de böyle düşünüyorum. Hiçbir haber çıkmadı, değil mi?” Leydi Norcroft’un ses tonu yanıltıcı bir şekilde kabaydı. “Karısını kaybeden biri hakkında?” Kate birden terzinin burada bulunma amacının moda olduğu kadar en son dedikoduları iletmek olup olmadığı merak etti.

“Hiçbir şey duymadım.” Madam kaşlarını çattı. “Ama müşterilerimin çoğu yıl sonuna kadar kasabadaki evlerinden şehre dönmeyecek.” Yardımcılarına işaret edince asistanı tabureden inmesi için Kate’e elini uzattı.

İkizlerden biri Kate’e yaklaştı. “Madam Londra’daki herkes hakkında her şeyi bilir.”

Asistanın yüzünde hafif bir tebessüm belirince, Kate genç adamın kol manşetlerindeki firfırların konumuyla mı yoksa kişisel tercihiyle mi alakalı olduğunu merak etti.

“Peki ya gönderdiğiniz mektuplara yanıt veren olmadı mı?” Leydi Norcroft madama çoktan Kate’in tanıdığı birinin kızı olabileceğine dair teorisinden ve misafiri hakkında bildiği her şeyden bahsetmişti.

Leydi Norcroft kafasını salladı. “Henüz iyimser olmak için çok erken.”

“Londra’ya döndüğümde tanıdıklarına sormaktan memnuniyet duyarım,” dedi madam. “Elbette, gizlice.”

Leydi Norcroft gülümsedi. “Ben de sizden bunu beklerdim. Peki öyleyse.” Madamla birlikte kapıya doğru yürümeye başladı. “Hollinger’a size odalarınızı göstermesini söyleyeceğim. Kate’in elbisesi için herhangi bir fikriniz var mı?”

“Konuşmak istediğim bazı fikirlerim var.” Madam

Kate’e son bir bakış attıktan sonra Leydi Norcroft’un peşinden odadan çıktı. “Harika bir beli var, çok ince, ancak göğüsleri bazı modellerde ...”

Kate göğüslerine bakmamak için kendisini tutsa da başarılı olamadı. Göğüsleri ne büyük ne de küçüktü.

“Madam hepimizin saygın görünmesini ister,” dedi Gen sakın bir tavırla. “Harika fikirleri vardır ve tüm kusurları zekice gizlemeyi başarır. Neredeyse herkesin muhteşem görünmesini sağlayabilir.”

“Çok fazla kusurumun olduğunu bilmiyordum,” dedi Kate kısık bir sesle. Ellen günlük giysisinidaha doğrusu Gen’in günlük giysisini giymesine yardım ettikten sonra hemen gitti. “Hep varlığını göz ardı ediyormuş gibi mi konuşur?”

“Her zaman.” Genç kızlardan biri kafasını salladı. “İlk provamızda Belle’i o kadar aşağılamıştı ki.”

“Neredeyse onur kırıcıydı,” dedi Belle burnunu çekerek. Gerçekten de ikizleri birbirlerinden ayırt etmek imkansızdı. “Sophie’yi kusursuz bulurken benim birçok kusurumun olduğunu iddia etti. Birbirimizin neredeyse aynısı olduğumuz için de...”

“Kusurlar hariç.” Sophie sırttı.

Belle ona aldırış etmedi. “Birbirimizin neredeyse aynısı olduğumuz için de bu hiç adil değildi.” Gözlerini kıstı. “Nedenini anlayamasam da sanırım benden hoşlanmıyor. Ama Mösyö Harvey beni çok sever.”

“Mösyö Harvey mi?” diye sordu Kate.

Sophie kapıya doğru işaret etti. “Madamın asistanı.” “Bu tam bir saçmalık.” Gen gözlerini devirdi. “Mösyö Harvey’in bayanlardan hoşlanmadığı çok açık. Yoksa madam onu prova odasına almazdı.”

“Hayır, elbette onu kastetmedim,” dedi Belle kısık bir sesle ve bir kez daha Kate Mösyö Harvey’in gerçekte neden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti.

“Artık yalnız olduğumuza göre...” Gen gözlerini kıstı. “Niyetinin ne olduğunu merak ediyorduk.”

Kate tek kaşını kaldırdı. “Niyetimin ne olduğunu mu? Kim olduğumu öğrenmek dışında bir isteğim yok.”

“Bu gerçekten inanılmaz, sence de öyle değil mi?” dedi Gen. “Hafızamı kaybetmiş olman saçmalığı. Daha önce hiç bu kadar gülünç bir şey duymamıştım.”

“Bir keresinde böyle bir şey okumuş olmalıym,” diye mırıldandı Belle.

“Gen sana inanmıyor,” dedi Sophie.

“Farkındayım.” Kate’in bakışları ikizler arasında gidip geldi. “Peki ya siz?”

“Gerçekten bilmiyoruz,” dedi Sophie hemen. “Yani ne düşüneceğimizi bilmiyoruz.”

“Edvina Teyze ve Oliver’a çok düşkünüz,” dedi Belle özür dilercesine bir tavırla. “Aramızdaki bağın tuhaflığına rağmen bizi evlerine alıp ailelerinin bir parçası olarak kabul ettiler. İkisi de çok kibar ve cömert insanlar, bu yüzden onları... Yanlış yönlendirildiklerini görmeyi hiç istemeyiz.”

Kate sinirlendi. “Benim böyle bir niyetim yok,”

Gen öne doğru eğildi. “O halde niyetin nedir?” “Herhangi bir niyetim yok.” Ses tonu kastettiğinden daha sert çıkmış olan Kate derin bir nefes aldı. “Özür dilerim. İçinde bulunduğum şartlar hem aklıma karıştırıyor hem de bana rahatsızlık veriyor.”

“Elbette öyle olmalı,” dedi Sophie hemen. “Seni üzmemek istemeyiz ama...”

“Sana güvenmiyoruz,” dedi Gen.

“O sana güvenmiyor,” diyerek araya girdi Belle.

“Sana bir soru sormama izin ver.” Kate kelimelerini dikkatle seçti. “Leydi Norcroft’u ve oğlunu kandırıyorsam, bu şekilde elime ne geçebilir? Böyle bir oyundan ne kazanabilirim?”

“Ben de bunu merak ediyorum.” Sophie büyük kardeşine baktı. “Evet?”

“Oliver.” Gen omuzlarını silkeli. “O Oliver’ı istiyor.” Belle ikizini dirseğiyle dürttü. “Ve görünüşe bakılırsa Oliver da onu istiyor.”

Kate onlara bakakaldı. “Neden böyle söylüyorsunuz?” “Hâlâ bilmiyorsan hafızandan fazlasını kaybetmişsin demektir,” diye homurdandı Gen. “En aptal insan bile senden hoşlandığını rahatlıkla anlayabilir. Hollinger öyle söyledi ve o asla yanılmaz. Üstelik senin hakkında soru sorduğumuzda Oliver kaçamak yanıtlar veriyor.”

“Önceki gece salona girdiğimizde seni öpmek üzereydi.” Sophie kıkırdadı, “İlcm de annesi burnunun dibindeyken.”

“Tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki bir erkek annesiyle aynı odadayken bir kadını öpmek istiyorsa...” Tüm gözler Belle’e dönünce genç kız suratını buruşturdu. “Tecrübem olduğundan değil, elbette.”

“Oliver oldukça zengindir,” dedi Gen.

Belle kafasını salladı. “Ve çok da yakışıklı.”

“Üstelik o bir kont,” diye ekledi Sophie. “Adam ülkedeki en gözde bekârlardan biri.”

“Ve sen...” Gen Kate’i baştan aşağı süzdü. “Yaşlısın. Ve muhtemelen çaresiz.”

Kate’in nefesi kesildi. “Ben yaşlı değilim.”

“Yaşlı demek istemedi.” Belle büyük kız kardeşine sert bir bakış attı. “Daha yaşlı demek istedi. Yani bizden.”

Kate kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Ve kesinlikle çaresiz değilim.”

Gen sırttı. “Ama bilmediğini söylüyorsun.”

Kate’in çenesi kasıldı. “Herhalde çaresiz olsaydım bunu bilirdim.”

Gen küçümser gibi bir tavırla omuz silkeli.

“Sizlere durumum hakkında birkaç şey söylememe izin verin.” Kate parmak uçlarını işaret ederek saymaya başladı. “Birincisi, buraya kendime bir koca avlamak amacıyla gelmiş olsaydım, hiç şüphesiz bunu yapmak kim olduğumu bilmiyormuş gibi yapmaktan daha kolay olurdu. İkincisi, hepimizin gördüğü kadarıyla iyi eğitilmiş olduğum düşünülürse, büyük ihtimalle ben de yeterince zenginim. Ayrıca eklemeliyim ki bu taklit etmesi oldukça zor bir karakteristik özelliktir.”

“Haklısın, böyle bir oyunu uzun süre devam ettirmek kolay olmazdı.” Gen’in gözlerinde kararlı bir ışıltı belirdi. “Kendini bu işe adayan gözlemciler bir hata yakalayabilirler.”

“Ve üçüncüsü...” Kate gözlerini Gen’e dikti. “Bir tür çirkin plana karışmış olsaydım, bu işe kendi elbiselerim olmadan kalkışmak büyük aptallık olurdu. Leydi Norcroft’un bana ödünç verdiği elbiseler çok hoş ama hem biraz büyükler hem de oldukça çocuksular.”

Belle’in nefesi kesildi.

Sophie suratını buruşturdu.

“Ve kesinlikle...” Kate sözlerini daha iyi vurgulamak için duraksadı. “Entelektüellikten yoksunlar.”

Gözleri öfkeyle parlayan Gen ayağa kalktı. Harika. Kate tam kavga havasındaydı. Gerçekten de şiddete olan eğilimi üzerinde biraz çalışması gerekiyordu ancak şimdi sırası değildi.

Gen kızgınlıkla ona baktı. “Senin yaşındaki birinin elbiselerini çocuklara özgü bulmasını kesinlikle anlayabiliyorum.”

“Bölmüyorum ya?” Oliver kafasını kapı aralığından içeri soktu.

“Henüz değil,” dedi Belle kısık bir sesle.

“Ben de Kate’e gelecek günlerde daha fazla gözlem yapmayı planladığımı söylüyordum,” dedi Gen gözlerini Kate’ten ayırmadan.

“Ve ben de kuzenlerine zekice yapılan gözlemlerin genç bir kadının gelişimi için çok önemli olduğunu söylüyordum.” Kate’in sesi sakin ve kontrollüydü. “Tabii olgunlukla birlikte gelecek diğer şeylerin yanı sıra.”

“Tavsiyelerin için sana minnettarız.” Sophie Oliver’a masum bir bakış attı.

“Ona ne şüphe.” Oliver kuzenlerini şüpheli bir şekilde süzdükten sonra Kate’e baktı. “Seni almamı istediler, tabii burada işin bittiyse?”

“Kesinlikle bitti.” Kate üç kız kardeşe başıyla selam verdi. “Hanımlar.” Arkasını dönüp odadan görkemli bir çıkış yaptı. Neden yapmayacaktı ki? Böyle bir çıkış yapmak için yeterince olgundu.

Çok geçmeden Oliver ona katıldı. “Sanırım kuzenlerimle çok iyi anlaşıyorsunuz.”

“Kesinlikle çok iyi anlaşıyoruz.”

Genç adam kıkırdadı. “Tahmin etmiştim. Dün gece beni sorguya çektiler.”

“Beni uyarabilirdin.”

Oliver en ufak bir pişmanlık duymuyormuşçasına sırttı. “O zaman neresi eğlenceli olurdu ki?”

Kate öfkeyle ona baktı.

“Biliyorum, biliyorum, ben adam olmam.”

Genç kadın durup onu incelemeye başladı. “Beni almamı kim söyledi ve nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin.”

Onu malikânenin koridorlarından geçirip dışarı çıkardı.

“Nereye gittiğimizi bilmek istiyorum, Oliver.” Yüzünü astı.

Oliver sırtıp hiçbir şey söylemedi.

“Pekâlâ, söyleme o zaman/ dedi Kate sertçe ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

Ne de olsa onu sinirlendiren Oliver değildi. Kuzeniydi. Ya da daha doğrusu kendisiydi. Gen’in suçlamaları ne kadar sinir bozucu olursa olsun, Kate genç kızın söylediklerinde bir parça da olsa gerçeklik payı olup olmadığından emin değildi. Ve bu düşünce canını sıkıyordu.

Çimenlikte ok hedefinin bulunduğu yere vardılar. Çimenlerin ortasında beyaz örtülü bir masa ve iki sandalye duruyordu. Masanın üstünde ise çay demliği, iki fincan ve pastalarla dolu bir tabak vardı.

“Oliver!” Kate şaşkınlıkla masaya bakakaldı. “Bundan sen mi sorumlusun?”

Genç adam sırttı. “Doğru düzgün kahvaltı yapamadığımı biliyordum. Ellen’dan işin bittiğinde bana haber vermesini istedim.” Kate’in oturması için sandalyeyi çekti. “O halde bir mahsuru yok?”

“Bu harika Oliver. Ve çok romantik.” Fincanlardan birine çay doldurup genç adama uzattı.

“Madam DuBois ile prova yapmanın çok yorucu olduğunu duymuştum. Buna annemin ve kuzenlerimin varlığı da eklenince, biraz rahatlamaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm.” Başıyla yayı ve ok kılıfını işaret etti. “Belki biraz antrenman da yaparsın. Üzerinde sakinleştirici bir etkisi olduğunu fark ettim.”

“Çok düşüncelisin,” diye mırıldandı Kate.

“Düşünceli değilsem hiçbir şeyim.”

“Oliver.” Çayından bir yudum aldı. “Sence ben çaresiz miyim?”

Çay genç adamın boğazına takıldı. “Çaresiz mi?”

“Evet.” Fincanını masaya koyup ona baktı. “Çaresiz.” “Kim olduğunu öğrenmeyi çok istediğini biliyorum.”

“Evet, elbette o da var.” Yine de bu çaresizliğin kimliğiyle ilgili olmadığına dair içini kemiren bir his vardı. Yapması gereken önemli bir şey olduğuna emindi. “Kuzenlerin çaresizce bir koca bulmak istediğini düşünüyorlar. Seni ağma düşürmek için hafızamı kaybetmiş gibi yaptığını.” “Gerçekten mi?” Sırttı.

Kate kaşlarını çatı. “Bunu komik mi buluyorsun?” “Komik olmasından çok gurur verici buluyorum. Gerçekten çok gururlandım.”

Kate ona bakakalmış. “Onlara katılıyor musun?” “Aslına bakarsan, gözlerini açıp hafızanı kaybettiğini iddia ettiğinde söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değildim.” Kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Ancak son bir hafta boyunca birlikte yeterince vakit geçirmemizin bir sonucu olarak söylediğin kişi olduğuna tüm kalbimle inanıyorum. Daha doğrusu söyleyemediğin kişi olduğuna.”

“Ama...”

“Ayrıca...” Genç kadının gözlerinin içine baktı. “Herhangi bir oyuna başvurmana gerek yok. Başka şartlar altında tanışmış olsaydık senin peşine düşeceğimi söylerken ciddiydim. Ve kim olduğunu ya da ne gibi yükümlülüklerin olduğunu öğrendiğimiz anda, umarım buna bir eş dahil değildir, tam da bunu yapmayı planlıyorum.”

“Ama eğer evliyesem...”

“Evlı değılsın,” dedi Oliver ve kendinden emin bir şekilde omuz silkti. “Ölci ebeveynlerini, kardeşlerinin ya da çocuklarının olmadığını hatırladı. Bana kalırsa, şimdiye kadar eşin olup olmadığını en azından hissederdin.”

Kate kafasını salladı. “Böyle bir şey hissetmiyorum.” Genç adam sırttı.

“Fakat yanlıyorsam...”

Oliver onun elini tuttu. “Böyle bir olasılık ortaya çıkarsa, çaresine bakarız. Yine de böyle bir şey olmayacağına eminim, Kate.” Ona doğru yaklaştı. “Daha önce hiç hissetmediğim duygular hissetmeme neden oluyorsun.” “Sırf çözmeyi istediğin bir gizem olduğum için.” “Elbette, sebeplerden biri de bu. Ama seni ismin, konumun ya da ailen hakkında hiçbir şey bilmeden tanıdım ve...” Baştan çıkarıcı bir şekilde hafifçe gülümsedi. “Beni büyüledin, Kate.”

“Aman Tanrım.” Kelimeleri neredeyse fısıltıdan farksızdı. “Ne kadar da güzel.”

Oliver güldü. “Gerçekten de Öyle.” Genç kadının elini bırakıp pastalardan bir tane aldı. “Şimdi bana kuzenlerimle aranda geçen her şeyi anlat.”

Kate tek kaşım kaldırdı. “Kulak misafiri olmadığın kısımları kastediyorsun, sanırım.”

“O kadar ilginç olacağını bilseydim, daha önce gelirdim.”

“Anlatabileceğim çok fazla şey yok. Genevieve’nin seni evliliğe ikna edebilmek için hafızamı kaybetmiş gibi yaptığından şüphelenmesi dışında, ancak bir terzinin zekice gizleyebileceği birçok kusurumun olduğunu öğrendim. Ve ah, evet...” Burnunu buruşturdu. “Bir de yaşlıymışım.” “Öyle mi?” Mavi gözleri neşeyle ışıladı.

“Neredeyse bunama çağındayım.”

“Benim gibi.” Bir kez daha gözlerinin içine baktı. “Bu da bizi kusursuz bir çift yapıyor.”

Geçmişinde beş yüz sene yatan bir çöpçatanlık.

Kate aniden bu kelimeleri anımsadı. Bu da nereden çıkmıştı böyle? Hem rahatsızlık verici hem de güzeldi.

Yine de eğlenceli kahvaltılarının geri kalanı boyunca ve Oliver en sonunda onun yanından ayrılıp yayı eline alana dek, Genevieve’nin suçlamasının tetiklediği çaresizlik hissini üzerinden atamadı. Üstesinden gelmesi gereken önemli ve kritik bir şeyin olduğu düşüncesini de göz ardı edemiyordu.

Ve bunun gelecek, geçmiş ve en çok da Norcroft Kontu’yla ilgili olduğuna dair inancı giderek güçleniyordu.

On İkinci Bölüm

Oliver onları her an öldürebilirdi. Ya teker teker ya da hepsini aynı anda. Neden yapmayacaktı ki? Bir adam ancak bir kez asılabilirdi.

“Sen de öyle düşünmüyor musun, Oliver?” Gen gözlerini kırıştırarak ona bakınca, Oliver belli belirsiz bir cevap mırıldandı.

Akranları kız kardeşleri ya da her şeye burnunu sokan dişi kuzenleri olan erkeklerona kesinlikle hak verirlerdi.

Gen dikkatini daha anlayışlı birine çevirdi. “Bay Berkley?”

“Ah, size tamamen katılıyorum, Bayan Fairchild.” Berkley ancak genç bir kadını etkilemeye çalışan genç bir erkeğin yapabileceği türde hevesle kafasını salladı. “Gerçekten de yılın bu zamanı uzun yürüyüşlere çıkmak için harika bir dönemdir. Sonbaharın kokusu çoktan havada, itiraf etmeliyim ki bu benim en sevdiğim mevsim.”

Oliver alaycı bir şekilde gülmek için kendisini zor tuttu, elbette keyifsizliğinden çocuğu sorumlu tutamazdı. Olayların Oliver’ın planladığı şekilde gitmemesi Genç Berkley’in suçu değildi. Kate’le, sadece Kate’le birlikte olmak için malikanenin etrafında bir yürüyüşe çıkmayı önermişti.

Önceki sabah yaptıkları kahvaltıdan bu yana onunla hiç yalnız kalmamıştı. Elbise provaları genç kadının tüm zamanını alıyordu. Bir gece elbisesi dikmek ne kadar zor olabilirdi ki? Terzinin yanında olm adığı zamanlarda ise kuzenlerden biri ya da ikisi Kate’in yanından hiç ayrılmıyorlardı. Evet, kendi akranlarından oluşan bir jüri böyle bir cinayeti işlediği takdirde muhtemelen onu ayakta alkışlardı.

Oliver yürüyüşe katılmadığı için Kate’i suçlayamazdı. Gen, Bay Berkley ve ikizler kendilerini davet ettirdiklerinde, Kate yorgun olduğunu ve odasına çekileceğini söylemişti. Muhtemelen o da kalabalıktan Oliver kadar kaçmak istiyordu.

Bay Berkley’in bu mevsimi seçtiği için ne kadar akıllı olduğunu ima eden bir ses tonuyla, “Ben de sonbaharı hep çok sevmişimdir,” dedi Gen. Kadınlar bu tür şeyleri nerede öğreniyorlardı?

Peşlerinden gelen ikizlerden biri kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu.

“İlkbaharı sevdiğini sanıyordum,” dedi ikizlerden diğeri.

“İlkbahar da çok güzeldir,” dedi Berkley hemen.

Oliver kendi kendine homurdandı. Bir kadın uğruna hiç bu kadar sıkıcı ve sersem olmuş muydu? Aşık olduğunu düşündüğü zamanlarda bile hiç bu kadar aptalca davranmamıştı. Elbette kendi ismini bile bilmeyen bir kadına âşık olması aptallığın doruk noktasıydı.

Bu düşünce aniden duraksamasına neden oldu. Kate’e âşık değildi. Elbette onu istiyordu, akıllı başında olan her adam onu isterdi. Çok hoş, zeki ve eğlenceliydi. Saldırısı uğradığı takdirde, yağmacıları oklarıyla geri püskürtebilirdi. Oliver bu fikre neredeyse gülecekti. Ama gerçekten ondan kusursuz bir kontesdaha doğrusu eş olurdu. Şimdiye kadar öğrendikleri kadarıyla sahip olduğu özellikler düşünülürse.

“Oliver.” Bir koluna Sophie, diğerine Belle girdi. Oliver genç kızların yetişebilecekleri kadar geride kaldığını fark etmemişti.

“Evet?”

“Geldiğimizden beri seninle konuşmak istiyorduk,” dedi Belle. “Ama seni yalnız başına yakalamak neredeyse imkânsızdı.”

“Ne tesadüf.” Oliver bu ironiyi aldırış etmedi. Kate’le yalnız kaldığında münasebetsizce bir şey yapmayı düşünmüyordu elbette.

“İtiraf etmemiz gereken bir şey var,” diye söze başladı Belle. “Tüm olan biteni oldukça şaşırtıcı bulduk.”

Burada şerefini göz önünde bulundurması gerekiyordu. Oliver daha önce evli bir kadınla ilişki yaşamamıştı. Ondandır hoşlansa da hoşlanmasa da, Kate’in kocasına ihanet edebilecek bir kadın olduğunu da hiç sanmıyordu. Hayır, o kusursuz bir eş olurdu.

Sophie kafasını salladı. “Böyle bir şey ilk kez oluyor, biliyorsunuz.”

Kıbar, sadık ve... Lanet olsun, ona karşı koyması giderek zorlaşıyordu. Baştan çıkarıcı bir şeye karşı koymakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ve daha önce Kate kadar baştan çıkarıcı biriyle karşılaştığından emin değildi.

“Eninde sonunda böyle olacağım biliyorduk,” diye ekledi Belle hemen. “Ve bunu çok romantik buluyoruz.”

Oliver o gittiğinde ne yapacaktı?

Belle ona küçük bir bakış attı. “Ne düşünüyorsun?”

“Buraya geldiğiniz gece Kate meselesini sizinle konuşmayacağımı söylemiştim. Bilmeniz gereken her şeyi biliyorsunuz zaten. Onların haricindeki hiçbir şey sizi ilgilendirmez.”

“Oliver,” dedi Belle.

“Hollinger’ın söyledikleri umrunda değil, onun hak kında ne hissettiğine ya da niyetimin ne olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorum.”

“Oliver biz...” diye söze girdi Sophie.

“İsmi bile bilmediğin bir kadına karşı neler hissettiğine karar vermek çok zor bir durum. Ve evet, görünüşe bakılırsa... Duygular söz konusu.”

“Oliver,” diyerek tekrar denedi Belle.

Genç adam elini saçlarının arasında gezdirdi. “Ama buna hakkım yok, hiç hakkım yok. İşte,” diye çıktı. “Şimdi ikiniz de mutlu musunuz? Bilmek istediğiniz şeyleri öğrenebildiniz mi?”

Kızlar birbirlerine baktılar.

“Oliver,” dedi Belle dikkatle. “Biz Bay Berkley hakkında ne düşündüğünü sormuştuk.”

“Kate hakkındaki düşüncelerini değil.” Sophie sırtmaya başladı. “Ama yine de seni dinlemek çok ilginçti.” “Elbette onu da merak ediyorduk.” Belle de kardeşi gibi gülümsüyordu. “Yine de bize bunları anlatacağım hiç düşünmemiştik.”

“Evet, anlatmamalıydım ama olan oldu.” Oliver derin bir nefes aldı. “Şimdi, ne olmuş Bay Berkley’e?”

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Sophie.

“Yeterli görünüyor. Ancak kalıcı bir şey için henüz çok genç. Gen de öyle,” dedi Oliver kesin bir tavrıla.

“Saçmalama.” Belle suratını astı. “Gen bizden tam bir yaş büyük ve bizim yaşımızdaki bayanlar evleniyorlar.” Oliver yürümeyi kesti. “O halde işler ciddi?”

Sophie omuzlarını silkti. “Tam olarak emin değiliz. Üçümüz her şeyi paylaştık ama Gen Bay Berkley hakkında tek kelime etmiyor.”

“Senin Kate’le ilgili yaptığın gibi,” dedi Belle abartılı derecede masum bir tavrıla.

“Ama bazı şüphelerimiz yok değil. Gen’in senin fikrini almak için Bay Berkley’i buraya davet ettiğinden eminiz.” Sophie duraksadı. “Ve muhtemelen izini.”

Oliver bıkkın bir tavrıla derin bir nefes aldı. “Benim iznime ihtiyacı yok.”

Belle durup ona baktı. “Elbette, var. İznine ihtiyaç duyacağı ve bana kalırsa ne düşündüğü gerçekten önemli olan tek kişi sensin.”

“Tanrım, Oliver, bazen çok aptal olabiliyorsun.” Sophie yüzünü astı. “Fiona dışında, sen ve Edwina Teyze sahip olduğumuz tek ailesiniz. Edwina Teyze bizim annemiz oldu ve sen de hiç sahip olmadığımız erkek kardeşimiz oldun. Gidecek hiçbir yerimiz yokken bizi evinize kabul ettiniz. Hiçbirimiz evlilik kadar büyük bir adımı sizin izniniz ya da hayır duanız olmadan atamayız.”

“Fakat Gen bunu yapabilir,” dedi Belle kısıp bir sesle.

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” Oliver kızlara bakakaldı. Söylediklerinin yanı sıra onunla aynı hislere sahip olduklarını bilmek içini ısıtmıştı. “Pekâlâ, o halde.” Kızlar yeniden onun kollarına girdiler ve yolun ilerisinde olmalarına rağmen hâlâ görüş açılarında olan Gen ile Berkley’in peşinden yürümeye başladılar. Oliver aradaki mesafeyi korumaktan yanaydı. “Genç adamın yanında benden daha çok vakit geçirdiğinize göre, ikinize de Bay Berkley hakkında ne düşündüğünüzü sormama izin verin.”

“O çok iyi ve yeterince yakışıklı biri,” dedi Belle. “Ama biraz sıkıcı.”

“Görünüşe bakılırsa Gen Bay Berkley’i bizim bulduğumuz kadar sıkıcı bulmuyor.” Sophie omuz silkti. “Ayrıca o, sıkıcı olanların daha kolay kontrol edilebileceğini söylüyor.”

Oliver gülmek için kendisini tuttu. “Öyle mi söylüyor?”

“Evet.” Sophie kafasını salladı. “İlk sezonunda genç bir kızın öğrendiği şeyleri duysan çok şaşırırdın. 1 lepiniz çok fazla şey öğrendik.”

“Özellikle de erkekler hakkında.” Belle imalı bir şekilde gülümsedi. “Hepiniz ilk başta görüldüğünüzden çok daha kolaysınız.”

Oliver kahkaha attı. “Öyle miyiz?”

“Kesinlikle. Bay Berkley’e baksana.” Sophie önlerinde ilerleyen çifti işaret etti. “Bence Gen ona istediği her şeyi yaptırabilir.”

“Çok ilginç, bayanlar, bu sohbeti yaptığımıza çok sevindiğimi söylemeliyim.” Kıkırdadı. “İtiraf etmeliyim ki sizlere karşı kendimi bir erkek kardeşin yükümlülüklerini taşıyor gibi hissetsem de, sizlerin de aynı şeyi düşündüğünüzü bilmek üzerimden büyük bir yükün kalkmasına sebep oldu. Konumumu ve sorumluluklarımı daha net görebiliyorum. Ve korkarım olmam gerektiği kadar dikkatli olmadım.”

“Olmadın mı?” Belle’in sesine huzursuzluk hâkimdi.

“Hayır, kesinlikle olmadım.” Üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Annemin hem koruyucunuz hem de şaperonunuz olmasına izin verdim. Neler

yaptığınıza doğru düzgün dikkat bile etmedim.”

“Fark etmemiştik,” dedi Sophie zayıf bir sesle.

“Ama artık her şey değişecek.” Bu kelimeleri söylerken bile doğru olduğunu hissediyordu. Şimdiye dek birçok şeyi kaçırmıştı. Kuzenlerinin koruyucusu oydu ve onları koruyacaktı. “Özellikle de artık topluluğa karıştığınıza göre...” Boğazını temizledi. “Erkekler hakkında birçok şey öğrenmiş olmalısınız. Biz kötü ve ahlaksız tipleriz; söz konusu genç ve güzel bayanlar olduğunda kesinlikle güvenilmemesi gereken kişileriz. Sizi erkekler hakkında uyarmam gereken birçok konu var. Size söz veriyorum, bu konudaki sorumluluklarımdan bir daha asla kaçınmayacağım.”

Ah, bu çok eğlenceliydi. Her kelimesini ciddiyetle söylemişti elbette. Yine de kızların yüzlerinde beliren ifadeler çok komikti. İki kız da sanki az önce en büyük korkularıyla yüzleşmişlercesine kaskatı kesilmişti.

Birbirlerine baktılar. Oliver, zihinlerinin hızla çalıştığını görebiliyordu. Bu tür anlarda ikizlerin tek kelime etmeden birbirlerinin ne düşündüğünü bilip bilmediklerini merak ediyordu.

“Çok acıktım,” dedi Sophie aniden. “Belki de malikaneye geri dönmeliyiz.”

“Uzun bir yürüyüş insanı her zaman acıktırır.” Belle konu düşünüldüğünde olması gerekenden fazla hevesli bir şekilde kafasını salladı. “Oliver, çay saati gelmedi mi?”

“Kız kardeşinize ve Bay Berkley’ye seslenin de geri dönelim.” Kızların kendi aralarında muhtemelen Gen’le Oliver’ın yeni aldığı karar hakkında konuşmak istedikleri belliydi. Kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu. Hak ettiklerini bulmuşlardı.

Geldiklerinden beri Kate’in her hareketini izliyorlardı. Onlarına da en azından Gen’in Kate’in gerçekten hafızasını kaybettiğine inanmadıkları açıktı ve onun bir yalanını yakalamayı umuyorlardı. Ayrıca Kate ve Oliver’ın bir araya gelmesini engelledikleri de açıktı. Sinir bozucu olsalar da Oliver istemeye istemeye onları bu konuda affetti. Ne de olsa tıpkı onları korumak istediği gibi onlar da onu korumaya çalışıyorlardı.

Oliver cebinden saatini çıkarıp açtı. “Bu kadar geç olduğunu fark etmemişim. Neredeyse üç buçuk olmuş.”

Kate gözlerini araladı. Tanrı aşkına, yine ne kadar da çok uyumuştular? Sadece gözlerini kapatıp biraz dinlenmek istemişti ama farkında olmadan yorgunluğu onu ele geçirmişti. Şömine rafının üstündeki saate baktı. Bir saatten fazla uyumuştular. Saat neredeyse üç buçuktu.

O ve Hannah trene bineli sadece bir hafta...

Hannah!

Kate hızla yerinden doğruldu. Hannah’yı hatırlıyordu! Her şeyi hatırlıyordu. O Kate değildi, ona sadece bir kişi Kate diye hitap ederdi. Öten eşi. Tanrı aşkına, Kenneth’i nasıl unutabilmişti? Her şeyi nasıl untabilmişti?

Yataktan kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. O Leydi Kathleen MacDavid’di. Sör Kenneth’in dul. Dumleavy Kontesi’nin torunu ve şimdiki kont Malcom ile onun kız kardeşi Hannah’nın yeğeni.

Hannah! Kathleen dişlerini gıcırdattı. Bunu ona Hannah yapmıştı. Nasıl yapabilmişti?

Adımları yavaşladı, Hannah bunu yapmayı nasıl başarmış olabilirdi? Büyü mü? Hannah’nın kibirli sesini aklında duyar gibiydi. Hayır, elbette, bu saçmalıktı. Kathleen bu tür saçmalıklara inanmazdı.

Kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Londra’dan trenle buraya vardığını net bir şekilde hatırlıyordu. Hannah yolun geri kalanı için bir at arabası ayarlamıştı... Ama nereye? Bir yerdeki bir partiye. Lord Darlington’ın malikânesine! Evet, işte buydu. Lord Darlington, Hannah’nın katılmayı istediği bir parti düzenleyecekti. Norcroft’ların köyünden oraya gitmek saatler alacak olsa da Hannah Londra’dan oraya at arabasıyla gitmenin çok daha uzun süreceğini ve yorucu olacağını söylemişti. Üstelik Hannah tren yolculuklarını eğlenceli buluyordu ve o sırada onu meşgul etmek güzel bir fikir gibi görünmüştü. Bunun dışında, Kathleen en başından beri köyü görmeye isteksiz değildi. Hayatının geri kalanını burada geçirebilirdi.

Hatırladığı en son şey Hannah’nın özür dilediği ve Latince bir şeyler söyleyerek... Onu itmiş olmalıydı! Onu perondan aşağı itmişti. Lanet olası kadın. Bu, teyzesinin bulduğu absürt planın bir parçası olmalıydı, ancak Hannah Kathleen’in hafızasını kaybetmesini istememişti. Her ne kadar tuhaf olsa da düşüşünün bir önemi yoktu. Kathleen yanlış hatırlamıyorsa... Tek yapması gereken hafızasını kaybetmiş gibi yapmaktı. Anlaşılan o ki rol yapmasına gerek kalmamıştı.

Kathleen kollarını kavuşturup yürümeyi sürdürdü. Bu aptalca bir plandı ve başarılı olma şansı çok az olan bir Fransız komedisinden daha inanılır değildi, dahası Kathleen bu plana uymayı reddetmişti. Hannah ise Kathleen bayılır ya da herhangi bir yetersizliği olursa, büyükannesinin tavsiye mektubu bulunduğu onun Norcroft Malikânesi’ne götürüleceğini düşünmüştü. Anlaşılan, Hannah zarfın içinde mektup olmadığından emin olmuştu. Mektup Kathleen’in kimliğini ortaya çıkarabilirdi ve Hannah bunun olmasına izin veremezdi. Norcroft’un evine varan Kate, bu vesileyle kontu tanyacak ve kont da onu tanyacaktı. Sonuç kesinlikle evlilik olacaktı. Ne de olsa bu birliktelik onların kaderinde vardı, çöpçatanlığın geçmişinde beş yüz sette yatıyordu.

Elbette, planın en saçma kısmı bu değildi. Genç kadın teyzesinin saçma planını ve bu plana uymayı reddettiğini hatırlıyordu. Ve Hannah’nın onu perondan aşağı ittiğini dehayır. Kaşlarını çatıp konsantre olmaya çalıştı. I Hannah özür dilemişti ve Kathleen onun gözlerinde gördüğü içten pişmanlığı hatırlıyordu.

“Kesin çözüm, canım,” demişti Hannah, sonra Kathleen’in tam olarak anlamadığı bir şey mırıldanmıştı ve Kathleen aniden kendisini iki metrelik perondan aşağı düşerken bulmuştu. Yere çarptığı anı ve kötü bir düşüş olmadığını hatırlıyordu. Hatta hiç yara almamıştı.

Lanet olsun, 1 lannah ona dokunmamıştı bile!

Teyzesinin elli küsur senelik hayatı boyunca, Kathleen Hannah’nın işe yarayan bir büyü yaptığına inanmamıştı. Belki de şimdiye dek. Bu düşüşünü, bilincini ve hafızasını kaybetmesini çok iyi açıklıyordu. Hayır, bu inkânsızdı. Böylesine inanılması güç bir şeyi düşünecek kadar akli karışmıştı. Ailenin üzerinde gezinen lanete inanmaya hazır olabiliirdi ama büyüve Hannah’nın böyle bir zanaatta ustalaşması tamamen ayrı bir meseleydi. Bir şekilde Hannah onu itmiş ve Kathleen kafasını çarpıp hafızasını kaybetmişti. Evet, aradığı cevap buydu. Ne de olsa Hannah böyle bir şeyi yapmakta tereddüt etmezdi. Yine de...

Ilannah’nın planı başından beri Kathleen’in hafızasını kaybetmiş gibi yapmasıydı. Kathleen derin bir nefes aldı. Pek çok tesadüf bir aradaydı ve neredeyse aynı saate kadar bir hafta boyunca sürmüştü. Yine de her şeyden Hannah’nın sorumlu olduğunu kabul etmek, onun büyü yaptığını kabul etmek anlamına geliyordu ve Kathleen henüz buna inanmaya hazır olduğunu sanmıyordu. Fakat mantıklı biri olarak her ne kadar mantıksız görünse de bu şartlar altında büyü aklına yatan tek cevaptı. Ne olursa olsun, eğer gerçekten ona büyü yaptıysa bile, süresini doldurmuştu.

Adını biliyordu, neden burada olduğunu ve daha da önemlisi özgür olduğunu biliyordu. Sevdigi adamla birlikte olmak için özgürdü.

Sevdigi adam mı? Kathleen yatağın üstüne çöktü. Şu an ihtiyacı olan tek şey kendisi hakkında yeni bir şey hatırlamaktı. Fakat ne kadar karşı çıkmaya çalışırsa çalışsın, Oliver’a âşık olmuştu. Lanet, kader ya da büyüyle alakası olmaksızın bir adam ve bir kadının arasında olan aşk. Onu seviyordu, çünkü o kibar, cömert ve düşünceliydi. Çünkü sorumlulukların zarıfçe ve neşeyle yerine getiriyordu.

Çünkü onu öptüğünde, daha önce hiç öpüşmemiş gibi hissetmişti. Elbette kocasını sevmişti ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. Ama o kısa evliliğinin üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti ve Oliver’a karşı hissettikleri bugün, yarın ve hayatının geri kalanı boyunca doğrudu. Ve bunun hiçbir lanetle ilgisi yoktu. Şimdi ve sonsuza dek istediği ve ihtiyaç duyduğu oydu.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladı. Ona kim olduğunu söylemek zorundaydı. Adımları yavaşladı. Ona tam olarak ne söylemeyi düşünüyordu? Gerçeği öylece söyleyemezdi. Oliver gibi mantıklı bir adam büyüü herhangi bir şeyin açıklaması olarak kabul etmezdi. Ve eğer buna inanmazsa hangi akli başında insan ona inanırdı ki?hafızasını gerçekten kaybedip kaybetmediğini merak ederdi. Lanete gelince... Leydi Norcroft lanet konusunu açtığında Oliver bu saçma öneriyi mantıklı bir şekilde reddetmişti. Kathleen kendisine de lanetten ilk söz edildiğinde böyle bir tepki gösterdiğini hatırlıyordu.

Hayır, doğru kelimeleri bulmalıydı, yoksa Oliver’ı sonsuza dek kaybedebilirdi. Kalbi sıkışır gibi oldu. Oliver’ın karşısına böyle bir şeyle çıkamazdı. Çaresiz bir halde ellerini ovuşturdu. Ona nasıl söylerdi? Ona ne söyleyebilirdi?

Odanın köşesindeki boy aynasının karşısına geçti. Dalgın dalgın aynaya baktığında yüzünü tanımasının güzel bir şey olduğunu fark etti. Yine de şu an bunun bir önemi yoktu. Ellerini kenetledi, karın boşluğunda hissettiği huzursuzluk verici hisse akdırmayıp derin bir nefes aldı.

“Oliver,” diye söze başladı. Bu iyiydi. Lafı dolandırmadan, dürüst ve doğru.

“Oliver,” dedi tekrar. “Sana söylemek istediğim bir şey var.” Evet, buraya kadar çok iyiydi.

“Sana bir haberim var.” Daha iyiydi. Kim haber duymaktan hoşlanmazdı ki?

“İyi haberler.” Çok daha iyiydi.

“Kim olduğumu biliyorum.” Peki ya sonra? “Ve...” Çenesini kaldırdı. “Burada bulunma amacım ailelerinizin etkisi altında olduğu laneti ortadan kaldırmak için seni benimle evlenmeye ikna etmek.” Aynadaki yansımasına en göz alıcı gülümsemesiyle baktı. “Neyse ki sana âşık olduğumdan son derece eminim.” Tanrı aşkına, tam bir aptal gibi görünüyordu. “Bu çok tesadüfî bir şey, çünkü bir araya gelmemizin ardında beş yüz sene yatıyor.” Daha da kötüsü gerçekten bir aptal gibi konuşuyordu.

Bu uzun uzun düşünmesini gerektirecek bir şeydi ve Oliver’a her şeyi anlatmanın düzgün bir yolunu bulana dek ona hiçbir şey söylememesi en iyisiydi.

Belki de tüm hayatını bir anda hatırlamaması daha iyi olabiliirdi. Belki de elinden tutup onu yavaşça gerçeğe alıştırebilirdi. Dul olduğunu hatırladığını söyleyerek işe başlayabilirdi. Evet, bundan hoşlanacaktı. Ya da belki de kaçabilirdi, bir at arabası ödünç alıp teyzesini bulabilirdi.

Kathleen’in şu an bir fincan çaya ihtiyacı vardı. Belki de bir kadeh konyağa. Ya da kaliteli bir İskoç viskisine.

Aynaya son bir bakış atıp kafasını salladı. Hannah’nın boynunu sıkmak Kathleen’in içinde bulunduğu çıkmaza bir çözüm olamazdı, yine de şimdilik iyi bir fikir gibi görünüyordu. Hannah yeğeninin elinden karar verme yetisini alıp onu her şeyi kaybetme riskinin olduğu bir duruma sokmuştu. Kathleen’in hafızasını çalıp onu tek başına bırakmıştı.

Lanet olası kadın elbiselerini bile almıştı.

On Üçüncü Bölüm

“Günaydın, Oliver.” Katc kütüphaneye girip kapıyı arkasından kapattı.

Masasında oturan Oliver ayağa kalktı. “Katc, bu ne hoş bir sürpriz.” Gülümsedi. “Bir daha asla baş başa kalamayacağımızdan korkuyordum.”

“Dün öğlen seninle konuşmayı umuyordum. Ya da akşam.” Çenesi kasıldı. “Kuzenlerin yanımdan ayrılmıyorlar. Çok iyiler ama bir türlü onlardan uzaklaşamıyorum. Benim yalancı olmamdan şüphelenmeleri haricinde, sanırım ikimizi ayırmaya çalışıyorlar. Sana karşı çok korumacılar, biliyorsun.”

Oliver kıkırdadı. “Muhtemelen geceleri yatak odanın kapısı önünde nöbetleşe bekliyorlardı.”

“Ya da senin odanın kapısında,” dedi Katc alaycı bir şekilde ama ses tonundaki neşeye rağmen bugün onun gerçekten farklı görüldüğünü düşündü Oliver.

Ne olduğundan emin değildi, fakat bu halini ilk olarak önceki gün öğleden sonra çay içerlerken, ardından akşam yemeğinde fark etmişti. Kate’in hiç olmadığı kadar sessiz ve meşgul olduğunu düşünüyordu ama daha fazlası olmalıydı. Öncesine kıyasla daha farklı hareket ediyordu. Duruşu kusursuzdu, ancak omuzları nedense daha dik duruyordu.

Ve sanki ne olursa olsun devam etmeye kararlıymış gibi belli belirsiz de olsa azimli bir havası vardı. Gözlerindeki o ifade kaybolmuştu. Oliver onun vazgeçip geçmediğini düşünmeden edemiyordu. Onun için çok üzüliyordu. Katc cevaplanmamış sorularla birlikte yaşamaktan asla mutlu olmayacak yapıdaki bir kadına benziyordu. Ama belki de cesareti azalıyordu.

“Katc,” dedi yavaşça. “Bir şey mi oldu?”

Genç kadın tek kaşını kaldırdı. “Yeni bir şey mi demek istedin?”

Oliver gülümsedi. “Evet, sanırım.” Duraksadı. “Bugün... Farklı görünüyorsun.”

“Öyle mi?” Raflara doğru gidip ciltleri gözden geçirmeye başladı ama Oliver aslında onun kitaplara bakmadığını düşünüyordu. “Ne açıdan farklı görünüyorsun?”

“Emin değilim.” Genç kadının yanına gitti ve raflara sırtını verip kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

Kate onunla konuşurken gözlerini kitaplardan ayırmadı. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Soruna cevap vermeye çalışıyorum.” Uzun bir süre onu inceledi. “Bir bakalım. Dış görünüşün aynı. Burnun hâlâ sinir bozucu derecede havada.”

Dudaklarının kenarları kımıldadı. “Sinir bozucu mu?” “Beni rahatsız ediyor. Sana dair aklımdan çıkaramadığım birçok şeyden sadece bir tanesi.”

“Ah evet. Gözlerini kapattığında benim yüzümü görüyorsun.”

“Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum.” Sırttı. “Ama doğru. Ve gözlerin..”

“Yüzümün bir kısmını oluşturuyorlar.”

“Yorum yapılmasını hak ediyorlar.”

“Onlar da rahatsızlık verici mi?”

“Hiçbir şey beni gözlerin kadar rahatsız edemez. Geri kalanına gince...” Bakışlarını üzerinde gezdirirken karnı kasıldı. Onu bundan daha fazla isteyebilir miydi? “Fiziğin ve duruşun da son derece rahatsız edici. Ve sanırım bacakların felaketim olabilir.”

Kate ona neşeli bir bakış attı. “Benimle flört ediyorsun, Oliver. Hem de son derece acayip ve en olmadık şekilde.”

“Evet, aynen öyle.” Söylediklerinden pişman değilmişcesine sırttı.

“Neden?”

Kahkaha attı. “İtiraf etmeliyim ki daha önce flört etmekle birçok kez suçlanmış olmama rağmen ilk kez niyetim soruluyor.”

“Niyetin nedir?”

“Seni kollarımın arasına alıp ikiniz de kendimizden geçene dek öpmek istiyorum. Sonra seni şöminenin önündeki kanepeye götürüp yer sarsılana dek delicesine tutkulu bir şekilde seninle sevişmek istiyorum.”

Kate şoke olmuş gibi yapıp nefesini tuttu. “Burada, kütüphanede mi?”

Oliver kafasını salladı. “Tam burada, Browning ve Wordsworth*’u karşılarında.”

Genç kadın uzun bir süre ona baktıktan sonra kahkaha atmaya başladı.

“Bu, bu tür bir itirafa bulunan bir erkeğin duymayı isteyeceği türden bir cevap değil.” Elini kalbine götürdü. “Beni derinden yaraladın.”

“Saçmalama, Oliver.” Suratını astı. “Yaralanmış değilsin. Üstelik sana niyetini sormuştum, istediklerini değil.”

“Ah, niyetim tamamen far kılı bir konu. Niyetim her zaman seni kollarımın arasına alıp...”

“Evet, sanırım o kısımdan bahsetmiştin.” Gülümsememek için kendisini tuttu.

“Ne yazık ki baş başa kaldığımız anlar giderek azaldığından ve oldukça makul ama yine de gülünç bir bahaneyle kuzenlerim her an kapıdan içeri girebilecekken bu isteğim beklemek zorunda. O nedenle şu an için niyetim...” Gözlerinin içine baktı. “Sadece güldüğünü görmek.” Kate’in dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. “Bu konuda çoktan başarılı oldun. Olur da keyfim kaçarsa, kütüphanede yapmayı istediğin şeyleri düşünürsem asla melankolik olamam.”

“Melankolik misin?”

“Hayır.” Geri çekilip yavaşça rafların arasında gezinerek uzun ince parmaklarıyla ciltlere dokundu. “Ben... Dalgınım. Belki de endişeli. Uzun bir süredir düşünüyordum.”

Oliver üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Bu hiçbir zaman iyi bir şey değildir.”

Durup gözlerini ona dikti. “Neden olmasın?” “Tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki zeki bir kadın çok düşündüğünde, bundan iyi bir sonuç çıkmaz.”

Gözlerini kıstı. “Beni tekrar güldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır.” Sırttı. “Son derece dürüstüm. Zeki bir kadının düşünmesi sonucunda olaklardan daha korkunç bir şey yoktur. Ancak ben cesur bir adamım.” Omuzlarını dikleştirdi. “Söyle bana, ne düşünüyordun?”

“Merak ediyordum...” Rafların arasında gezinmeye devam ederken, Oliver şu an kitaplara dokunmakla meşgul olan Kate’i onlardan kıskandığını fark etti. “Hafızamı geri kazandığımda ne olacak?”

“Bana kalırsa bu daha çok ne hatırlayacağına bağlı. Kim olduğun ya da nereden geldiğin gibi.” Omuzlarını silktilti. “Bu gibi şeyler.”

“Evet, farkındayım.” Sesinden sabırsızlandığı anlaşıyordu. “Demek istediğim...” Duraksayıp gözlerinin içine baktı. “İkinizin arasında neler olacak?”

“Bu da birçok şeye bağlı. Umanm özgürsündür ve ben...”

“Evet?”

Oliver uzun bir süre ona baktı. Sen ve ben ne? Derin bir nefes alıp bir nefeste söyledi: “Birlikte bir gelecek kurmayı düşünebiliriz.”

“Ne kadar hoş.” Gülümsedi ama yeşil gözleri ciddiydi. Anlaşılan cevabı tam olarak doğru değildi. “Her şeye rağmen mi?”

“Her şeye rağmen derken neyi kastediyorsun?” diye sordu Oliver yavaşça.

“Demek istediğim, gelecekte birlikte olmamıza engel teşkil edebilecek birçok şey olabilir.”

Genç adam kaşlarını çatı. “Evli olman dışında birlikte olmamızı engelleyebilecek herhangi bir şey düşünmüyorum.”

“Ya ben...” Bir süre düşündü. “Fakirsem?”

“Benim yeterince param var.”

“Peki ya ailem... İtibarsızsa?”

“O halde onları akşam yemeğine davet etmeyiz.”

“Ya tuhaflarsa? Ya da sıradışı?”

Oliver kahkaha attı. “O halde bize çok iyi uyum sağlayacaklarını söyleyebilirim.”

“Peki ya ailelerimiz... Ezeli düşmanlarsa?”

“Ailemin hiç düşmanı yoktur. Oldukça sessiz insanlarız, nadiren başkalarını sinirlendiririz. En azından hepimizin aynı anda kimseyi sinirlendirdiği görülmedi. Ama eğer ezeli düşmanlarımız olsaydı, o zaman biz de Romeo ve Juliet olurduk.”

“Onların sonu hiç iyi olmadı.” Sesinde ikaz edencesine bir ton vardı.

“Bizinkisi daha iyi olur,” dedi kesin bir tavırla.

“Peki ya...” Doğru kelimeleri aradı. “Sandığın kişi değilsem?”

“İ Yaır, Katc. Olmayacağına emin olduğum tek şey bu. Hayır.” Kafasını salladı. “İsmin değiştiği için sana karşı hissettiğim duygular değişmeyecek.”

Genç kadın bir süre onun söylediklerini düşündü. “Peki öyleyse.” Derin bir nefes aldı. “Oliver, sana söylemem gereken bir şey var.”

“Devam et.”

“Haberlerim.. Var.”

“Ne kadar merak uyandırıcı.”

“Hatırlıyorum...” Gözlerinde endişe dolu bir ifade belirdi. Lanet olsun, o evliydi. Oliver’ın karın boşluğuna bir ağırlık çöktü. “Birkaç şeyi..dedi Kate zayıf bir sesle. “Bir ev, bir yüz, bu tür şeyler.”

“Eşinin yüzünü mü?”

“Sanırım büyükannemin.”

Oliver’ın içini bir rahatlık kapladı. “Bu çok iyi. Gerçekten çok iyi. Başka bir şey hatırlıyor musun? I ferhangi bir isim? Ya da onun gibi bir şey?”

Kate ona baktı. “Hayır,” dedi en sonunda. “Henüz değil ama bazı şeyler aklıma parça parça geliyor. Umarım yakında her şeyi hatırlarım.”

“I Iarika.” Oliver onun yanına gidip ellerini tuttu. “Her şey yolunda giderse, yakında tüm bunları ardımızda bırakmış olacağız.” Koridordan sesler geliyordu; anlaşılan kuzenleri işgale hazırlanıyorlardı. Eğilip genç kadının dudaklarından hafifçe öptü ve öpücükten fazlasına ihtiyaç duyduğu gerçeğini göz ardı etti. “O zamana kadar.

Genç kadın başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde belir sızlık vardı. Hatırlamaktan bu kadar korktuğu şey ne olabilirdi? “Bir provam daha var. Kuzenlerin gelmeden gitmeliyim...” Kapıyı işaret etti.

“Onlara kötü örnek olmayı hiç istemem.” Kıkırdadı. “Gen’i Bay Berkley’in kolları arasında kütüphanede bulsaydım, genç adamın niyetinin ciddi olup olmadığını anlamak için onları sorguya çekerdim.”

“Ne kadar korumacısın.”

“Gerçekten de öyleyim ve bunun çok yorucu olduğunu söylemekten çekinmiyorum. Şimdiye dek bunu anlamış olmalıydım. Kuzenlerim seni benim kollarımdayken yakarlarsa, hiç şüphesiz beni iki yüzlülükle suçlarlar ve onlara ilk sezonlarındaki genç bayanlarla daha tecrübeli olan bayanlardan beklenen davranışlar arasındaki farkları açıklamak zorunda kalırım.”

Kate tek kaşını kaldırdı. “Daha tecrübeli mi?”

“Yaşın getirdiği bir olgunluk,” dedi Oliver hemen. “Demek istediğim, hayatta daha tecrübeli olanlar. Hepsi bu kadar.”

Genç kadın hafifçe gülümsedi. “Bu kadar endişelenmene gerek yok. Darılmadım. Şu an için tecrübelerimin farkında olmasam da yaşımın farkındayım.” Kapıya doğru bakıp kafasını çevirdi. “Oliver, niyetinde ciddi misin?” “Daha önce de söylediğim gibi, şu an için şerefim örnek teşkil ediyor.” Şeytani bir şekilde sırıttı. “İsteklerim tamamen farklı bir konu.”

Kate cesurca onun gözlerinin içine baktı. “Benimkiler de öyle.” Başım eğerek selam verdikten sonra kapıyı açıp koridora çıktı. Ve odaya bir anda bayan sesleri doldu.

Okuldan henüz mezun olmamış genç bayanlar tarafından sürekli gözetim altında olması her ne kadar sinir bozucu olsa da, haklıydı. O ve Kate’in onlara örnek olmaları gerekiyordu. Eğer Oliver kendisinin Kate’e karşı hissettiği duygular gibi Bay Berkley’in Gen’e dair şehvetli düşünceleri olduğundan şüpheleniyorsa, o halde genç kızın onurunu korumak adına onu canından bezdirmeliydi. Yine de sadece düşünceleri yüzünden bir adamın üstüne gitmek pek adil olmazdı. Tanrı aşkına, şehvetli düşünceleri yüzünden azar içtmiş olsalardı, ne Oliver ne de arkadaşları gençlik günlerini sağ salım atlatırlardı. Hayır, Oliver sadece Genç Berkley ve Gen’in düşüncesizce hareket etmediklerinden emin olmalıydı. Memnuniyetle gülümsedi. Kızlar Kate’i ve onu takip ettikleri sürece Gen’in Berkley’c ayracak zamanı olmayacağına benziyordu.

Kate’e gelince... Endişelendiği belliydi. Hiç şüphesiz bilmediği şeyler onu korkutuyordu, bundan daha mühim bir şey olmamalıydı. Oliver söylediklerinde ciddiydi. Onları birbirlerinden ayırabilecek kadar korkunç bir şey düşünemiyordu.

Kathleen, Fairchild kardeşlerin onu ve Oliver’ı birbirlerinden ayrı tutmak için harcadıkları çabaya bu kadar minnettar olabileceğini hiç düşünmezdi. Eğer Oliver’la yalnız kalmazsa, ona gerçeği söylemek zorunda kalmayacaktı. Ve hâlâ bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Odasında bir ileri bir geri dolaşmaya başladı. Önceki gün ona hafızasını geri kazandığını söylemeye niyetliydi, fakat kızlar sayesinde bunu yapmaya fırsatı olmamıştı. Bugün kütüphanedeyken ise her şeyi itiraf etmek üzereyken cesaretini kaybetmişti. Her zaman kendisini oldukça cesur biri olarak gördüğü için bu çok sinir bozucuydu. İngiltere’ye daha Önce hiç tanışmadığı bir adamla evlenmek için gelen kendisi değil miydi? Yine de görünüşe bakılırsa şimdilik cesareti doğru kelimelere bağlıydı ancak doğru kelimeler ondan kaçıyorlardı. Tepkisini düşündükçe yaşadığı korkudan bir türlü kurtulamıyordu. Daha önce böyle korktuğunu hiç hatırlamıyordu. Hayatını ve duygularını her zaman kontrol edebilmişti. Korku ona yabancı bir histi, gerçi daha Önce hiç kaybedebileceği önemli bir şeyi olmamıştı.

Lanet olsun, bu konuyu konuşabileceği birine ihtiyacı vardı. Tek başına bunu çözmesi imkansızdı, iler şey son derece karışıktı. Hannah’ya ne kadar kızgın olsa da, şu an Hannah’nın yanında olmasına çok ihtiyacı vardı. En azından teyzesi bir şeyler düşünebilirdi. Muhtemelen bu başarı ihtimali düşük olan saçma bir şey olurdu, ama yine de hiçbir şey yapamamaktan daha iyiydi ve şu an Kathleen’in elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Kapı tıklatıldı.

Odasında yalnız başına güvende olacağını sanmıştı, fakat kızlar onu takip etmiş olmalıydılar. Herhalde Oliver’ın onun yanında olmadığından emin olmak istiyorlardı. Öfkesine yenik düşmemek için kendisini tuttu. “Evet?”

Kapı açıldı ve Leydi Norcroft başını içeri uzattı. “Nereye gittiğini merak etmiştim. Burada yalnız başına ne yapıyorsunuz?”

“Ben sadece...” Duraksadı. Sadece ne? “Her şeyi anlamaya çalışıyorum.”

Leydi Norcroft içeri girip kapıyı arkasından kapattı. “Oğluma dair şeyleri kastediyorsun, sanırım.”

Genç kadın kafasını salladı. “Çoğunlukla.”

Leydi Norcroft sandalyeye oturup onu incelemeye başladı. “Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Sorun da bu. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.” “Bir plana ihtiyacın var.”

Kath İçen hafifçe güldü. “Gerçekten de bir plana ihtiyacın var. Ne yazık ki aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

“Öte yandan, hafızanı geri kazanana dek bir plan sanırım anlamsız olur.”

“Evet, elbette,” diye mırıldandı Kathleen.

“Ama yine de hazırlıklı olmalısın.” Leydi Norcroft kafasını salladı. “Bulduğunuz şeyi yitirdiğinizi görmeyi hiç istemem.”

Genç kadın koltuğa çöktü. “Bulduğumuz neyi?”

“İnkâr etmene gerek yok. Balo salonunda neredeyse seni öpecekti, hem de annesinin burnunun dibinde. Oliver hiçbir zaman içgüdülerine göre hareket etmemiştir. Ne de o kadar uygunsuz bir davranışta bulunmuştur. Hayır.” Kathleen’in gözlerinin içine baktı. “İkiniz aynı odada olduğunuzda, havaya inanılmaz bir elektrik yayılıyor. Kendimi kaderin kavuşmasına tanık oluyormuş gibi hissediyorum.”

“Kader mi?”

“Ya da kismet.” Leydi Norcroft anlamlı bir şekilde gülümsedi. “Ya da geçmişinde beş yüz sene yatan bir birliktelik.”

Kathleen yaşlı kadına bakakaldı. Leydi Norcroft gerçeği biliyor olamazdı, öyle değil mi? Bilmesine imkân yoktu. “Anlamıyorum.”

“Elbette anlıyorsun. Benim sırlarla olduğu kadar sürprizlerle de dolu olduğumu unutma. Ve sır tutmaya bayılırım, bu konuda çok iyiyimdir.” Leydi Norcroft’un gülümsemesi genişledi. “Sadece kim olduğunu değil neden burada olduğunu da biliyorum.”

Kathleen yaşadığı paniğin yüzüne yansımaması için uğraştı. Şu an paniklemek için doğru bir an değildi. Bunun için daha sonra yeterince vakti olacaktı. Üstelik Leydi Norcroft onun kim olduğunu biliyorsa, o halde bu konuda onun yanında olacaktı. “Belki de benimle paylaşırsınız.”

“Çünkü sen, canım, benim dualarımın karşılığsın.”

“Dularınızın mı?” dedi Kathleen yavaşça.

“Kesinlikle. Oğlumun sana baktığı gibi bir kadına bakmasını ne kadar uzun süredir istediğimi anlatamam.”

“Ama bu birlikteliğin geçmişinde beş yüz sene olduğunu söylediniz.”

“Öyle mi söyledim?” Yaşlı kadın onun sözlerine aldrış etmedi. “Ne kadar akılsızlık etmişim. Elbette abartıyordum. İnsanın akıma gelen ilk şeyi söylemesi gibi. Bir yerlerden duymuş olmalıyım. Birlikteliğin geçmişinde bin yıl, asırlar ya da çağlar olduğunu da söyleyebilirdim.”

Kathleen rahat bir nefes aldı. Leydi Norcroft büyükannesinin tekrar tekrar söylediği sözleri söylemişti ve bu tesadüfen başka bir şey değildi. Tuhaf bir tesadüflü elbette, ama yine de sadece tesadüflü.

Onun düşüncelerini okumuşçasına, “Bilirsin, bazen bu tür rastlantılar olur,” dedi yaşlı kadın. “Doğrusu, son birkaç senedir Oliver’m doğru kadını bulmasını bekliyordum. Bana çok daha uzun geliyor. Ve şimdi, ansızın karşımıza çıktın. Bu insanı büyüye inandırmaya yetecek bir şey.” Kathleen güçlüklerle yutkundu. “Büyü mü?”

“Büyü.” Leydi Norcroft kendinden emin bir şekilde kafasını salladı. “Büyüye inanır mısın canım?”

“Büyüye inanır mıym?”

“Neyse, boş ver. Aptalca bir soruydu, sanırım bunu ikinci kez yapıyorum. Aklıma takılmış olmalı, inan bana sebebini hiç bilmiyorum. Böyle bir şey durduk yere hatırlanmaz. Saçının rengi ya da İskoçya’da yaşıyor olman gibi kolayca anlaşılan bir şey değil.”

“Hayır, elbette değil.”

“Hafızanı geri kazandığında olacaklar yüzünden endişelendiğini biliyorum. Fakat buna hiç gerek yok.” Leydi Norcroft ayağa kalktı. “Dünyada

inanabileceğin birçok sihirli şey var, Kate. Çoğu saçmalık olmasına rağmen yine de eğlenceli. Büyüler, lanetler ve buna benzer şeyler. Ama bir kadın ve erkek arasındaki büyü, işte o gerçek büyüdür, canım”

Kathleen ayağa kalktı. “Bir yalan üzerine kuruluysa nasıl büyü olabilir?”

“Büyünün olduğu gibi aldatmaların da birçok türü vardır. Ayrıca insanın sevdiği kişilere koruma amaçlı yalan söylemesi çok sık görülen bir şeydir. Ve işte o...” Bir süre düşündü. “Kasıtsız aldatmadır.”

Genç kadın kaşlarını çatı. “Kasıtsız aldatma...”

“Evet, aynen öyle. Birini aldattığının farkında değilsen o kişiyi gerçekten aldatıyor sayılmazsın.”

“Öyle mi?”

“Niyet, canım, asıl önemli olan niyetinin ne olduğudur.”

“Aradaki fark bu kadar hassas mı?”

“Ama yine de bir fark var. Bunun haricinde, bazen çok iyi bir amaç uğruna insanın yanlış yapması gerekebilir. Bazen insan mecbur olduğu şeyi yapmalıdır.” Leydi Norcroft duraksadı, sonra kelimelerini özenle seçerek konuşmasını sürdürdü. “Eğer gerçekten Oliver’ı istiyorsan ki onun da senin için aynı şeyleri hissettiğine eminim, o halde ne gerekiyorsa yapmalısın. Biz kadınlar istediklerimizi elde etmek için birçok müthiş yönteme başvururuz.”

Kathleen gözlerini kocaman açtı. “Öyle mi?”

Leydi Norcroft kırkırdadı. “Gerçekten.” Kapıya yöneldiği sırada durup eteğinin cebine elini soktu. “Özür dilerim.” Cebinden Kathleen’in bileziğini çıkardı. “Sana bunu geri vermeyi unuttum. Ucundaki süsü çok ilginç buldum.” Bileziği genç kadının avcuna koydu. “Ne olduğunu anlamak biraz zamanımı aldı. Çok aydınlatıcı ve son derece uygun oldu.” Kapıyı açtı. “Bize katılacak mısın?” “Birazdan aşağı ineceğim.” Kathleen yaşlı kadının gözlerinin içine baktı. “Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.”

“Esas minnettar olan benim.” Leydi Norcroft gülümseyip odadan çıktı.

Kathleen kapıya bakakaldı. Herhalde yanlış anlamıştı, fakat sanki Leydi Norcroft oğlunun peşine düşmesi için ne gerekiyorsa yapmasına izin vermişti. Onun ne yapacağını bildiğinden değil elbette. Yanında kendi kıyafetleri bile yoktu. Ve kontu baştan çıkararak evlenmeye ikna edebileceğini hiç sanmıyordu.

Oliver gerçeği öğrendiğinde onu istemeyebilirdi. Elbette şimdiye dek onu kandırmamıştı, fakat o buna inanacak mıydı? Durum tam tersi olsaydı, Kate ona inanmakta güçlük çekerti. Üstelik ona karşı olan hislerinden emin olsa da, Oliver’m hislerinin onun etrafını saran gizem ya da içinde bulunduğu durumun heyecanından başka bir açıklaması olmayabilirdi. Medeni durumunun belirsizliği düşünüldüğünde yasak meyve olduğu da eklenirse, Oliver’ın ona karşı hissettiği duygular gerçeği öğrenmesiyle birlikte kaybolabilirdi. Erkekler genellikle sahip olamayacakları şeyleri isterlerdi.

Pekala öyleyse. Hiç düşünmeden omuzlarını dikleştirdi. Oliver her şeyi öğrendiğinde ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu, fakat günlerinin geri kalanını neler olacağını düşünerek geçirmeyecek». Laneti ya da ismini hatırlayamadığı bir dönemde ona âşık olmuştu. Aşk onun planlarında yoktu. Gerçekten bu konuyu pek düşünmemişti. Sevdiği adamın dokunuşunu hissetme şansını geri teperse aptallık ederdi. Aşk bulmak yeterince zordu, bir ömürde iki kez âşık olmak ise mucizeydi. Ve aşk bir daha hayatına girmeyebilirdi.

Oliver doğru düzgün hatırlanmayan bir laneti ortadan kaldırmak için evlenmeyi kabul edecek türde bir adam değildi. Fakat tutkularına yenik düşerek karşılıksız bir şekilde kendisine sunulan bir şeyi kabul edebilecek bir adamdı.

Bileziği sıkıca tutunca daire şeklindeki süs eline battı. Yüzeyinde ne yazdığını okumasına gerek yoktu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, geçmişte gerçekten kabul etmediği şeyi şimdi ediyordu.

Büyük sıkıntılara büyük çözümler gerekir.

On Dördüncü Bölüm

Bu saçmalıktı.

Oliver çarşafını kenara itip yataktan kalktı. Uyuyamayacaksa, burada karanlığa bakarak saatlerce uzanması anlamsızdı. Yatakta bir sağa bir sola dönüp duruyor, Kate’i istiyordu.

Odanın diğer tarafına geçip el yordamıyla bulduğu kibritle lambayı yaktı. Malikâneye geldiğinden bu yana ilk kez geceyi uykusuz geçirmiyordu, ama bu gece içlerinde en kötüsüydü. Neredeyse hava aydınlanmak üzereydi ve hiç uyumamıştı. Robdöşambnını bulup üzerine geçirdi.

Delirmek üzereydi ve görünüşe bakılırsa bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Annesi ve evin geri kalanı yarınki baloya hazırlanmakla meşguldü ki bu da kuzenlerine karşı olan sorumluluklarının Kate’le baş başa kalma çabalarını etkin bir şekilde sonlandırması anlamına geliyordu. Ne

de olsa onunla yalnız kalmayı başırırsa, Gen'in de Berkley'le yalnız kalması olasıydı. Ve Berkley ona gücenenemeyeceği kadar kendisini ve arkadaşlarını hatırlatıyordu.

Önceki gün kütüphanede görüştiklerinden beri Kate'le yalnız kalmamışlardı ve lanet olsun ki onu özliyordu. Elbette yanlarında başkaları varken onunla vakit geçiriyordu.

Ama yemek masasındaiken kaçamak bakışlar atmak ya da heyecanlı bir kriket oyunu sırasında kahkahasını duymak onu memnun etmekten çok canını sıkıyor ve sadece onu kollarına almayı daha çok istemesine neden oluyordu.

Lanet olsun, başına bu tür şeylerin gelmemesi gerekiyordu. Daha önce kendisini hiç bu kadar çaresiz ve kontrolü dışındaki güçlerin etkisi altında hissetmemiştir. Hayatı hep... Umduğu şekilde gelişmişti. Evet, aradığı kelime buydu. Belirli şeylerin belirli anlarda olmasını beklerdi. Malikane yöneticisinin işini iyi yapmasını umardı. Hollinger, oda hizmetçisi, aşçı ve evdeki tüm hizmetkârların görevlerini mümkün olduğunca az sorun çıkartarak layığıyla yerine getirmelerini isterdi. Arkadaşlarının onun asla girişmeyeceği maceralara atılmalarını dilerdi. Ve her zaman en beklenmedik anda doğru kadınla tanışmayı arzu ederdi.

Fakat o kadının kendi ismini bile bilmeden, şuursuz bir şekilde kapısında belirmesini kesinlikle beklemiyordu.

Kate'in doğru kadın olduğundan emin olduğundan değil elbette. Şu noktada nasıl emin olabilirdi ki? Ama gözlerini açtığı ilk andan itibaren onda kaçınılmaz bir şey vardı. Yine de Oliver onunla birlikte bir geleceğinin olabileceğinden emin olana dek buna karar vermeyecekti. Tabii kalbi onun için çoktan karar vermediyse. Anlaşılan onu tutan korkusuydu. Muhtemelen beklediği gerçeklerle yüzleşmekten korkuyordu.

Bir şey yapmalı ve bir şekilde harekete geçmeliydi. Herhangi bir şey olduğunda hiçbir şey yapmadan beklemeye alışkın değildi. Kate'in hafızasını geri kazanmasını ya da daha da kötüsü kocasının çıkıp gelmesini beklemek onu delirtiyordu.

Odanın öteki ucuna geçip konyak şişesine uzandı. Şişe kuzenlerinin geldiği gece malikânede belirmişti.

Hollinger'a konyak için teşekkür etmeliydi, yine de uşağın onun ne istediğini bilmesi şaşırtıcı değildi. Oliver kadehine doldurduğu konyaktan büyük bir yudum aldı.

Ne yapacaktı? Önceleri herhangi bir şey yapmasına gerek olduğunu düşünmemişti. Doktor bile Kate'in hafızasını her an geri kazanabileceğini söylemişti. Ama bir gün ikiye, iki gün dört güne çıkmış ve aradan bir haftadan fazla bir süre geçmişti. Ve bu süre içerisinde Oliver kendini hakkında doğru düzgün bir şey bilmediği bir kadına daha çok yakınlaştırmıştı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Konyağını yudumladı. Onun hakkında, nasıl bir kadın olduğu hakkında çok şey biliyordu. Bilmediği şeyler hayatına dair detaylardı. Bir insanı olduğu kişi yapan önemli olduğu kadar yersiz detaylar. Oliver o detayları henüz bilmiyor olabiliyordu ama genç kadını tanıdığından emindi.

Konyağın geri kalanını içtikten sonra içkisini tazeledi ve arada sırada gecenin bir yarısı mektup yazmak için kullandığı yazı masasına oturdu. Mektup kâğıdını, kalemi ve mürekkebi aldı. Avukatına bir mektup yazıp ondan Kate'in kim olduğunu öğrenmesi için bir dedektif tutmasını isteyecekti. Bunu malikâneye ilk geldiğinde yapması gerekirdi ama bu o zaman şimdi olduğu kadar acil görünmemişti. Elbette bu önemli bir şey değildi ancak şimdilik yapabileceği tek şey buydu ve hiçbir şey yapmamaktan çok sıkılmıştı.

Kapının hafifçe tıklatıldığını duydu.

Gecenin bir yarısı kim odasına gelmiş olabilirdi? Masasından kalkıp kapıya gitti ve açtı.

Kate'i karşısında, tekrar kapıyı tıklatmak üzere eli havadayken buldu. "Kapının altından sızan ışığı gördüm. İçeri girebilir miyim?"

Darmadağınık görünen serbest bıraktığı koyu kızıl saçları omuzlarının altına varıyordu. Rüya gibiydi. Sanki Oliver'm rüyalarından fırlamıştı. Kalbi hızla atmaya başladı, onu kollarının arasına almamak için kendini zor tutuyordu. "Evet, elbette."

Genç kadın odaya girince Oliver kapıyı kapattı. O sırada uyanık olan birinin açık kapının önünden geçerken Kate'i görmesi hiç iyi olmazdı. Bu çok uygunsuz ve tam bir skandal olurdu. Ve son derece kötü bir örnek.

"Uyuyamayacak kadar yorgunum." Bakışları Oliver'in yatağından yazı masasına doğru kaydı. "Sanırım sen de uyuyamadın?"

"Günlerdir uyuyamıyorum," diye homurdandı Oliver.

Kate tek kaşını kaldırdı.

"Neredeyse bir haftadır."

"Öyleyse ortak bir rahatsızlığımız var." Konyak şişesine baktı. "Sadece tek bir kadeh mi var?"

"Misafir beklemiyordum."

"Güzel." Kate içten bir şekilde gülümseyince genç adamın kalbi duracak gibi oldu. "Beni beklemeni hiç istemezdim."

Sana dair hiçbir şey beklenilebilir değil. "Başka bir kadeh daha getirmelerini isteyebilirim," dedi Oliver hemen ve köşedeki zili çalmaya gitti.

“Bu saatte mi? Saçmalama. Çalışanların için hiç hoş olmaz. Üstelik evin diğer sakinlerinin uyanmasına sebep olabilir ve oldukça düşüncesizce olur.”

“Böyle düşünmemiştim.” Şu an mantıklı düşünmesi mümkün değildi, yine de onun yerinde kim olsa mantıklı düşünemezdi. Ona bakmaktan kaçınmak için odanın öteki tarafına geçip kadehini eline aldı.

Kate’in geceliğinin üstünde Gen’den ödünç aldığı belli olan bir sabahlık vardı. Kaliteli beyaz bir kumaştan dikilmişti; son derece uygun ve hiç şüphesiz masum görünüyordu. Dökümlü kollar bileklerine dek uzanıyordu ve geceliğin yakası çenesinin altına dek çıkıyordu. Teni açıkta değildi. Buna rağmen ışığın önünden geçtiğinde her şey gözler önüne seriliyordu. Oliver kadehi kafasına dikti. “Burada ne arıyorsun?”

Genç kadın kaşlarını çatı. “Böyle bir karşılama beklemiyordum.”

“İnsan her zaman umduğunu bulmaz,” diye homurdandı Oliver.

Kate’in gözleri kocaman oldu. “Burada istenmediğimi mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Aksine.” içkisini tazeledi. “Ama soruma cevap vermedin. Neden buraya geldin?”

Sanki onun yatak odasında değilmiş de halka açık bir yerdelermiş gibi gelişigüzel bir şekilde omuz silkti. “Seni özledim, Oliver.”

“Saçmalama.” Suratını astı. “Beni her gün görüyorsun.”

“O halde seninle baş başa kalmayı özledim.” Odada dolaşmaya başladı. “Beni gördüğüne sevinmedin mi?”

Bir dakika içinde onu gördüğüne ne kadar sevindiği gözler önüne serilecekti. “Seni her gördüğümde buna memnun oluyorum.”

Genç kadın onun yanına gitti ve kadehi elinden alıp konyaktan büyük bir yudum aldı. “Çok lezzetliymiş.”

“Çok serttir.” Başını eğmiş ona bakarken ne kadar yakın olduklarını göz ardı etmeye çalıştı. Bu son derece uygunsuz ve neredeyse karşı konulmaz bir durumdu. “Ve oldukça tehlikeli.”

“Tehlikeli mi?” Fazlasıyla baştan çıkarıcı bir şekilde ona baktı. “Bu çok hoşuma gider.”

“Konyak insanın aklını karıştırır,” dedi Oliver dürüstçe ama sonra sesi boğuk çıktığı için suratını buruşturdu.

Kate gülümsemek için kendisini tuttu. “Ama benim aklım başımda.” Bir yudum daha aldı. “Son derece berrak.” Kadehi ona verdi. “Ne yaptığının farkındayım.” “Tam olarak değil,” dedi kısık bir sesle ve sonra ondan uzaklaşp içkisini tazeledi. “Tek bildiğim bu saatte burada olmaman gerektiği. Tek başına. Bu şekilde giyinmişken.” “Tüm saygın hanımefendiler bu tarz şeyler giyerler.” Kıyafetine göz attı. “Kuzenlerin sana pek genç olmadığımı söyleseler de sanırım fazla düzgün değilim.”

“Değil misin?”

“Şu an için değilim.” Gözlerinin içine baktı. Sabahlığının önünü açıp üzerinden çıkartarak yere düşmesine izin verdi.

Geceliğinin kumaşı tüm vücudunu kaplıyor olabiliyordu ama göğüs uçları ve uyluklarının arasındaki karanlık gölge seçilebiliyordu. Masum beyaz bir gecelikte örtülü Kate şu ana dek Oliver’ın gördüğü en heyecan verici şey olabiliyordu. Konyağından kocaman bir yudum aldı.

Kate bakışlarını onun vücudunda gezdirmeye başladı. “Tanrım, beni gördüğüne gerçekten sevinmişsin.” “Bilmen gerekir ki Kate...”

“Ne?” Kadehi genç adamın elinden alıp kafasına diktikten sonra boşalan kadehi konsolun üzerine koydu.

“Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadım...”

“Sanırım.” Oliver’a yaklaşıp ellerini göğsüne koydu ve kafasını kaldırıp ona baktı. “Çok iyi olduğun birçok şey olduğuna eminim.”

“Evet, elbette. Söylemeye çalıştığım şey...” Genç kadının elleri belindeki kuşağa doğru ilerlerken herhangi bir şey söylemek çok zordu. Kate becerikli parmaklarıyla hemen düğümü çözdü ve robdöşambrın önünü açtı. “Tutkuya karşı koymak konusunda pek iyi değilim.”

“Değil misin?” Ona doğru eğilip boynundan öptü. “Bir ortak nokta daha.” Bir elini kamından aşağı doğru indirdi. Parmakları erkekliğine değdi.

Oliver genç kadının elini yakaladı. “Ne yaptığının farkında mısın?”

“Uzun bir süredir yapmıyorum ama nasıl yapıldığını hatırladığıma eminim.”

Genç adam ona bakakaldı. “Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

Gözlerinde keyifli bir ışıltı belirdi. “Deniyorum. Sanırım istersem oldukça baştan çıkarıcı olabilirim.”

“Sana bu şüphenin doğru olduğunu garanti ederim. Yine de...” Kafasını salladı. “Bu hiç de iyi bir fikir değil.” “Aksine, Oliver.” Elini onun elinden çekip kollarını boynuna doladı. “Bence harika bir fikir.”

Göğüslerini göğsünde hissedebiliyordu ve artık mantıklı bir söz söylemesi mümkün değildi. “Ama sen ve ben...”

“İkimiz de yetişkiniz. Seni istiyorum ve içinde senin de...” Kaçalarını hareket ettirince, Oliver’ın nefesi kesildi. “Beni istediğine dair en ufak bir şüphe yok.”

“Seni uyarıyorum, Kate.” Kolları kendiliğinden onun etrafına dolandı. “Ben zayıf bir adamım. Karakterim görüldüğü kadar sağlam değil.”

“Güzel.” Dudaklarını çenesinde gezdirdi.

“Medeni durumuna dair düşüncelerimizin de şu an hiçbir önemi yok.” Evet, esas önemli olan genç adamın ellerinin altında hissettiği bedendi.

“Harika.” Dudağının kenarından öptü. “Ahlaki değerler çok kısıtlayıcı olabiliyor.”

“Kate.” İnledi. “Bana ne yapıyorsun?”

“Seni baştan çıkardığım konusunda aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum.”

“Ve çok iyi bir iş çıkarıyorsun ancak...” Duraksayıp geri çekildi ve ona baktı. “Uzun bir süredir yapmadığımı söylerken neyi kastettin?”

Kahkaha attı. “Bence cümle yeterince açık.”

“Kate.” Kelimelerini dikkatle seçti. “Nereden biliyorsun?”

“Sana söylemek istediğim bir şey olduğunu biliyordum.” Onu kendisine doğru çekti. “Başka bir şey daha hatırladım. Bir zamanlar evliydim ama artık dulum.” Uzanıp kulağına fısıldadı. “Ve evliliğimin üzerinden çok uzun zaman geçti.”

Oliver hızla geri çekildi. “Bunu daha önce söyleyebilirdin.”

Genç kadın omuzlarını silkti. “Söyleyebilirdim ama bu kadar eğlenceli olmazdı.”

Şaşkınlıkla ona baktı. Tam tersini yapabilecekken kapıdan içeri girdiği andan beri ona karşı koymaya çalışıyordu. “Benimle oynuyorsun.”

Şeytani bir şekilde gülümsedi.

“Hatırladıklarının hepsi bu mu? Hâlâ ismini ya da başka bir şeyi hatırlamıyor musun?”

Kate duraksadı. “Hayır.”

Bir süre onu inceledi. “Çok yazık.” Dramatik bir şekilde içini çekti. “İsmini bilmeyen bir kadından asla faydalanamam. Bu ahlaki olarak kınanması gereken bir şey.”

“Hiç de değil.” Kesin bir tavırla kafasını salladı. “Yaramazlık olabilir ama kınanması gereken bir durum değil.”

“Etik olarak yanlış.”

“Ah, yanlış bir düşünce olabilir ama kesinlikle yanlış değil,” dedi Kate hemen.

“Kesinlikle affedilmez.”

“Hayır, hayır, saçmalama,” diyerek onu azarladı. “Seni affedebilirim. Seni affediyorum. Henüz hiçbir şey yapmamış olmana rağmen seni affediyorum.”

“Emin misin?”

“Elbette.”

“Yine de emin değilim...”

“Oliver!”

“Peki öyleyse.” Ona doğru yaklaşıp onu kollarının arasına aldı. “Bana daha önce söylemeliydin.”

“Ama boylesi daha eğlenceli.”

Oliver başını eğip genç kadının boynuyla omzunun birleştiği noktayı öptü. “Ah ama çok daha fazlasını yapıyor olabilirdik.”

“O halde telafi etmek zorundayız.” Geceliğini omuzlarından aşağı indirip yere düşmesine izin verdi. Kollarını boynuna dolayıp onu iyice kendisine doğru çekti. Dudaklarının birbirlerine kenetlenmesiyle Kate konyağın, gizemin ve sonsuzluğun tadını aldı. İhtiyaç, kaçınılmazlık ve kararlılık onu ele geçirip tüm kısıtlamalarını bir kenara attı.

Oliver onun sırtını ve kaçılarını okşadı. Kate parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirirken aynı açlık ve açgözlülükle dudaklarını araladı. Genç adam onu iyice kendisine doğru bastırıp öpmeye devam ettiğinde ise uyluklarını ona doğru bastırarak zevkle inledi.

Kate'ın parmaklarının çıplak tenine değdiğini hisseden dek Oliver geri çekilip derin bir nefes aldı ve üzerindekiyi çıkarıp yere attı.

Genç kadının bakışları onun vücudunda dolaştı. "Aman Tanrım, beni gördüğüne gerçekten çok sevinmişsin."

"Birazdan olacağım kadar değil." Ona doğru yaklaştı.

Kate onu durdurdu yüzüne düşen saçları kenara itip omuzlarını dikleştirdi. Uzun bir süre Oliver sadece ona baktı. Bembeyaz teni gaz lambasının ışığında parlıyor ve tutkuyla yanıyordu. Göğüsleri dolgun ve yuvarlak, beli ince, kalçaları ise geniş ve davetkardı.

"Oliver." Güçlkle yutkundu. "Eğer beni güzel bulmadıysan ya da istemiyorsan..."

"Kate." İçinde tuhaf ve karşı koyulmaz bir his vardı, bunun tutkudan daha fazlası olduğunu biliyordu. "Seni hep istedim." Onu kollarına alıp yatağa taşıdı. "Hep seni bekliyordum."

"Beş yüz senedir," diye mırıldandı Kate.

Oliver hafifçe kıkırdadı. "En az."

Genç kadını yatağa yatırıp üzerine uzandı. Boynundan aşağı doğru inerek göğüslerine öpücükler kondurdu. Kusursuz göğüslerinden birini tutup ucunu ağzına aldı. Kate'in nefesi kesildi, parmakları durmaksızın omuzlarında ve sırtında dolaşıyordu. Oliver dişleri ve diliyle sertleşen göğüs ucuna sataşmaya devam etti, genç kadının nefes alış hızlanınca da dikkatini öteki göğse verdi. Elini karından aşağı doğru indirerek bacaklarında gezdirdi.

Kate bir bacağı onun bacağının üstüne atarak onun üzerine çıktı, erkekliği tam olması gereken yerdeydi. Yerinden doğrulup ona baktı.

"Sanırım ben seni baştan çıkarıyordum, Oliver." Öne doğru eğilince saçları yüzüne düştü ve Oliver'ın çenesiyle boynuna hafif öpücükler kondurdu. Diliyle boğazına sataşırken ellerini göğsünde gezdiriyordu. Göğsünün ucunu dişlerinin arasına alıp diliyle okşayınca Oliver derin bir nefes aldı.

Kate gerindi. Bacaklarının arasında erkekliğini hissederek Oliver'ın kulak memelerini emdikten sonra dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Dili onunla mücadele ederken Oliver'ın içindeki sıcaklık giderek artıyordu. Vücudunu ona doğru hareket ettirip tutkunun kanıtı olan ıslaklığı hissedince heyecanı daha da arttı.

"Ve şimdi, Kate." Bacaklarını onun etrafına sarıp tek bir hamlede onu altına aldı. "Baştan çıkarma sırası bende."

Genç kadının bacaklarının arasına yerleşip dizlerinin üstünde doğruldu. Kate yeşil gözleri tutkuyla kararmış bir şekilde ona baktı. Oliver onun üstüne doğru eğilip diliyle göğüs uçlarına sataştı. Karının üzerinde diliyle yavaşça daireler çizmeye başladığında ise dokunuşunun altında kasılan kasları hissetti.

Uyuklarının arasındaki tüylerle oynayıp elini bacaklarının arasına soktu. Kate nefesini tutup kendisini yukarı doğru kaldırdı. Islak, pürüzsüz ve sıcaktı. Oliver gittikçe artan bir hızla onu okşamaya devam etti ve genç kadının verdiği tepkiyi izledi. Gözleri parlıyordu, teni kızarmıştı ve nefes alış hızlanmıştı. Genç adam ona yaşattığı hislerin tadını çıkarmasını istiyordu. Aldığı her nefesle birlikte ona duyduğu ihtiyaç artıyordu. Kate'in dudaklarının arasından çıkan her inleme, içindeki arzu birikintisinde yankılanıyordu.

Genç kadının vücudundaki gerginliğin giderek arttığını ve içgüdüsel bir şekilde artık dayanamayacağını hissedebiliyordu. Artık o da dayanamıyordu.

Kate nefes nefese, "Oliver," dedi.

"Kate." Boynuna doğru sokulunca sertleşen göğüs uçlarını göğsünde hissetti. "Gizemli ve kusursuz Kate."

Oliver tek kolundan destek alıp sabırla genç kadının derinliklerine sokuldu. Bedenlerinin birleşmesiyle nefesi kesildi. Geri çekildi ve Kate bacaklarını bedenine dolayınca yeniden hamle yaptı. İçinde olmanın verdiği keyiften başka bir şey hissetmiyordu. Bu tutkunun kontrolünde var olan ihtirasın tetiklediği bir duyguydu.

Hareketleri sertleştikçe, genç kadın bedenini ona daha da yaklaştırıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi hızla çarparken, Kate'in kasılarak doyuma ulaştığını hissetti. Genç kadın çığlık atıp bacakları arasında onu sıkıca sararken, Oliver mutluluktan öleceğini düşünerek kendi doyum anım yaşadı.

Aynı anda yatağa çöküp sarmaş dolaş bir şekilde dakikalarca uzandılar. Oliver onun içinden çıkmak, ondan ayrı kalmak istemiyordu. Doğrusu, bunu yapacak kadar gücü olduğundan bile emin değildi.

En sonunda derin bir nefes alıp kollarının üstünde doğrularak ona baktı.

Kate tatmin olmuş bir kadın gibi kendinden geçmişçesine ona gülümseyince, kalbi duracak gibi oldu.

"İyi olduğun birçok şey olduğunu biliyordum," dedi genç kadın. Sesi kısık ve ihtiraslıydı.

Oliver gülümseyerek onu kollarının arasına aldı. "Hayal kırıklığına uğramadığına sevindim."

"Ah, Oliver." Göz göze geldiler. "Umduğumdan çok daha iyiydin."

"Sen de öyleydin." Genç kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu ve o anda hayatının geri kalanını bu şekilde geçirebileceğini düşündü.

“I Hizmetkârlar uyanmadan gitmeliyim.”

“Kate.” Gülümsedi. “Gelmene sevindim.”

“Ben de Oliver... Ben de.”

Kathleen kollarım başının üstünde gererken süslcmeli tavana doğru sırttı. Ne kadar da güzel bir tavandı. Ne kadar da güzel bir gündü. Ve dün gece ne kadar da müthişti.

Onu önemsemiyor ve sevmiyor olsaydı, Oliver gibi bir adam onunla o şekilde sevişemezdi. Elbette yatağını daha önce tek bir erkekle paylaştığı için Kathlce’nin bu konudaki tecrübesi sınırlıydı. Yine de tecrübe ya da hafızaya bağlı olmayan, bir kadının içgüdüsel olarak bildiği şeyler vardı.

Ne Oliver’ın ne de onun ağzından o kelimeler çıkmıştı ama yine de biliyordu.

Yatağından kalkıp aynanın karşısına geçti. Yansımasına baktı. Hissettiği gibi bugün farklı görünüyordu. Gerçekten mutlu olduğunu anladı. Neredeyse ısıldıyordu. Sevilen bir kadın gibi göziüküyordu. Uzun zamandır kinse onu böylesine sevmemişti. Ve uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Kathleen ellerini kenetleyip derin bir nefes aldı.

“Oliver, her şeyi hatırlıyorum. Adım Kathleen MacDavid ve neredeyse otuz yaşımdayım. Eşim dokuz sene önce öldü ve dün geceye kadar onun dışında başka bir erkekle birlikte olmadım. Ailem büyüyle ilgileniyor, fakat genelde başarısızlar, ancak son gelişmeler düşünüldüğünde bu konuda haksız olabilirim. Senin ailen ve benim ailem beş yüz sene önce lanetlenmiş ve ikimiz evlenmediğimiz sürece soyumuz devam etmeyecek, dahası hepimizin başına korkunç şeyler gelecek.” Yansımasına ısıltılı bir gülümsemeyle baktı. “Ve evet, sanırım sana âşık oldum.” Kahkaha attı. Hâlâ kulağa tam bir aptal gibi geliyordu ama bunun pek Önemi yoktu. Aptal gibi davransa da Oliver’a olan sevgisi azalmayacaktı.

Bu geceki baloda, yıldızların altında kollarının arasındayken onunla konuşacaktı. Zamanlaması harika olacaktı. Ona her şeyi anlatacaktı. Kim olduğunu, neden burada olduğunu ve ona âşık olduğunu.

Elbette itirafları onu rahatsız edebilirdi. Ne de olsa İngiltere’ye sırf onunla evlenmek için gelmişti, fakat hiçbir planı yoktu. Hafızasını kaybetmesiHannah’ın işi değilsekesinlikle kasıtlı olan bir şey değildi. En azından kendi açısından.

Hayır, Oliver biraz romantik ve evliliğe karşı olsa da mantıklı ve aklı başında bir adamdı. Asırlık laneti ortadan kaldırmak adına onunla evlenmeye yanaşmayabilirdi ama aşk için evlenirdi.

Kathleen onun duruma bu şekilde bakmama ihtimalini düşünmemeye çalıştı.

On Beşinci Bölüm

Harika bir geceydi. Yağmur tüm gün sürecek gibi görünse de bulutlar kaybolmuş ve yıldızlar gökyüzünde ışıdamaya başlamıştı. Balkona ve bahçeye şemsiyelerle mevsime uygun renklerde bayraklar yerleştirilmişti. Minyatür lambalar yıldızların ışıklarını yansıtıyor ve her yerde ışıklar yanıp sönüyordu. Kathleen, Leydi Norcroft, yeğenleri, Bay Berkley ve uşaklara evi dekore etmelerinde yardımcı olmuştu ama sonucun bu kadar büyüleyici olacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Gün oldukça hareketli geçmişti. Bir ara Leydi Norcroft kasabada halletmesi gereken son bir işi olduğunu söyleyip birkaç saatliğine ortadan kaybolmuştu. Şimdi ise balonun başlamasına çok az bir süre kalmıştı ve Kathleen çıkardıkları işten hoşnuttu.

Kendisinden de oldukça hoşnuttu. Renk ve kumaş konusunda birlikte karar vermiş olsalar da Kathleen Madam DuBois'mn kusursuz bir elbise dıkebileceğim hiç düşünmemiştir. Bu gece kim olduğunu bilecek aynaya baktığında, kendisini tanımakta güçlük çekmişti. Son moda elbisesi kışkırtıcı bir şekilde güzelliğini gözler önüne seriyordu. Madam kesinlikle sihirli bir dokunuşa sahipti.

Kathleen elinde kokteyliyle balkonun bir köşesinden dans edenleri seyrederken, Oliver onun hemen yanında duruyor ve kalabalığı gözden geçirerek kuzenleriyle Bay Berkley'i gözetim altında tutuyordu.

Kathleen'in tecrübelerine göre bu sıradışı bir baloydu. Baloya katılan herkes en şık kıyafetlerini giymişti ama içlerinde çok azı elmas broş ya da zümrüt bilezik takmıştı. Konuklar toprak sahipleri ve varlıklı ailelerle sınırlı değildi. Kiracılar ve komşu ailelerin yanı sıra köylüler de davet edilmişti. Leydi Norcroft Hasat Balosu'nun hep böyle olduğunu ve her zaman böyle olması gerektiğini dile getirmişti. Kasabadaki herkesi davet etme geleneği kendisi Norcroft Kontesi olmadan çok uzun zaman önce başlamıştı ve öldükten sonra da devam edecekti. Bir geceliğine, Norcroft Malikanesi her şeyin mümkün olabileceği büyü bir yere dönüşmüştü.

"I Ier şeyin..." dedi Kathleen kısık bir sesle.

Oliver ona baktı. "Bir şey mi söyledin?"

Genç kadın mutlulukla gülümsedi. "Bu gecenin ne kadar sihirli olduğunu düşünüyordum."

Kıkırdadı. "Işıkların ve müziğin yapabildikleri inanılmaz."

"Işıklar ve müzikten kaynaklandığını sanmıyorum." "O halde havadaki elektrik." Parmaklıklara yaslanıp dans edenleri izlemeye devam etti. "Yılın bu zamanı bunu hep hissederim. Havaya sanki bir tür beklenti hâkim. Bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Önemli bir şey."

Kate tek kaşını kaldırdı. "Kış gibi mi?"

"O da var." Kahkaha attı. "Bence güzel bir düşünce ama muhtemelen saçma."

"I Iayır, ne demek istediğini anlıyorum. Böyle bir gecede, insan her şeyin mümkün olabileceğini düşünüyor."

Oliver imalı bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

"Oliver Leighton." Genç kadın kokteylinde bir yudum aldı. "Sen çok ama çok kötü bir adamsın."

"Sadece söz konusu sen olduğunda."

"Bu hoşuma gidiyor."

"Sen de çok gizemli bir kadımsın, Kate."

"Öyle miyim?" Zoraki bir şekilde gülümsedi. "Dün gecedan sonra gizemin kalmadığını sanıyordum. Artık hiçbir sırrım yok."

"İkimiz için de hâlâ bir sır olan hayatın dışında, bana kalırsa keşfetmekten zevk alacağım birçok sırrın olmalı." Bir süre duraksadı. "Kate, seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Sırların hakkında mı? Burada mı? Tanrım, Oliver, çok maceraperestsin."

"Kastettiğim bu olsaydı, haklı olabildin. Meseleyi ele almanın zamanının geldiğini, hatta geçtiğini düşünüyorum."

"Dün gece konuyu çok iyi ele almış görünüyordun," diye mırıldandı genç kadın.

"Haklısın." Ona doğru yaklaştı. "Ve bunu tekrarlamaya kararlıyım." Doğrudu ve ciddi bir ses tonu takındı. "Fakat dün gece bir şeye karar verdim..."

"Nasıl vakit buldun?"

Oliver kahkaha atmamak için kendisini tuttu. "Dün gece aniden karşıma çıkmadan önce..."

“Özür dilerim.”

“Kabul etmiyorum ve kesinlikle telafi etmeni bekliyorum.”

Kate içkisini yudumladı. “Bu gece olabilir mi?”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ne hoş bir tesadüf!”

“Çok fazla ortak noktamız var, Oliver.”

“Gerçekten de öyle. Demeye çalıştığım şey... Avuka tımdan kim olduğunu öğrenmesi için özel bir dedektif tutmasını isteyeceğim.”

“Öyle mi?” İçini küçük bir korku sarsa da buna aldırış etmemeye karar verdi. Endişelenmesine hiç gerek yoktu. Gecenin sonunda zaten ona her şeyi anlatmayı planlıyordu. Ya da daha sonra onun yatağındayken. Ya da belki de yarın. Henüz ne doğru an ne de doğru kelimeler karşısına çıkmıştı. Her şeyi doğru düzgün bir şekilde ona anlatması çok önemliydi. Ve anlatan kişinin kendisi olması da bir o kadar önemliydi. “Nedense, bunun gerekli olacağını sanmıyorum.”

“Kate...” Sesi narin ve kırılgan bir şekilde çıkınca, genç kadının içini suçluluk duygusu kapladı. “Hayatın hakkında birkaç şey hatırladığımı biliyorum...”

“Her gün yeni bir şey hatırlıyorum.”

Oliver ona anlayışlı bir şekilde baktı. “Beklemeye razı mısın? Asla alamayacağın cevaplar için?” Kafasını salladı. “Sabırsız bir adam olduğumu hiç düşünmemiştim ama sabrımın tükenmek üzere olduğunu hissediyorum.” Kalabalığı işaret etti. “Bu gece buradaki konuklar, komşu malikânelerden ya da kasabadan gelenler de dahil, buradaki hemen hemen tüm aileler yüzyıllardır bir şekilde Norcroft Malikânesi’ne bağlıdır. Bunu seviyorum. Süreklilik hissinden, geçmiş ve şimdiki zamanın bir arada olmasından hoşlanıyorum. Ve bunu Hasat Balosu’nda her zamankinden daha güçlü hissediyordum.” Ona küçük bir bakış attı. “Tüm bunlar kulağa komik mi geliyor?”

“Hayır. Tam bir kont gibi konuşuyorsun.”

Oliver kahkaha attı. “Bu iyi bir şey sanırım.” Kelimelerini seçmek için duraksadı. “Ve bu kont, tüm bu insanlara seni kendi isminle takdim etmeyi çok istiyor.”

Kate’in kalp atışları hızlandı, bu adamı bulduğu için kendisini çok şanslı hissediyordu. Lanet gerçek olsun ya da olmasın, Oliver’ı bulmasını sağlamıştı ve bu yüzden sonsuza dek minnettar olacaktı. “Bu şimdiye dek duyduğum en güzel şey.”

“Bunu hatırlatabiliyorsun,” dedi genç adam alaycı bir şekilde. Bir süre hiçbir şey söylemeden dans edenleri seyretti. “Söylemeye çalıştığım şey, geçmişin sağlam temelleri olmadan, hayat devam edemez. Vc ben geleceğe umutla bakmayı çok istiyorum.”

“Anlıyorum.” Düşünceli bir şekilde ona baktı. Böyle olacağını hayal etmemişti ama belki de geçmişi hakkında bildiği her şeyi ona söylemesi için doğru an bu andı. Derin bir nefes aldı. “Oliver.”

“Evet?”

“Sana söylemek istediğim bir şey var.”

Genç adam şeytani bir şekilde gülümsedi. “Telafi etmekle mi ilgili?”

“Pek sayılmaz.” Lanet olsun, kelimeler hâlâ aklına gelmiyordu. Bu tam bir saçmalıktı. Dürüst ve lafi dolandırmadan yaklaşmak en iyisi olacaktı. Pekâlâ. “Oliver.” Kelimeler sanki omzunun ötesinde havada süzülüyormuş gibi bakışlarını ondan kaçırıp boşluğa baktı. “1 latırıyorum...”

“Evet?”

Balkonun öteki tarafında uzun boylu, seçkin bir adam Leydi Norcroft’un elini öpüyordu. Kate o mesafeden bile adamın özel bir yanı olduğunu görebiliyordu, belki de bu sadece duruş şeklinden ötürüydü. Leydi Norcroft’u dansa kaldırırken, adamın yüzünü gördü ve o an nefesi kesildi.

“Neyi hatırlıyorsun?” diye üsteledi Oliver.

Burada ne arıyordu? Tanrı aşkına, her şeyi mahvedecekti.

“Kate? Ne oldu?”

“Müzik, Oliver,” dedi hemen. Herkesten önce yeni gelen misafirle konuşmalıydı. “Bu vals, en sevdiğim.”

“Bunu hatırlaman güzel.” Gülümseyerek kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

“Harika bir fikir.” Dans etmek onu Leydi Norcroft ve yanındaki adama yakınlaştıracaktı. Peki ya sonra?

Oliver onu dans pistine götürdü ve “Başka bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Kate dalgın bir şekilde, pistteki çiftlerin arasında Leydi Norcroft’la partnerini bulmaya çalışıyordu.

“Aklın meşgul gibi sanki.”

“Hiç de değil.” Neredeydiler?

“Genellikle müziğin insana bazı şeyleri anımsatmakta yardımcı olduğunu düşünürüm.”

“Öyle mi?” Kalabalığı gözden geçirdi.

“Belirli bir şarkıyı ilk ya da son kez nerede duyduğumu. Bir insanı ya da mekânı.”

“Ne güzel.” Oliver’ın arkasını görebilmek için boynunu uzattı.

“Belki de konuşmamalıyım. Belki o zaman aklına bir şey gelir.”

“Belki de.” Balo sona ermek üzere olsa da dans pisti ve bahçe hâlâ kalabalıktı. Kısa bir süre sonra konuklar evlerine gideceklerdi ve herhangi birini bulmak daha kolay olacaktı. Ancak o zamana dek çok geç olabilirdi.

Müzik sona ererken Oliver onu pistin kenarına doğru çekti. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı. “Sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.” Neşeyle gülümsedi. “Gerçekten, çok iyiyim.”

Oliver kaşlarını çattı. “Bence iyi görünmüyorsun.”

“Sadece... Susadım. Hepsi bu. Bana bir kadeh kokteyl getirebilir misin?”

Genç adam bir süre ona baktıktan sonra kafasını salladı. “Elbette.”

Oliver içecek ve yiyeceklerin olduğu masaya doğru yürürken müzik tekrar başladı.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz?” dedi kalın ve tanıdık bir ses tam arkasından.

Kate hemen arkasına döndü. “Burada ne arıyorsun?”

Tek kaşını kaldırdı. “Böyle bir karşılama beklemiyordum.”

“Seni karşılamayı beklemiyordum!”

“Konuşmamız gereken çok şey olduğunu sanıyorum.” Gülümsedi. “Dans ederken konuşmak ister misin?”

“Saçmalama, dans falan etmeyeceğiz.” Oliver’a baktı. Durmuş biriyle sohbet ediyor ve birkaç dakikalık yokluğunu fark edecekmiş gibi görünmüyordu. “Baş başa konuşmalıyız. Sana söylemek istediğim çok şey var. Benimle gel.” Yürümeye başladı.

Adam peşinden ilerlerken, Kathleen onun sesindeki neşeyi adeta duyabiliyordu. “Her zaman talepkâr oldun.”

Balo salonundan geçip bir koridora yöneldiler, sonra Kathleen onun bir odaya girmesini sağladı. “Evet, amca, burada ne arıyorsun?”

Dumleavy Kontu Malcolm sırtı. “Seni kurtarmaya geldim, genç hanım.”

Kathleen şaşkınlıkla ona baktı. “Beni kurtarmaya mı geldin? Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Her şey tamamen kontrolüm altında.”

Amcası odada yürüyüp şöminenin yanına vardı ve şömine rafının üzerindeki portreyi incelemeye başladı. “Ben öyle duymadım.”

“Peki tam olarak ne duydun?” Gözlerini kısarak ona baktı. “Daha doğrusu kimden duydun?”

“Sorun senden ya da kız kardeşimden hiç haber alamamış olmamızdı.” Malcolm ona azarlarcasına bir bakış attı. “Başından beri ikinizi tek başınıza yola göndermenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum. Ben de sizinle gelmeliydim.”

“O halde seni büyükannem mi gönderdi?”

“Büyükannenle birlikte bu konuyu konuştuk. Burnumu sokmamı istemeyeceğinizi biliyorduk ama...”

“Ama yine de geldin.”

Malcolm ona aldırış etmedi. “İskoçya’dan ayrıldığından bu yana iki haftadan fazla bir süre geçti. Sizden küçük bir not bile almayınca, Londra’ya gelmeme karar verdik. Olmanız gereken yerde olmadığınızı keşfedince ne kadar şaşırdığımı hayal edebiliyorsunuzdur.”

“Senin için nasıl bir sürpriz olduğunu anlayabiliyorum,” diye homurdandı Kathleen. “Ama bu benim işim değildi.”

“Bunun farkındayım. Kız kardeşimin nereye gittiğini anlamak hiç de zor değildi,” dedi Malcolm alaycı bir gülümsemeyle. “Ben de Londra’dan Lord Darlington’ın malikanesine gittim.”

Genç kadının gözleri kocaman açıldı. “Hannah’yı gördün mü? Sana ne söyledi?”

Malcolm şömine rafına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup düşünceli bir şekilde yeğenini süzdü. “Çılgın zekâsının ortaya attığı saçma bir hikâye için yapılan gülünç bir plan. Onunla işbirliği yapmayı kabul etmeyince sorunu kendi kendine çözmeye kalkmış.”

“Nasıl?” diye sordu Kathleen.

“Nasıl mı?”

“Evet, nasıl?” Çocukken yaptığı gibi ayağını yere vurmamak için kendisini zor tuttu. “Nasıl kendi kendine çözmeye kalkmış?”

Kafasını salladı. “Bundan hiç hoşlanmayacaksın.”

“Şimdiden hoşlanmadığımı söyleyebilirim.” Kendisini duyacaklarına hazırladı. “Bana gerçeği söyle, amca.”

Amcası suratını buruşturdu. “Büyüyle.”

“Hayır, buna inanmıyorum, inanmayacağım.” Kollarını kavuşturup odanın içinde yürümeye başladı. “Bu saçmalık.”

“Demek lanete inanıyorsun ama büyüye inanmıyorsun?”

“Evet,” diyerek sertçe çıktı. “İkisi de tamamen farklı şeyler. Bana, sana ve ailemize olan her şey ve Oliver’ın ailesinin başına gelen şeyler beni buna inanmaya zorladı, çünkü birinin bu konuda bir şeyler yapması gerekiyor ve o kişi benim.”

“Pekâlâ,” dedi Malcolm yavaşça. “Lanet kadar sıradışı bir şeye inanıyorsun ama deli teyzenin hafızanı kaybetmiş gibi yapman için bir planı olduğuna...”

“O konuda işbirliği yapmayı reddettim.”

“Ve sonra gerçekten de hafızanı kaybettin, bu sence... Bir tesadüf mü?”

“Dünyada çok garip şeyler olabiliyor,” dedi Kathleen.

“Sanmam.”

“Ne dersen de ama işin gerçeği...” Aniden durup ona baktı. “Hafızanı kaybettiğimi nereden biliyorsun? Hannah ben uyanmadan gitmiş.”

“Yine de biliyordun.” Omuzlarını silktiler. “Sanki kendisi...”

Kathleen onu durdurmak için elini kaldırdı. “Sakın söyleme.”

“Nasıl istersen.” Duraksadı. “O halde büyüün etkisi geçti?”

“Büyü falan yoktu.” Dişlerini gıcırdattı. Elbette ona hafıza kaybının bir hafta sürdüğünü söylemeyecekti. “Başıma aldığım darbe yüzünden kaybettiğim hafızamı çok geçmeden geri kazandım. Sadece tıbbi bir konuydu, bunun büyüyle alakalı bir yanı yok.”

“Sanırım şu an bunun hiçbir önemi yok. Ne olursa olsun I Hannah bana nerede olduğunu söyledi. Bu arada sana valizlerini yolladı.”

“En azından bunu yapmış!”

“Kasabaya bu sabah vardım ve hemen Leydi Norcroft’a bir not gönderdim.”

Kathleen gözlerini kıstı. “Neden?”

“Aniden karşına çıkmadan önce nasıl bir işe bulaştığını bilmenin en iyisi olacağını düşündüm. Leydi Norcroft benimle otelde buluştu.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Kıkırdadı. “Ruhu da kendisi kadar güzel olan hoş bir kadın.”

Kathleen homurdandı. Amcasının gözlerinde bu ifadeyi daha önce de görmüştü. “Anca.”

Malcolm sırttı. “Beni gördüğüne sevinmedin mi, Kathleen?”

“Sevinmek mi?” Aniden her dakika onu ele geçiren kaybolmuşluk hissi, karşısında amcasını bulduğu anda hissettiği tüm kızgınlığı yok etti. “Sevinmek mi?” Kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu.

Kendisini amcasının kollarına attı, yaralarını sarmak için hep yanında olan adamdan teselli bulmaya çalışan küçük bir kız gibiydi yine. “Daha önce hayatımda birini gördüğüm için hiç bu kadar sevinmemiştim.”

Malcolm onun saçlarını okşadı. “Senin için çok mu zordu, Kathleen?”

“Tahmin bile edemezsin.” Göğsüne doğru burnunu çekti. “Kim olduğumu, nereli olduğumu bilmiyordum. Seni, büyükannemi, Hannah’ı, Kennetli ya da kimseyi hatırlamıyordum. Ne ismini ne de ne yapacağımı biliyordum. Korkunçtu.”

Ona sıkıca sarıldı. “Kız kardeşime bunun hesabını sormalıyız.”

“Büyü yaptığı için mi?” Kıkırdamamak için kendisini zor tuttu. İnandığından değil elbette ama yaptığı büyü ilk kez işe yaramış olabilir mi?” Başını kaldırıp amcasına baktı. “Bana kalırsa büyükannem buna çok sevinecek.”

“Büyükannen çok kızacak,” dedi amcası kesin bir şekilde ve Kathleen’in burnunun ucunu öptü. “Ben de öyle.” Umarım sizi bölmüyorumdur.” Kapı girişinden Oliver’ın sesi duyuldu. “Kate?”

Malcolm tek kaşını kaldırdı. “Sana Kate demesine izin mi veriyorsun?”

Kathleen burnunu buruşturup amcasının kollarının arasından sıyrıldı. “Oliver, sana söylemem gereken bir şey var.”

“Görebiliyorum.” Oliver şaşkın ve endişeli bir şekilde ona bakıyordu. “Lütfen bana onun kocan olduğunu söyleme.”

“Kocasını mı? Saçmalama, evlat.” Malcolm kahkaha attı. “Ben onun amcasıyım.”

On Altıncı Bölüm

Oliver bir dakika öncesine kadar Kate'i kollarının arasında tutan uzun boylu, beyaz saçlı, haşın görünümlü adama baktı. "Amcan mı?"

"Sana evli olmadığımı hatırladığımı söylemiştim," dedi Kate hemen. "Sana amcam, Dumleavy Kontu Malcolm Armstrong'u takdim etmeme izin ver. Amca, bu Oliver, Lord Norcroft, Norcroft Kontu."

Oliver şoke olmuştu. Bakışlarını hemen Kate'e çevirdi. "Amcan mı?"

Dumleavy başını Kate'e doğru eğdi. "Eğer söyleyebildiği tek şey buysa, çok kötü bir seçim yapmışsın demektir." "O seçim falan yapmadı," dedi Oliver sertçe. "O senin amcan mı?"

Dumleavy gülümsedi.

"Evet," dedi Kate kesin bir tavırla.

Oliver gözlerini kıstı. "Onu hatırlıyor musun?"

Genç kadın kafasını salladı. "Hatırlıyorum."

"O halde hafızan geri geldi?" dedi Oliver yavaşça.

Kate gülümsedi. "Evet."

Oliver ona bakakalmıştı.

"Oliver?" Sesinden huzursuzluğu anlaşıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki biraz hazırlıksız yakalandım. El bette hafızanı geri kazanacağımı biliyorduk, daha doğrusu umuyorduk..." Oliver düşüncelerini toplamak için kafasını salladı. "Bu..." Tam olarak ne olduğunu anlamasıyla birlikte yavaşça yüzünde bir gülümseme belirdi. "İlrika bir şey. Kate, çok mutlu olmalısın."

"Öyleyim," dedi genç kadın rahat bir nefes alarak.

"Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç gün Önce."

"Birkaç gün mü? O halde bu şeyden önceydi..." Gülümsemesi genişledi ve ona doğru ilerlemeye başladı. Dumleavy bir daha düşünmesini ima edercesine kaşlarını çatınca Oliver vazgeçti. "Neden bana söylemedin?" "Denedim," dedi genç kadın. "Sana bir kısmını söyledim."

Kıkırdadı. "Doğru söylüyorsun."

"İşte buradasın, Oliver." Leydi Norcroft neşeyle içeri girdi. "Bakıyorum da herkes tanışmış."

"Tam olarak değil." Oliver Kate'le göz göze geldi. "Henüz bu şerefe nail olamadım."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Kate kısıp bir sesle.

Bakışları Kate'ten Oliver'a kayan Dumleavy gözlerini şüpheli bir tavırla kıstı. Adam onun amcası değilse bile öyleymiş gibi davranıyordu.

"Her neyse, Oliver, misafirleriniz gidiyor, onlara veda etmeliyiz." Leydi Norcroft kapıya doğru yürümeye başladı.

"Anne, Kate hafızasını geri kazanmış."

"Ne kadar güzel, tatlım." Leydi Norcroft Kate'c içtenlikle gülümsedi. "Merak ettiğim çok şey olsa da bu konu biraz daha beklemek zorunda. Şimdilik Oliver ve benim yapmamız gereken şeyler var."

"Lanet olsun." Annesi elbette haklıydı ama Oliver'ın şu an yapmak istediği en son şey balonun bir geleneği olan sosyal sorumlulukları yerine getirmektir. Asıl isteği sevdiği kadın hakkındaki her şeyi öğrenmektir. Yine de en önemli şeyi biliyordu ve biraz daha bekleyebileceğini sanıyordu. Ne de olsa önlerinde uzun bir hayat vardı. "Pekâlâ öyleyse." Kate'in gözlerinin içine baktı. "Hiçbir yere kaybolma."

"Odadan çıkmayacağız," dedi Dumleavy. "Ancak biriyle buraya içecek bir şeyler ve lezzetli yiyeceklerden bir parça gönderebilerseniz çok iyi olur."

"Özür dilerim, Lord Dumleavy. Aslında oldukça misafirpervcizdir. Korkarım herkes bahçedeki eğlenceye odaklandı. Hemen buraya bir şeyler getirmelerini söylerim." Oliver annesini çok iyi tanıyor olmasaydı, onun adama cilve yaptığını söyleyebilirdi. "İskoç viskimiz çok iyidir, ister misiniz?"

Dumleavy yavaşça ve kasten baştan çıkarıcı bir tavırla gülümsedi. "Gerçekten çok iyi olur, leydim. Çok iyi olur."

Oliver yaşlı adama baktı. Ne yaptığını sanıyordu böyle?

“Oliver?” Annesi tek kaşını kaldırdı. “Geliyor musun?”

“Evet, elbette.” Kapının girişinde durup Kate’c baktı. “Bu arada adın ne?”

“Kathleen.”

“Kathleen.” Oliver bir süre düşündü. “Sana yakışıyor.” Gülümseyerek uzaklaştı.

Ardından Dumleavy kısık bir sesle, “Bence çok iyi gitti,” dedi.

“Bu sadece başlangıçtı, amca.” Kateartık Kathleeniçini çekti. “Ona gerçeği söyleyene dek...”

Ona ne söyleyecekti? Elbette, lıcr şeyi.

Sonsuz gibi gelen bir saat boyunca gülümseyip selam veren Oliver birçok kıbar ve yerinde yorum yaptı. Gecenin bu bölümünü hep çok sevmiş olsa da şu an buna kendisini vermesi oldukça zordu. Kate’edaha doğrusu Kathleen’e söylediği gibi, tüm bunlar malikanenin ve ailesinin etrafını saran hayatın sürekliliğinin bir parçasıydı. Balonun ve ortamın resmiyetten uzak oluşu düşünüldüğünde, gelen tüm misafirleri teker teker selamlamaları mümkün olmasa da, kontun ya da kontesin her misafiri uğurlaması ve bir sonraki baloya dek iyi dilekler dilemesi gerekli görülürdü. Aslında bu küçük bir jestti; zengin toprak sahipleri ve kiracılar dahil olmak üzere katılan herkesin kendisini değerli hissetmesini sağlıyordu. Babası ve büyükbabası balo sonundaki konukların hepsine veda ederdi ve Oliver bundan sonra gelecek her kontun aynı şeyi devam ettireceğinden emindi.

Yine de, her ne kadar göz ardı etmeye çalışsa da, cevaplanmamış yüzlerce soru aklını meşgul ediyor ve dikkatini dağıtıyordu. En azından artık onun ismini biliyordu

- Kathleenve ismi gerçekten de ona yakışıyordu. Ve amcasının soylu olduğunu da biliyordu, tabii o adam gerçekten onun amcasıysa. Oliver’ın bundan emin olması gerekiyordu, ondan şüphelendiğinden değil, temkinli olmakta fayda olduğundan. Kate’inKathleen’indürüstlüğüne dair önceki şüphelerine rağmen durumu kabul etmeye başlamıştı. Şimdi ise bu adamın gerçekten onun akrabası olduğunu kabul etmesi gerekiyordu, fakat kanıtı ihtiyaç duyması gayet anlaşılabilir bir durumdu. Anlaşılan o ki Dumleavy’nin koruyucu tavırları konumunun bir göstergesiydi. Bunların haricinde, Oliver Kathleen hakkında bilmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyordu.

Son misafirler de ayrılıp kuzenleri odalarına çekildikleri anda, Oliver Berkley’in odasına girdiğinden emin oldu.

Kate’inKathleen’inyanma dönmek için sabırsızlanıyor olsa da söz konusu kızlar olduğunda hiçbir genç adama güvenmediği gibi Berkley’e de güvenmiyordu. En sonunda annesiyle beraber salona geri döndüler.

“Bunun çok heyecan verici olduğunu söylemeliyim,” dedi annesi cümlesini yalanlayan rahat bir tavırla. “Umarım açık görüşlü olursun.”

“Açık görüşlü mü?” Kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey.” Annesi omuzlarını silkti. “Açıklanamaz şeyler olduğunda... Bazen çok sabit fikirli olabiliyorsun.”

“Saçmalık.” Oliver suratını astı. “Beklenmedik şeyler karşısında kesinlikle açık fikirliyimdir.”

“Göreceğiz,” diye mırıldandı Leydi Norcroft.

Odadan telaşla fısıldaşan sesler geliyordu. Oliver annesinin önden girmesi için işaret edince konuşmalar aniden kesildi. Kate’inKathleen’inyanakları kızarmıştı ve içerideki havada gerginlik hâkimdi. Oliver onların tartışıp tartışmadıklarını, öyleyse bile bunun sebebinin merak ediyordu. Amca ve yeğen ellerinde birer kadeh viskiyle şöminenin yanında duruyorlardı. Ve Oliver nedense bunun ilk kadehleri olmadığını düşünüyordu.

Oliver bir kez daha genç kadının Madam DuBois’nın diktığı gece elbisesinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü fark etti. Kumaşın rengi gözlerinin yeşilini yansıtıyor ve teninin kremsi rengini ortaya çıkarıyordu. Adeta onun bir parçasıymış gibi üzerine oturan elbise ikinci bir ten gibi tüm kıvrımlarını sarıyordu.

Kate’inKathleen’ingözlerine baktı. Onu Kathleen olarak görmeye çalışmalıydı ama tanıdığı kadın Kate’ti. “İyi misin?”

Genç kadın amcasına küçük bir bakış attıktan sonra kafasını salladı. “Oldukça.”

“Hepimizin bir arada olması ne kadar hoş.” Leydi Norcroft konuklarına gülümsedi. “Oliver, canım, ne içiyorlarsa bana da bir kadeh getirir misin?”

“Viski, sanırım.” Oliver odasındaki sürahinin bir benzeri olan etrafı kadehlerle çevrili, tepsinin ortasındaki kristal sürahinin olduğu yere yöneldi. Her zaman olduğu gibi Hollinger neye ihtiyaç duyacaklarını tahmin etmişti.

“İzninizle, Leydi Norcroft.” Dumleavy Oliver’ın etrafından dolaşp bir kadeh viski doldurdu ve hafifçe selam vererek Leydi Norcroft’a uzattı. “Ancak sizi uyarmam gerek, hassas olanlara göre değildir.”

“Harika.” Leydi Norcroft yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. “Ben de değilim zaten.”

“Anne!” Oliver’ın sesindeki şaşkınlık belirgindi.

Dumleavy şeytani bir şekilde sırttı. Anlaşılan Oliver’ın gözünün üstünde olması gereken tek kişi Genç Berkley değildi.

“Kendine içecek bir şeyler hazırla, Oliver,” dedi annesi kesin bir tavrıyla. “Kathleen’in bize anlatacak birçok şeyi var.”

Oliver Kate’e gülmüştü. “Ve duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Hepimiz sabırsızlanıyoruz,” dedi Leydi Norcroft neşeyle. Kanepeye oturup yanındaki minderi işaret etti. “Kathleen?”

“Teşekkür ederim ama ayakta durmayı tercih ediyorum.” Kate’in gergin olduğu görülüyordu. Hatırladığı her neyse gerilmesine neden olmuştu. Oliver birdenbire gergin olan tek kişinin o olmadığını anladı.

Genç adam kendine bir kadeh viski doldurup içkisinden büyük bir yudum aldı. Bakışları Kate, Dumleavy ve annesi arasında gidip geliyordu. Bu kadar gergin olmalarının sebebi onun bilmediği bir şeyler olabilir miydi? Ncdense bu izlenime kapılmıştı. Ve bu izlenim, annesini de içeriyorsa, bu hiç de iyiye işaret değildi.

“Nereden başlayacağımdan emin değilim.” Kate ellerini ovuşturdu.

“En başından başlamaya ne dersin?” diye önerdi Leydi Norcroft.

“İsminden başlanan iyi olur,” dedi Oliver.

“Elbette, ismin, daha önce söylemiş olmalıyım...” Kate kafasını salladı. “İsmim Kathleen MacDavid. Leydi Kathleen. Büyükkannem dul Dumleavy Kontesi, amcamla da zaten tanışmıştın.”

Dumleavy, Oliver’ı selamlarcasına kadehini kaldırdı. Kate amcasına aldırmadı. “Eşim Sör Kenneth’i dokuz sene önce kaybettim.”

“Başın sağ olsun,” diye mırıldandı Oliver.

“Bu çok uzun zaman Önceydi ama anlayışına minnettarım. Ancak...” Oliver’ın annesine baktı. “Her şey Kenneth’in ölümüyle başladı.”

Yaşlı kadın memnuniyetle kafasını salladı.

Kate sözlerine devam etti. “Ölümünden sonra büyükkannem bana bir hikâye anlattı. Sanırım buna..Amcasına baktı. “Efsane demek doğru olur? Aile efsanesi?”

Dumleavy viskisini yudumladı. “Gayet uygun.” “Efsanelere hep bayılmışımdır,” dedi Oliver’ın annesi. Kate kafasını salladı. “Efsaneye göre beş yüz yıl önce bu mevsimde İskoç ve İngiliz olan iki sınır ailesi, aralarında yıllardır süren düşmanlığı sonlandırmak adına bir evlilikle birleşmeliymiş. Ama böyle bir evlilik hiçbir zaman olmamış.” “Muhtemelen suç kızdaydı. İngiliz kızında.” Dumleavy Oliver’ın annesiyle göz göze geldi. “Pek havai olurlar.” Leydi Norcroft rahatsız edici derecede kıskırtıcı bir şekilde gülmüştü. “Havai olanın içinde nelerin gizli olduğunu bilseydiniz, şaşırırdınız.”

Dumleavy kıkırdadıktan sonra sözlerini Oliver’a yöneltti. “İşte şimdi ilginç olmaya başlıyor.” Sürahinin olduğu yere gidip kadehini doldurdu, sonra da Oliver’ın içkisini tazeledi. ^HBuna İhtiyacın olacak.”

“Nedenini anlayamıyorum,” dedi Oliver ama yine de içkiden bir yudum aldı. Şu ana dek Kate’in hikayesi biraz ilginç olsa da oldukça gereksizdi. Oliver beş yüz sene önce olan olayları hiç umursamıyordu. Buna rağmen herkes çok ilgilenmiş gibi görünüyordu.

“Evlilik gerçekleşmeyince, yaşlı bir kadın...”

“Her zaman yaşlı bir kadın olur,” dedi Leydi Norcroft Dumleavy’ye.

“Sevdiği herkesi kan davasında kaybeden bu yaşlı kadın, husumetin devam edecek olmasına çok kızmış.” Kate duraksadı, sonra kelimelerini dikkatle seçti. “Ve böylece her iki aileyi de lanetlemiş. Beş yüz sene sonra bir evlilikle birleşmedikleri takdirde, iki ailenin de soyu tükenecek ve çok korkunç şeyler olacakmış.”

Genç adam ona baktıktan sonra kahkaha atmaya başladı. “Korkunç şeyler mi? Bu oldukça belirsiz. Ne tür korkunç şeyler?”

“Ne tür korkunç şeyler olacağını tam olarak bilmiyorum. Lanet çok uzun zaman önce örülmüş. Detaylar...” Kate amcasına baktı.

“Zaman içinde kaybolmuş,” diyerek yeğeninin cümlesini tamamladı Dumleavy.

“Hep öyle olur,” dedi Leydi Norcroft kısık bir sesle.

“Ne kadar da şaşırtıcı.” Oliver tekrar güldü. “Bu çok saçma ama yine de eğlendim, gerçi neden böyle bir hikâye anlattığını hâlâ anlamış değilim. Bunun bizim konumuzla hiçbir ilgisi yok.”

“Ne saçma ne de eğlenceli.” Kate sertçe ona baktı. “Ve bizim konumuzla çok ilgili.”

“Herhalde her şeyi bilse, bu kadar eğlenceli bulmazdı,” dedi Dumleavy. “Birkaç ilginç noktayı es geçtin.”

“Tam o kısma gelmek üzereyken sözüm kesildi,” dedi Kate sertçe ve sonra derin bir nefes aldı. “Söz konusu aileler bizim ailelerimiz... Sen ve ben soylarımızın sonuncularıyız.” Oliver’ın gözlerinin içine baktı. “Laneti ortadan kaldırmak için evlenmemiz gerekiyor.”

Oliver tekrar gülmemek için kendisini tuttu. “Aklını kaçırdın, öyle değil mi?”

Dumleavy kıkırdadı.

“Bunun duyduğum en saçma şey olması dışında...” Oliver’ın sesi kibirli bir havaya büründü. “Ailem hiçbir zaman İskoçya’ya yakın bir yerde yaşamadı. Yanlış aileye geldin.”

“Pek sayılmaz, canım.” Leydi Norcroft kafasını salladı. “Büyükbaban bir zamanlar gerçekten de sınıra yakın bir yerde yaşıyordu. Bu asırlar önceydi ama yine de biz o aileyiz.”

“Sence doğru aile olduğumuzu bilmeseydik bunca şeye katlanır mıydık?” Kate gücenmişti. “İngiltere’ye seninle evlenmek için geldim,” dedi bıkkınlıkla, sanki lanetler ve istekler hakkında inanılmaz yorumlarda bulunan oymuş gibi.

“İngiliz adamla evlen ve laneti yok et.” Dumleavy omuzlarını silkti. “Her zaman böyle olmuştur.”

“Bu İngiliz adamla değil!” Bunun duyduğu en gülünç şey olduğunu düşünen tek kişi Oliver mıydı? “Tek kelimesine bile inanmıyorum, özellikle de lanete.” Annesine doğru döndü. “Sakin bu saçmalığa inandığını söyleme.” Annesi memnuniyetle gülümsedi. “İnanmadığımı söyleyemem.”

“Ne zamandır bunu biliyordun?”

“Hangi kısmını, canım?”

“Seç bir tane!” diye çıktı Oliver.

“Sen doğmadan çok uzun zaman önce laneti ilk büyükannenden duyduğumu hatırlıyorum. Ama pek açık konuşmamıştı.” Leydi Norcroft Dumleavy’ye baktı. “Bana kalırsa, lanet gibi tüyler ürpertici bir konuda, insan olabildiğince bilgi vermeli ve kesin konuşmalı, siz olsanız öyle yapmaz mıydınız?”

Dumleavy kafasını salladı. “Mantıklı. Ne de olsa temkinli olmak gerek.”

“Kesinlikle.” Leydi Norcroft gülümseyerek sözlerine devam etti. “Birkaç sene önce, yedi ya da sekiz sene olmalı, Leydi Dumleavy...” Kate’i işaret etti. “Büyükannen bana bir mektup yazmıştı. Birkaç kez mektuplaştık ama en sonunda ona oğlumu inanmadığımı bir laneti sonlandırmak için evlenmeye ikna edemeyeceğimi söyledim.”

“İnanmıyor muydun?” dedi Oliver yavaşça.

“O zamanlar inanmıyordum.”

Oliver gözlerini kıstı. “Ama az önce lanete inanmadığımı söyledin.”

“Hayır, canım, o zamanlar inanmadığımı söyledim, ancak Leydi Dumleavy lanetin varlığına dair oldukça ikna edici şeyler söyledi. Trajik, beklenmedik ölümler ve bu tür şeyler.” Leydi Norcroft viskisini yudumladı. “Önceki gece akşam yemeğinde aniden aklıma gelene dek lanetle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum, nasıl baktığına bağlı olarak bu ya çok şanslı ya da çok tuhaf bir durum. Ve sonra gerçeği fark edince de...”

“I Iangi gerçeği?” Oliver’ın sesine şüphecilik hâkimdi.

“I Iangi gerçeği mi?” dedi Kate yavaşça.

“Kathleen’le ilgili gerçek,” dedi Leydi Norcroft gelişigüzel bir şekilde.

Oliver kaşlarını çatı. “Kim olduğunu bildiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Kate şaşkınlıkla ona baktı. “Kim olduğumu biliyor muydunuz?”

“Bileziğin, canım,” dedi Leydi Norcroft omzunu silkerek. “Üzerine aile özdeyişin işlenmiş.”

“Extremis matis, extrema remedia,” dedi Dumleavy.

“Hxtremis... Ne?” dedi Oliver. Her şey gittikçe daha tuhaf ve karışık bir hal alıyordu. Ve daha sinir bozucu.

“Büyük sıkıntılar için büyük çözümlergerekir” Kate sabırsızca genç adamın sorusuna aldırış etmeyip Leydi Norcroft’a döndü. “Kim olduğumu biliyordunuz ve bana söylemediniz, öyle mi?”

“Özür dilerim.” Oliver’ın annesi pişmanlıkla gülümsedi. “Ama o an için yapılacak en iyi şey buydu.”

“Hafızasını kaybettiği anda...” diye söze başladı Oliver.

Kate duyduklarına inanamıyordu. “Ama neden?”

“Özür dilerim, senin için bunun ne kadar zor olduğunu farkındaydım. Ancak...” Leydi Norcroft Kate’in gözlerine baktı. “Sen ve Oliver’ımı bu süreyi başnızın üstünde bir lanetin olduğunu bilmeden birbirinizi tanıyarak geçirmenizin daha iyi olacağını düşündüm.”

“Ben lanete inanmıyorum,” dedi Oliver bir kez daha.

“İlk başta kimse inanmıyordu, tatlım,” dedi annesi. “Ben de kesinlikle inanmıyordum.”

Dumleavy kafasını salladı. “Kathleen’in kabullenmesi yıllarımı aldı.”

“Bunu ona söylemek zorunda değilsin,” dedi Kate kısık bir sesle. “Bilmesi gereken ya da onu ilgilendiren bir şey değil.”

“Bana kalırsa her şey beni ilgilendiriyor ve her şeyi bilmeye hakkım var,” dedi Oliver öfkeyle. “Çünkü şimdiye kadar tek bildiğim, beni evlilik tuzağına düşürmek için İngiltere’ye geldiğin...”

Kate’in nefesi kesildi. “Tuzak!”

“Tuzak çok yanlış bir sözcük,” diye mırıldandı Leydi Norcroft.

“Evet, söylediklerinize inanmam gerekirse, inandığımı söylemiyorum, anlaşılması güç ve neredeyse unutulmuş bir hikâyenin detaylarına dayanarak beni evlilik tuzağına düşürmek için...”

Dumleavy kafasını salladı. “Zamanın içinde kaybolan detaylar.”

Leydi Norcroft omuz silkti. “Hep öyle olur.”

“Şunu söylemeyi keser misiniz!” Oliver yaşlı çifte öfkeyle baktı, sonra dikkatini Kate’e yöneltti. “Söylediğim gibi, tek bildiğim buraya beni evlilik tuzağına düşürmek için...”

Kate o kelimeyi duyar duymaz gözlerini kıstı.

“... Geldin. Anlaşılan hafızanı kaybetmiş gibi yapman da planının bir parçasıydı!” İçkisinin geri kalanını kafasına dikedikten sonra kadehi sürâhinin yanına sertçe koydu.

“Ah canım,” dedi Leydi Norcroft.

Kate Oliver’a bakakalmıştı. “Rol yaptığımı mı sanıyorsun?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum!” Oliver kollarını göğsünün üzerine kavuşturup ona baktı. “Bu gece bana hafızanı geri kazandığımı söyledin, fakat ardından buraya geliş amacının beni evlenmeye ikna etmek olduğunu öğrendim. Söylediğin şeylere nasıl inanmamı bekliyorsun?”

“Öncelikle seni kandırmak ya da tuzağa düşürmek gibi bir amacım olmadı. Nasıl olacağına gelince...” Kate derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. Yeşil gözlerinden öfke saçıyordu. Midesi düğümlenen Oliver, onun fazla üzerine gittiğini anladı. Gerçi önemi olduğundan değil, sonuçta o da kızmıştı ve kızmakta haklıydı. “Bu sorunun cevabının zamanla beni tanıman olduğunu düşünüyorum.”

“Benim tanıdığım kadının adı Kate’di, Leydi Kathleen değil.” Kelimeler ağzından çıkarken bile haklı olup olmadığından emin değildi. İsmi ne olursa olsun onu tanyordu. En azından tanıdığını sanıyordu. Ama tanıdığı kadın onu aptal yerine koymuştu ve Oliver artık neyi bilip bilmediğinden emin değildi. Ya da nasıl hissettiğinden.

Genç kadının bakışları onunkilerle buluştu. “Seni gerçekten tanıdığımı sanmıştım.”

“Ona geri kalanını da anlatsan iyi olacak,” dedi Dumleavy aniden. “Adamı neye inanması gerektiğini bilmediği için suçlayamazsın.”

“Elbette suçlarım.” Kate’in sesi buz gibiydi.

“Devamı da mı var?” Oliver derin bir nefes alarak Kate’in amcasının tazelediği kadehi almak için elini uzattı. “Sabırsızlanıyorum.”

“Çok alaycısın Oliver.” Annesi dudaklarını büzdü. “Bu hiç hoş değil.”

“Pekâlâ,” dedi Kate. “Geri kalanı oldukça basit. Teyzem Hannah ile birlikte Londra’ya geldik...”

“Teyzen Hannah mı? Bu saçmalıkta başka bir karakter daha mı var?”

Kate kafasını salladı. “Leydi Fitzgives.”

Oliver gözlerini kıstı. “Seni bulup buraya getiren Leydi Fitzgives mi?”

Kate gözlerini devirdi. “Görünüşe bakılırsa, evet.”

“A-ha!” Oliver zafer kazanmış gibiydi. “İşte yakaladım!”

Dumleavy ve Leydi Norcroft birbirlerine baktılar. “Neyi yakaladın, canım?”

“Cevabı elbette.” Kate’i işaret etti. “Bu beni kullanmak için bir komploymuş...”

“Tuzak,” dedi Kate sertçe. “Az Önce tuzak demiştin, o kelimeden şaşmayalım olur mu?”

“Komplo bana daha uygun geldi!”

“Söylediğim gibi, teyzemle birlikte Londra’ya seninle tanışmak için geldik ve itiraf etmeliyim ki o noktada hiçbir planımız yoktu. Sonra senin kasabada olduğunu öğrendik, bu da tanışma ihtimalimizi sınırlıyordu.”

“Aslında ikiniz de kim olduğunuzu bilmiyormuş gibi yaparak kapının önünde belirebilirdiniz,” dedi Oliver.

Kate ona aldırış etmedi. “Bu yüzden teyzem Lord Darlington’ın partisine katılmamızı, trenle Norcroft’a gitmemizi, sonra da at arabasıyla geri kalan yolu almamızı önerdi.”

“Öylesi daha hızlı,” dedi Oliver’in annesi Dumleavy’ye.

“Norcroft’a vardıktan sonra...” Kate duraksadı.

“Devam et.” Oliver kafasını salladı.

“Norcroft’a vardıktan sonra...” Genç kadın kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Bildğim tek şey gözlerimi senin evinde açtığım.”

“Adımı bile bilmeden.” Oliver alaycı bir şekilde güldü. “Hah!”

“Kastlı yapılan bir şey değildi.” Burnunu buruşturdu. “En azından benim açımdan.”

“Kimin açısından kasıtlıydı peki?”

“Teyzem hafızamı kaybetmiş gibi yapmamı önermişti...”

“A-ha,” dedi Oliver tekrar.

“Bir kez daha a-ha dersen...” Kate sabır diliyormuşçasına gözlerini kapattı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Söylediğim gibi, Hannah’nı saçma planı hafızamı kaybetmiş gibi yapmamı içeriyordu ama işbirliği yapmayı reddettim.” Oliver gözlerinin içine bakınca genç kadının doğru söylediğini anladı. Tabii inanabilirse. “Anlaşılan o ki daha sonra Hannah işleri kendi başına halletmeye kalkmış.”

“Teyzenin seni perondan aşağı ittiğini mi söylüyorsun?”

Kate tereddüt etti. “Bir anlamda.”

“Peki hafızamı kaybetmen sadece tesadüf müydü?” “Muhtemelen,” dedi Kate yavaşça.

“Bir kez daha a-ha demek istiyorum!”

“Ya da başka bir şey olmalı...” Kate amcasına ve Oliver’in annesine baktı. Uzaklarda bir yerlerde gök gürledi. Oliver’la göz göze geldi. “Büyü.”

On Yedinci Bölüm

Oliver kaşlarını kaldırdı. “Büyü mü?”

Kathleen bir süre onu süzdü. Tüm inançsızlığına rağmen şu noktada ailesini savunmaması sadakatsizlik olurdu. “Evet, Oliver, büyü.”

Oliver ona bakakaldı. “Beni aptal mı sanıyorsun?” “Bilmiyorum.” Kathleen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Aptal mısın?”

“Büyü gibi saçma bir şeye inanacak kadar aptal olmadığımı eminim!”

Leydi Norcroft azarlayıcı bir ses tonuyla, “Açık fikirli ol, Oliver,” dedi.

“Ben gayet açık fikirliyim,” diye çıkıştı Oliver. “Hem de fazlasıyla.”

Malcolm gülümsedi.

Kathleen kelimelerini özenle seçerek konuşmaya başladı. “Gerçekten açık görüşlü olsaydın, bu konuyu sakın ve mantıklı bir şekilde tartışabilirdik.”

Oliver öfkeyle ona baktı. “Ben sakınım ve her zaman mantıklı olmuşumdur.”

“Bana öyle geliyor ki bu gece hiçbirimizin sakın olamayacağı kadar çok fazla itirafta bulunuldu.” Leydi Norcroft ayağa kalktı. “Geç oldu ve oldukça yorucu bir gündü.

Odalarımıza çekilmeyi öneriyorum. Bu tartışmaya yarın devam edebiliriz.” Dumleavy’ye döndü. “Sizi odanıza kadar geçireyim, lordum.”

“Alı, hayır.” Oliver kafasını salladı. “O burada kalmayacak.”

“Elbette, kalacak, canım. Yeterince odamız var ve her an yağmur başlayabilir. Şimdi yola çıkmasına izin veremeyiz.”

“Misafirperverliğinize minnettarım.” Dumleavy başını eğerek selam verdi.

“Üstelik,” diye devam etti Leydi Norcroft sözlerine. “O Kathleen’in amcası, ailenin bir parçası sayılır.”

“O bu ailenin bir üyesi değil.” Oliver’ın sesi yükseldi. “O da! Ayrıca tamamen saçmalık olduğunu düşündüğüm bir laneti sonlandırmak için kimseyle evlenmeyi planlamıyorum.”

“Açık fikirlilik buraya kadarmış,” dedi Dumleavy.

“Belki de aile özdeyişimizi unutmuşundur, Oliver.” Leydi Norcroft oğluna imalı bir bakış attı.

Oliver’ın çenesi kasıldı. “Veteratio, prosapia, officium.”

“Dilimizi konuş, lütfen.”

“Şeref, aile, sorumluluk ” diye homurdandı Oliver.

Leydi Norcroft gülümsedi. “Ne hoş.”

“Onunla evlenmeyeceğim.” Sesinde ikaz edercesine bir ton hâkimdi.

“Elbette bu gece olmayacağı kesin.” Leydi Norcroft Kathleen’in yanına gidip genç kadının ellerini tuttu. “Lütfen özrümü kabul et. Fark ettiğim anda sana kim olduğunu söylememem bir hataydı, fakat bunun yapılacak en iyi şey olduğunu sandım. Ve itiraf etmeliyim ki aynı şeyleri tekrar yaşamak zorunda kalsam...” Suratını buruşturdu. “Korkarım, yine aynı şeyi yapardım.”

“Leydi Norcroft.” Kathleen’in kim olduğunu çok daha erken öğrenebileceğini bilmesi elbette üzücüydü, ancak Leydi Norcroft bu konuda suçlayamazdı. Yaşlı kadının ellerini sıktı. “Hepimiz akıllıca olduğunu düşündüğümüz şeyleri yapıyoruz.” İsteksizce gülümsedi. “Akıllıca olsun ya da olmasın.”

Leydi Norcroft genç kadının gözlerinin içine baktı. “Her şeyin iyi sonuçlanacağına eminim.” Geri çekilip oğlunu başım eğerek selamladı. “İyi geceler, Oliver.”

“Pek üzülmüş gibi görünmüyorsun.” Genç adam annesine öfkeyle bakıyordu. “Bu saçmalığa inanıyorsan, o halde bundan sonra Norcroft Kontu’nun ya da Leighton’ların olmayacağına da inanıyorsun demektir...”

“Kathleen ile evlenmesen bile lanet olsun ya da olmasın bu birlikteliği onayladığımı bilmeni isterim.”

“...Ve korkunç felaketlerin olacağına!”

“Sevgili oğlum, korkunç felaketler çoktan yaşandı.” Leydi Norcroft’un gözlerinde belli belirsiz bir üzüntü belirdi ve Kathleen o an Oliver’ın amnesinin lanete inansın ya da inanmasın ailesinin güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağını anladı. “Bu konuyu yarın hallederiz. İyi geceler, Oliver.”

“Kathleen, iyi olduğunu görmek harika.” Dumleavy genç kadına yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Ona dikkat et. Sanırım görüldüğü kadar aptal değil.”

“Seni duydum!” Oliver burnundan soludu. “Ve evet, görüldüğüm kadar aptal değilim.”

“Kimse öyle değildir,” dedi Kathleen sakın bir ses tonuyla.

Leydi Norcroft içini çekip Dumleavy’ye döndü. “Lordum.”

Dumleavy başını eğip selam verdikten sonra yaşlı kadının peşinden odadan çıktı.

“Lord Dumleavy, tüm olanlar hakkında ne düşündü günüzü sorabilir miyim?” Koridordan Leydi Norcroft’un sesi duyuldu.

Lord kahkaha attı, ancak Kathleen onun cevabını duymadı.

“Gördün mü?” Oliver’ın sesinden gücendiği anlaşıyordu. “O adam...”

Kathleen gözlerini kıstı. “Dikkat et, Oliver, o adam benim amcam.”

“Öyle olsa bile, muhtemelen güvencilmemesi gereken biri.”

Kathleen tek kaşını kaldırdı. “Yeğeni gibi mi?”

Oliver tereddüt etti.

“Öyle düşünmüştüm.” Yanından geçip içkisini tazeledi, bu sırada titreyen ellerinin karnı boşluğundaki huzursuzluğu yansıttığını fark etti. İçkisinden büyük bir yudum alıp karşısındaki duvara baktı. “Söylediklerinde ciddi miydin?”

“Hangi söylediklerimde?” dedi Oliver tenkinli bir şekilde.

“Bana söylediğin tüm o güzel şeyler hakkında. Birlikte bir gelecek kurmamız hakkında. Birlikte olmamızı engelleyebilecek hiçbir şey düşünemediğin hakkında.”

“Böyle bir şey beklemiyordum.”

“Böyle bir şey mi?” Dönüp genç adamın yüzüne baktı. “Peki ınc bekliyordun?”

“Bilmiyorum, sanırım daha sıradan şeyler duymayı bekliyordum.”

“Sıradan mı?”

“Evet, bilirsin... Sıradan bir aile, sıradan olaylar ve sıradan cevaplar.”

“Macera, Oliver.” Kadehini ona kaldırdı. “Hiçbir zaman sıradan değildir.”

“Bilmiyordum. Ben macera yaşamam. İstersen anneme ya da başkalarına sorabilirsin.” Kafasını salladı. “Ben maceralara atılmayan mantıklı ve sorumluluk sahibi biriyim.”

“Ben de öyleyim.” İçini çekti. “En azından önceden öyleydim ve ben de mantıklı ve sorumluluk sahibiyimdir.”

Oliver şüpheli bir şekilde onu süzdü. “Ama bu lanet meselesine inanıyorsun.”

Genç kadın kelimelerini özenle seçti. “Zamanla inanmaya başladım. Sorgulamadan kabul ettiğim bir şey değildi. Amcamın da söylediği gibi, buna inanmam çok uzun bir zaman aldı.”

“Ama evliydin...”

“Evliliğim bir sene bile sürmedi. Kcnieth’ı sevdiğim için onunla evlendim. Lanetten haberim olsaydı böyle bir şey yapar mıydım, bilmiyorum. Seninle evlenmem gerekirken onun benimle evlendiği için öldüğünü düşünmeden edemiyorum.”

“Saçmalık.” Oliver suratını astı. “İnsanlar sürekli ölürlər. Bu lanetlendikleri anlamına gelmez.”

“Sıkıca bağlanmış olmalarına rağmen bir şekilde çözülüp üzerine düşen viski fıçılarıyla dolu bir vagonun arkasında yürüdüğü için ölen kaç kişi tanıyor sun?”

“İtiraf etmeliyim ki bu çok sıradışı.” Sesinde isteksizlik hâkimdi.

“Sıradışı mı?”

“Aslına bakarsan, oldukça tuhaf, ancak bu demek değildir ki...”

“Büyükannem bana lanetten o zaman söz etti. Buna rağmen ona inanmadım. Ama Kenneth’tan sonra bir şeyler hissettiğim ilk beyefendi çatıdan düştü.”

“İşte bu...”

“Doğrusu, çatıdan aşağı uçtu.”

“Tam bir aptallık.” Oliver omuz silkti. “Rüzgarlı bir günde çatıya çıkmaması gerekirdi.”

“Ama o gün rüzgar olmadığı gibi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.” Viskisinden küçük bir yudum aldı. “Daha sonraki beyefendiyi ise yıldırım çarptı.”

“Herhalde bunun olacağı belliydi.”

“Hayır, gökyüzünde yine tek bir bulut yoktu.” Kafasını salladı. “Sonrasında...”

“Kaç beyefendiyle görüştün?” dedi Oliver sahiplenici bir tavrıla.

“Oliver, dokuz senedir dulum. Dokuz senedir çok yalnızdım.” Genç adamın gözlerinin içine baktı. “Dün geceye kadar.”

Oliver derin bir nefes aldı. “Lütfen, devam et.”

“Sonraki beyefendi boğuldu. Taşa basınca kayıp akarsuya düştü.” Viskisini yudumladı. “Su oldukça sığdı. Çok rahatsızlık verici bir durumdu.”

“Onun için öyle olmalı.”

“Benim için de Öyle. Ben zalim biri değilim. Evlilikten bahsedilen o noktada, bir şeyler hissetmeye başladığım her erkek zamansızca ölünce, işin içinde kontrolümün dışındaki güçlerin olduğundan şüphelenmeye başladım. William öldüğünde...”

“Boğularak ölen mi?”

Kafasını salladı. “Lanete karşı koymamın daha fazla can alacağına ikna oldum. Efsane yüzünden aileme bağlı olan ailenin son üyesinin güvenli bir şekilde evlenebileceğim tek erkek olduğunu anladım.” Kadehini ona doğru eğdi. “O kişi sensin.”

Genç adam şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Yine de mantıklı bir açıklaması olmalı...”

“Hayır, Oliver, öyle bir açıklama yok. Dört iyi erkeğin ölümünü tesadüfle açıklanan bile, yine de çok sağlam kanıtlar var.” Kadehini masaya bırakıp parmaklarıyla saymaya başladı. “Birincisi, beş yüz sene sonra ikimizin de aileinde sadece bizim kalmış olmamız sana tuhaf gelmiyor mu? İnsanlar yıllar boyunca soy ağacının gelişmesini beklerler, küçülmesini değil.”

“Mantıklı olarak sanırım...”

“İkincisi, senin baban gibi benim ebeveynlerim de oldukça gençken öldüler.”

Oliver onun bu sözlerini umursamadı. “Bu tür trajediler hep olmuştur.”

“Ama bu kez bizim başımıza geldi.” Sözlerine devam etti. “Üçlincüsü, teyzemin eşi de çok genç öldü ve hiç çocukları olmadı. Benim de hiç çocuğum olmadı, Malcolm’ın da. En azından Malcolm’ın baba olacağını düşünürdüm. Beş yüz senelik zaman dilimi dolmaya yaklaşıırken, lanet gerçekleşiyor. Başımıza korkunç felaketler geldi ve aile üyelerimiz ölüyor, yakında hiç kimse kalmayacak.” Kafasını salladı. “Bu şekilde bitmesine izin veremem.”

“Bu yüzden benimle evlenmek için İngiltere’ye geldin.”

Genç kadın kafasını salladı.

“Ve hafızanı kaybetmiş gibi yaptın...”

“Hayır,” dedi sertçe. “İster inan ister inanma, istersen teyzemin yaptığı çılgınca planın bir tesadüf olduğunu söyle, istersen büyü olduğunu düşün...”

Oliver alaycı bir şekilde güldü.

Kathleen gözlerini tavana dikip sabırlı olmayı diledi. “Bilmen gerekir ki ailem hep büyüye inanmıştır, özellikle de teyzem, büyükannem ve onlardan önce gelenler. Daha doğrusu büyüyle ve mistik sanatlarla ilgilendiler. Koruyucu büyüler ve tılsımlar gibi. Şimdiye kadar hiç başarılı olmadıklarını söylemeliyim, o nedenle yaptıkları bana hep masum gelmişti.”

“Şimdiye kadar,” diye homurdandı genç adam.

“Hiçbir şeye inanmıyorsan bile en azından buna inan.”

Oliver’ın gözlerinin içine baktı. “Sana kim olduğumu hatırlamadığım konusunda hiç yalan söylemedim.”

Oliver bir süre ona baktıktan sonra derin bir nefes aldı. “Sana inanıyorum.”

Kathleen gözlerini kısarak ona baktı. “Neden?” “Bilmiyorum, belki de aptalın teki olduğum içindir.” Elini saçlarının arasında gezdirdi. “Gözlerinde kaybolmuş birini andıran bir ifade vardı. Öyle bir ifadenin rol oynayacağını düşündüm.”

“Teşekkür ederim.” İçini rahatlık kapladı. Belki de hâlâ umut vardı.

“Birkaç gün önce o ifadenin kaybolduğunu fark ettim, sanırım o günlerde hafızanı geri kazanmış olmalısın, şeyden önce...” Gözleri kocaman oldu. “Beni baştan çıkarmadan önce!”

“Seni baştan çıkarmadan önce mi? Baştan çıkarma işinin karşılıklı olduğunu sanıyordum.”

“Gecenin bir yansı odana gelen ben değildim. Sırf birlikte olduğumuz için seninle evleneceğimi düşünüyorsan...”

“Düşünmüyorum, hiç böyle düşünmedim. Ben masum bir bakire değilim. Kendi kararlarımı verebilen bir yetişkinim.” Kızgın bir şekilde parmağıyla ona işaret etti. “Orada olmak istediğim için yatağına girdim. Asla bir erkeği baştan çıkartarak evliliğe ikna etmem. Seni bile!” “Şimdiye kadar öyleydi!”

“İsmi bile bilmeyen bir kadının kendisini baştan çıkarmasına izin vermek onurlu bir adama göre değildir. Haksız bir şekilde ondan istifade etmiş olur. Ve bu düşüncesizlik ancak evlilikle telafi edilebilir.”

“Ama sen ismini biliyordun!”

“Ama sen bunu bilmiyordun!”

“Ne olursa olsun, ben seni ayartmadım.”

“Pekâlâ, Oliver.” Dişlerini gıcırdattı. “Sanırım gerçekten seni baştan çıkardım. Senden böyle bir şey yapmanı asla beklemezdim.”

Oliver şaşkınlıkla ona baktı. “Evli olabileceğini düşünmüştüm! Onurlu davranıyordum.”

Kathleen omuz silkti. “Yine de bu beni istemene engel olmadı. Daha Önce hiç öpüşmemiş gibi hissettiğini söyledin. Birlikte bir geleceğimizin olabileceğinden bahsettin.”

“Ahlaki değerlerimi bir anlığına ihlal etmiş olabilirim,” dedi genç adam kibirli bir şekilde. “Herkesin başına gelebilir.”

“Hatırladığım kadarıyla anlık bir şey olmaktan öteydi,” dedi Kathleen kısık bir sesle.

“Kate, ben...”

“Kathleen,” dedi hiç düşünmeden. “Bana küçükken Kate derlerdi ve sırf beni sinir ettiğini bildiği için eşim bana öyle hitap ederdi. Annenin bu ismi seçmesi de tesadüf olmalı, fakat bana Kathleen demeni tercih ederim.” Omuzlarını silkti. “Kate’den sıkıldım. Artık bana yakışmıyor.”

“Evet,” dedi Oliver yavaşça. “Sanırım yakışmıyor.”

Göze göze geldiler ve bir süre sadece birbirlerine baktılar.

“Yarın Londra’ya döneceğim,” dedi Oliver aniden.

Kathleen hayal kırıklığına uğradığını hissetti. “Kaçıyorsun, öyle mi Oliver? Çok korkaksın.”

“Hiç de değil. Ben bunu temkinli olmak olarak görüyorum.” Tam bir kont gibi soğuk ve sakin davranıyordu. “Bana düşünmem gereken birçok şey verdin, sanırım burada doğru bir karara varamayacağım. Sen, annem ve amcanın arasında, kızlar bunu öğrendiklerinde kimbilir ne düşünecekler.” Ürperdi. “Hayır, gitmem en iyisi.”

Genç kadının istediği en son şey onun çekip gitmesiydi. “Fazla zamanımız yok. Bunu bilmelisin. Sonbahar ekinoksundan önce evlenmiş olmamız gerekiyor, sadece üç haftamız kaldı.”

“Yoksa?”

“Yoksa korkunç felaketler olacak,” diye çıkıştı.

“Riske girmeyi tercih ederim.”

“Peki ya Bay Berkley?” dedi Kathleen hemen. “O buradayken malikânenen nasıl ayrılırsın?”

Oliver bir süre düşündü. “Onu da yanımda götürürüm. Gen’e karşı niyetinde ciddiye, hiç şüphesiz bana ne kadar iyi biri olduğunu gösterme fırsatını değerlendirecektir.” Genç kadın kafasını salladı. “Gidemezsin.”

“Neden? Çıkmazdayız. Saçma, eski bir efsaneye uymak için benimle evlenmek istiyorsun ve benimse böyle gülünç bir nedenden ötürü evlenmeye hiç niyetim yok.” Kathleen çenesini kaldırdı. “Benim de sorumluluklarımı bir kenara atmak gibi bir niyetim yok.”

“Sorumluluğun benimle evlenmek mi oluyor? Ne kadar romantik.”

“Amen haklı,” dedi soğuk bir tavrıyla. “Alaycı olman hiç hoş değil.”

“O halde nahoş karakterimi de alıp odama çekiliyorum.” Başını eğerek onu selamladıktan sonra kapıya yöneldi.

“Oliver.” Ona doğru bir adım attı. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

Genç adam duraksadı ama ona doğru dönmedi. “Ne oldu?”

“Hiç âşık oldun mu?”

Oliver ilgisizce omuz silkti. “Bir kez, çok uzun bir zaman Önce âşık olduğumu sanmıştım.”

“Sonu iyi olmadı mı?”

“Başka birini seviyordu.”

“Anlıyorum.” Kelimelerini özenle seçti. “Artık laneti bildiğine göre...”

“Gerçek olduğuna inanmadığım laneti.”

“Ne olursa olsun, bu konuyu ve benim tecrübelerimi, dört iyi ve saygın centilmenin öldüğünü bilmene rağmen sevdiğin insanların aynı kaderle karşılaşmaları riskine gerçekten girecek misin?”

“İnanmadığım...” Oliver duraksadı. “Bilmiyorum. İyi geceler.” Başını eğip odadan çıktı.

Uzun bir süre Kathleen kapıya baktı. İyi gitmişti. İçini çekerek kanepeye çöktü. Beklediği kadar iyi.

Şüphelendiği için Oliver’ı suçlayamazdı. Bu kadar saçma bir hikayeye Oliver’ın yerinde olsa o da inanmazdı. Oliver kendini ihanete uğramış gibi hissediyor olmalıydı. Onun yerinde olsa o da öyle hissederdi. Ama en azından ona yalan söylemediğine inanıyordu ve bu muhtemelen ondan beklemeye hakkı olduğu her şeyden daha önemliydi.

Oliver lanet gibi gülünç bir nedenden ötürü evlenmeye niyetinin olmadığını söylemişti. Öyleyse, ona daha iyi bir neden sunacaktı. Böyle olmasını istememişti. Durumu düşündükçe, hafızasını kaybetmemiş olsaydı bunların hiçbirinin olmayacağını anlıyordu. Hannah’yı boğmadan önce ona teşekkür etmeyi unutmamalıydı.

Derin bir iç çekti. Ona âşıkta, bu da azmini güçlendirmenin yanı sıra işleri daha da karıştıracaktı. Oliver’ın da onu sevdiğine oldukça emindi. Şimdi tek yapması gereken onun bunu fark etmesini sağlamaktı. Bu hiç kolay olmayacaktı ama kader ve aşk onun yanındaydı.

Yine de onun buna büyüyle inanmasını sağlamak daha kolay olabilirdi.

Gecenin böyle biteceğini hiç düşünmemişti. Önceki gecenin ardından Oliver Kate’in tekrar yatağını şerefliendireceğinden emindi. Geceyi odasında tek başına, uykusuz bir şekilde bir o tarafa bir bu tarafa yürüyerek ve birbiriyle çelişen duygularını çözmeye çalışarak geçireceğini asla hayal etmemişti.

Elbette Kate’in hafızasını kazanmasına sevinmişti. Ve bu konuda onu kandırmadığına gerçekten inanıyordu. Gözlerindeki ifade konusunda söylediklerinde ciddiydi. Hiç kimse öylesine kaybolmuş hissi verebilecek kadar iyi bir oyuncu olamazdı. Geri kalanına gelince...

Her iki ailenin de üzerinde dolanan bir lanet mi? Shakespearc’in oyunlarında olduğu kadar saçmaydı. Kate, annesi ve diğerleri buna inanıyor olsalar da lanet gibi şeylerin onun düzenli ve mantıklı hayatında yeri yoktu. Kate’in ikna olduğu açıktı ve doğrusu, hayatında olan her şey düşünüldüğünde, Oliver bunun sebebini anlayabiliyordu. Genç kadının hayatı beklenmedik trajedilerle bozulmuştu ve belki de hayattaki kötü şeylerin sebepsiz yere olabileceğini kabul etmektense suçu lanet gibi saçma bir şeye atmak daha kolaydı.

Sevdiğin insanların aynı kaderle karşılaşmaları riskine gerçekten girecek misin?

Oliver bu soruyu bir türlü aklından çıkaramıyordu ve hâlâ bir cevabı yoktu. Şu an bir cevabı olması gerekmiyordu. Ne de olsa önemsedığı tek kişi güvenle sevebileceği kişiydi.

Hepsi tamamen saçmalıktı. Ve Kate’in hafızasını ona yapılan bir büyü yüzünden kaybettiğini iddia etmesinden daha akıl almaz bir şey olamazdı. Buna inanıyor olması, onun hakkında bildiği her şeye tersti. Olduğunu sandığı mantıklı ve akli başında kişiye tersti. Elini saçlarının arasında gezdirdi, yine de laneti kabul eden kişi için büyüye inanmak çok zor olmasa gerek.

Büyü. Alaycı bir şekilde güldü. Ne lanete ne de büyüye inanıyordu. Hafızasını kaybetmesi de dahil olmak üzere şimdiye dek Kate’in başına gelen

her şey ve yaşadığı trajediler ancak hayatın cilveleri olarak açıklanabilirdi. Bir kadının aptalca bir plan yapıp uygulaması her ne kadar inanılmaz olsa da dünyada bu tür tesadüfler olabiliyordu. Bu kadar basitti.

Batıl inançların kiminle ve ne zaman evleneceği konusunda etkili olmasına izin vermeyecekti. Evet, evlenmek ve hayatının geri kalanını sevdiği kadınla geçirmek istiyordu. Yine de daha önce kimseyle evliliğe bu kadar yaklaşmamıştı ve bu gece evlilik konusu açıldığında, lanetin kaçınılmazlığını da duyunca, paniklemişti. Sanki bir tuzağın pençesine düşmüş ya da boynundaki ip sıkılıyormuş ya da biri onu boğmaya çalışıyormuş gibi hissetmişti. Sanki hayatı ve geleceği artık onun kontrolünde değildi. Arkadaşlarının arasında sadece o evliliği korkulacak bir şey gibi görmezdi, anlaşılan o ki oldukça korkunç olabiliyordu ve bu gerçekten ironikti.

Doğrusu, Kate'le bir gelecek hayali kurmuştu. Ve evet, ondan hoşlanıyordu. Belki de hissettiği aşktı. İşte bu yüzden her şeyi geride bırakıp uzaklaşması, sakin ve mantıklı bir şekilde düşünmesi gerekiyordu. Ne hissettiğini ve ne istediğini düşünmeliydi. Ne de olsa o soğukkanlı ve akli başında bir adamdı.

Kate haklı olabiliirdi, belki de korkağın tekiydi. Ancak buradayken hiçbir şeye karar veremezdi, çünkü yeşil gözlerine her baktığında kayboluyordu.

Kaybolmak. Derin bir nefes aldı. Belki de bir tür büyüün etkisi altındaydı. Belki de korktuğu aşktı.

En kötüsü de tam olarak kime âşık olduğunu bilmiyordu.

On Sekizinci Bölüm

“Bugün Londra’ya dönmeyi düşünüyor olamazsın.” Leydi Norcroft gücenmiş bir şekilde kütüphaneye girdi.

Oliver sakin bir tavırla, “Düşünmüyorum, anne,” dedi masasının üstündeki mektuptan gözlerini ayırmadan. “Yağmur hafifler hafiflemeyi yola çıkacağım.”

Gün yağmurlu ve kasvetli bir şekilde doğmuştu. Yağmur hiç dinmeyecekmiş gibiydi.

“Kaçıyorsun. Tıpkı korkak bir tavşan gibi.”

“Hayır, anne, korkak bir tavşan olsaydım, şimdiye kadar çoktan gitmiş olurum.” Başını kaldırıp ona baktı ve kibarca gülümsedi. “Geri çekiliyorum. Stratejik bir durum. Sayı olarak üstünlüğü kaybettiğini fark eden ve silah olarak aklından başka hiçbir şeyi olmayan bir general gibi.” “Saçmalama, Oliver.” Annesi masanın karşısındaki koltuğa oturdu. “Hepimizin akli yeterince başında.

“Akli başında mı?” Tek kaşını kaldırdı. “Özür dilerim, anne, fakat akli başında olan kısım hangisi? Lanet mi yoksa büyü mü?”

“Sana hiç yakışmıyor,” dedi Leydi Norcroft kısık bir sesle. “Kahvaltıya katılmadığını fark ettim.”

“Öğle yemeğine de katılmayı düşünmüyorum.”

“Peki ya akşam yemeğine?”

Şimdiye dek Kate’ten kaçınmayı başarmıştı ama bu sonsuza dek süremezdi. Bu, burada kaldığı sürece imkansızdı. “Akşam yemeğine kadar gitmiş olurum.”

“Yağmur yağmaya devam etse bile mi?” Yaşlı kadın üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Yağmurda seyahat etmek tehlikelidir, Oliver. Yollara güven olmaz, her an her şey olabilir. Zavallı Lord Carlton’ın at arabasıyla yağmurda yoldan çıkmasının ölümüne neden olduğunu hatırlıyorum.”

Oliver sırtıtmamak için kendisini tuttu. “Hatırladığım kadarıyla Lord Carlton yüksek ateşten öldü.”

“At arabasının yağmurda yoldan çıkmasıyla doğrudan bağlantılıydı.”

“Adam üç ay sonra öldü.”

“Yavaş ve acı veren bir ölümdü.” Annesi burnunu çekti. “Hayatının en güzel çağında gitti, zavallı adam.”

“Seksen üç yaşındaydı.”

“Yağmurda seyahat etmeye kalkmasaydı daha uzun yaşayabilirdi. Yine de inandığım şeyi yapmalısn.” Elinde tuttuğu dantel kenarlı mendili açtı. “Londra’ya git. Yağmurda. Hayatını tehlikeye at.” Gözlerini kuruladı. “Sen yokken her an iyi olup olmadığını düşünerek endişeleneceğim.” Oliver şaşkınlıkla annesine bakıyordu.

“Sensiz devam etmeye çalışacağım.” Gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi çenesi titriyordu. “Baban cesur olmamı isterdi.”

İyi idi. Oldukça iyi idi. Oliver daha Önce hiç fark etmemişti ama Norcroft Kontesi Edwina Leighton, isteseydi oldukça başarılı bir sahne kariyerine sahip olabiliirdi. “Kalbimin bu acıya dayanabileceğine eminim...”

Genç adam kahkaha atmaya başladı. “Sen çıldırmışsın.”

“Hiç de değil,” dedi annesi gücenmiş bir şekilde. “Ben sadece yaşıyorum, bu da kalp de dahil olmak üzere birçok hastalığa yakalanmamın daha olası olduğu anlamına geliyor.” Dramatik bir şekilde içini çekti. “Seyahatin her şeyi tetikleyebilir...”

“Yeter.” Kahkaha attı. “Yağmurda seyahat etmeyeceğime söz veriyorum. Şimdi mutlu musun?”

“Beni asıl burada kalıp Kathlecn’le olan sorunların çözmen mutlu eder,” demesiyle yaşlı kadının az önceki can sıkıntısının kanıtı tamamen ortadan kayboldu.

“Çözülmesi gereken bir şey yok.” Oliver kafasını salladı. “Güllünç bulduğum bir lanetin şartlarını yerine getirmek için kimseyle evlenmeye niyetli değilim.”

Leydi Norcroft eğilip dikkatle oğlunun gözlerinin içine baktı. “O halde onu sevdiğin için onunla evlen.”

“Onu sevdiğimi de nereden çıkarıyorsun?”

“Neden onu sevmediğini düşünüyorsun?”

“İşte bu yüzden buradan uzaklaşmak istiyorum.” Derin bir nefes aldı. “Sen dahil bu evdeki herkes özgürlüğümü batıl inançlar uğruna kurban etmeye ısrarcı olduğu sürece mantıklı bir karara varmam inkânsız.”

Leydi Norcroft öfkeyle kaşlarını çatı. “Sen çok ama çok inatçı bir adamsın, Oliver. Tıpkı baban gibisin.” “Teşekkür ederim.” Oliver sırtı.

“İltifat etmemiştim.”

“Anne.” Duraksadı. “Gerçekten de yanlış sebeplerden ötürü evlenmemi istiyor musun?”

“Elbette istemiyorum. Asıl istediğim burnunun dibindeki sebepleri görebilmen.”

“Ne hissettiğini bilmiyorum,” dedi genç adam.

“Buna Londra’dayken karar verebileceğini sanmıyorum. Bence gitmen büyük bir hata olur.” Yaşlı kadın ayağa kalktı. “Oliver, senin gerçekten aptalca bir şey yaptığını hiç görmedim. Umarım bundan sonra da görmem.”

Korkarını bu konuda sana garanti veremeyeceğim.” Kıkırdamaya başladı ama hemen toparlandı. “Yine de doğaüstü saçmalıkların kararlarımda etkili olmasına izin veremem. Bu benim hayatım ve kararlar da bana ait.”

“Ve sorumlulukların da,” dedi Leydi Norcroft imalı bir şekilde. “Yapmam gereken işler var.” Kapıya yöneldi. “Yağmur duasına çıkıyorum.”

“Anne,” diyerek arkasından seslendi genç adam. “Yaşını göstermediğini biliyorsun.”

Evet, canım.” Omzunun üzerinden ona şeytani bir gülümsemeyle baktı. “Biliyorum.” Bunun üzerine odadan çıktı.

Annesinin macera yaşama merakı ve Dumleavy’nin hâlâ malikânede olduğu düşünülürse, Londra’ya dönmesi belki de hiç akıllıca değildi. Kate’in amcasına hiç güvenmiyordu, annesine güvendiğinden de emin değildi. Yine de kendisi gibi annesi de kendi hayatına dair kararları verebilecek kapasitedeydi.

Peki ya annesi haklı mıydı? Korktuğu için mi kaçıyordu? Evlilikten ya da âşık olmaktan korkuyor muydu? Doğrusu, önceki geceden beri evliliğin ipinin boynunu sıktığını hissediyordu ve bu oldukça tuhaftı. Evlilikten hiç korkmamış, kaçınmaya hiç gerek duymamıştı. Ve eğer şimdiye dek gerçek aşk ondan kaçmışsa, hayatta bu tür şeyler sık yaşanıyor demektir. Ne olursa olsun, hiçbir şeyden emin olmasa bile, hislerini burada çözemeyeceğini biliyordu.

Kapı tıklatıldı. Yanıt vermesine izin vermeden kuzenleri kapıyı ardına kadar açıp doğal afet gibi içeri girdiler. “Oliver,” dedi Belle. “Gidiyor olamazsın.”

“Lütfen, içeri girin,” dedi Oliver ilgisizce.

“Şimdi gidemezsin.” Sophie dik dik ona baktı. “Her şeyi bildiğin halde gitmen doğru olmaz.”

“Olanları çok romantik buluyoruz.” Belle’in gözleri heyecanla ışıldı. “Lanet, büyü ve her şey.”

“Ben bile romantik buldum,” dedi Gen omzunu silkerek. “İlk başta ona güvenmemiş olmama rağmen.”

Sophie suratını astı. “Peki artık ona güveniyor musun?”

“Bay Berkley ona güveniyor,” dedi Gen kibirli bir tavırla. “Ve ben de Bay Berkley’e güveniyorum. Muhakeme yeteneği harikadır.”

Belle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Neden kaçırıyorsun, Oliver?”

Sophie kafasını salladı. “Bu çok korkakça ve senden bekleyeceğimiz türden bir davranış değil.”

Gen ona baktı. “Evet?”

“Sizi ilgilendirmez ama ben kaçmıyorum. Ne yapmam gerektiği hakkında doğru bir karar vermek için Londra’ya gidiyorum.”

“Laneti sona erdirmek için Leydi Kathleen’le evlenip evlenmeyeceğin hakkında mı?” dedi Sophie.

Gen onu süzdü. “Lanet diye bir şey yoksa da onunla evlenecek misin?”

“Ben...” Bu Oliver’ın hiç düşünmediği bir soruydu. “Sanırım bu üzerine düşünmem gereken başka bir mesele.”

Gen gözlerini kocaman açtı. “Bu konuda düşünmen mi gerekiyor?”

Üç kız kardeş de aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu.

“Evet, düşünmem gerekiyor. Bu konunun hiçbir kısmı sizi ilgilendirmediğine göre, tartışma bitmiştir,” dedi kesin bir tavırla. “Ah, evet.” Gen’e baktı. “Bay Berkley’i de yanımda götürüyorum.”

Gen bir süre ona baktıktan sonra kafasını salladı. “Ne güzel bir fikir.”

“Gerçekten mi?” Oliver kaşlarını çatı. “Gideceği için üzülmedin mi?”

“I İayır, hiç üzülmedim.” Gen ona aldırış etmedi. “Onu da yanında götür.”

“Ondan hoşlandığımı sanıyordum,” dedi Oliver.

“Ah, evet kesinlikle hoşlanıyor,” diyerek Belle kafasını salladı.

“Hem de çok,” diye ekledi Sophie.

“Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. Hoşlanmaktan fazlası da olabilir ve bu aklımı oldukça karıştırıyor.” Gen içini çekti. “O nedenle gitmesi en iyisi.”

Oliver gözlerini kıstı. “Sana güvenmiyorum.”

“Tanrım, Oliver, çok şüpheli birisin.” Gen kafasını salladı. “Bu yaşta evlilik gibi kalıcı bir şeye düşünmeden atılmanın akılsızca olduğunu düşünüyorum. Yeterince zamanım var. Ne de olsa Leydi Kathleen kadar yaşlı değilim.” “Leydi Kathleen yaşlı değil,” dedi Oliver sertçe.

Gen ona aldırmadı. “Bay Berkley’e âşık olduğuma oldukça eminim ve bu da mantıklı düşünmeme engel oluyor.”

Oliver ona bakakalmıştı. “Bu çok... Düşünceli bir davranış.”

“Teşekkür ederim.” Gen sözlerine devam etti. “Böylesine önemli bir kararın sadece duygulara dayanmaması gerektiğini düşünüyorum. Ne de olsa kalbim daha önce sonsuza dek birine bağlı kalmadı ve bu konuda kendime güvенеbileceğimden emin değilim.”

Oliver tek kaşını kaldırdı. “Güvenemez misin?” “Elbette, güvenemem.” Gen kafasını salladı. “Gerçekten Bay Berkley’i isteyip istemediğini anlamak için zamana ve mesafeye ihtiyacım var. İyi ve kötü yönlerinin bir listesini oluşturmaya başladım. Görmek ister misin?” “Teşekkür ederim ama hayır.”

“İyice düşündükten sonra geleceğim hakkında bir karar vermem gerekiyor ve Bay Berkley ayağımın altındayken bunu yapamam,” dedi Gen kesin bir şekilde.

“Bunun senin için neden zor olabileceğini anlıyorum,” dedi Oliver yavaşça.

“Neredeyse imkânsız.” Gen içini çekti. “O çok... Çekici.”

Oliver suratını buruşturdu. “Çekici mi?”

Belle kafasını salladı. “Karşı koyulmaz.”

Sophie omzunu silkti. “Son derece harikulade.”

“O halde benimle gelmesi oldukça iyi bir şey. Pekâlâ.” Kapıyı işaret etti. “Şimdi izninizle, gitmeden önce bitirmem gereken işlerim var.”

“Gidiyoruz ama malikânenen ayrılmanın çok büyük bir hata olduğunu düşününüz,” dedi Sophie kapıya doğru ilerlerken.

Belle bir adım gerisinde onu takip ediyordu. “Leydi Kathleen ile bir an önce evlenmeksin.”

“Böylece laneti ortada kaldırabilirsiniz.” Gen kapıya ulaştığı sırada durdu. “Düşünmelisin, Oliver, aramızda kan bağı olmasa bile lanet kadar korkunç bir şey evlilik aracılığıyla akraba olan kişilere bile sıçrayabilir. Elbette sorumluluklarından biri de...”

“Yeter,” diyerek onu tersledi Oliver.

“Kaba olmana gerek yok.” Gen oflayarak kapıyı arkasından kapattı.

Bu onun için bir sürpriz olmuştu. Oliver Gcn'in Bay Berkley'i yanında götürmesine karşı çıkacağını beklemişti. Genç kızın kesinlikle bu kadar mantıklı olmasını ummamışa. Kuzenlerinin üzerinde iyi bir izlenim bırakuğı açıktı.

Mektuba odaklanmaya çalışa ama zihni daha önce hiç düşünmediğı soruya dönüp duruyordu. Lanet olmasaydı, Kate ile evlenir miydi? Buna verebileceğı bir cevabı yoktu.

Bir kez daha kapı tıklatıldı. Cevap vermeme fikrini tarttı ama gelen her kimse hiç şüphesiz onu dünyanın derinliklerine kadar takip edecek ve gitme isteğini güçlendirecekti.

"İçeri girin."

Kapı açıldı ve Kate elinde kâğıtlarla içeri girdi. "Tüm gün boyunca benden kaçacak mısın?"

Oliver ayağa kalktı. "Sana da iyi günler."

Genç kadın burnunu çekti. "Şimdiye kadar hiç de iyi bir gün olmadı. Ece? Soruma cevap vermeyecek misin?" "Niyetim senden uzak durmaktır, evet."

"Neden?" Gözlerinde kırgın bir ifade vardı. Oliver'ın içini suçluluk duygusu kapladı. Ne olursa olsun onu incitmek istemiyordu.

"Neden mi?" dedi genç adam yavaşça.

"Zor bir soru değildi."

"Senden uzak durmak istiyorum, çünkü sen etrafımdayken doğru düzgün düşünmekte zorlanıyorum."

"Ah." Masasının karşısındaki koltuğa oturdu. "Bunu beklemiyordum. Çok hoş."

"İstersem hoş olabilirim." Yerine oturup arkasında yaslandı. "Peki ne bekliyorsun?"

"Emin değilim." Düşünceli bir şekilde onu süzdü. "Sanırım dün geceğine benzer bir tepki göstermeni." Omuzlarını silkti. "Seni evlilik tuzağına düşürmek istememle ilgili suçlamalar, aklımı kaçırdığını iddia etmen ve öçsüz bir öfke."

"İnsan doğru düzgün bir uyku çektikten sonra her şey gözüne daha güzel görünür."

Tek kaşını kaldırdı. "O halde deliksiz bir uyku çektin, öyle mi?"

"Tıpkı endişesiz küçük bir çocuk gibi." Memnuniyetle gülümsedi.

Genç kadın ona bakıp kahkaha attı. "Yalan söylüyorsun. Sen de benim gibi uykusuzsun."

"Ah?" Masum bir tavır takındı. "İyi uyumadın mı?" "Hayır, hiç uyumadım. Yalnız yattım... Ki böyle bir şey beklemiyordum."

"Son zamanlarda hayat beklenmedik şeylerle dolu gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle. Hiç beklemiyordum..." Uzun bir süre ona baktı. "Hâlâ Londra'ya dönmeyi planlıyor musun?"

"Yağmur diner dinmez."

"Anlıyorum." Bir süre düşündü. "Bana evinden çıkıp senin peşine düşmek hiç doğru gelmiyor..."

"Peşime düşmeyeceksin."

"Ya da seni vazgeçirmek..."

"Senden hiç korkmuyorum."

"Aslına bakarsan, kendimi çok kötü hissediyorum. Gitmesi gereken kişi benim."

"Eğer istiyorsan..."

"Ama burada kalacağın. Annen ay sonuna kadar burada kalmamızı teklif etti." Gözlerinin içine baktı. "Vazgeçmeyeceğim, Oliver. Seni buldum ve kaybetmeye hiç niyetim yok."

Oliver işte yine aynı şeyi hissediyordu. Etrafını belirgin bir şekilde saran tuzağı. "Bana sahip değışin."

"Fakat sana sahip olmalıyım. Bu kader, bizim kismetimiz, beş yüz sene önce yapılan bir çöpçatanlık."

"Sen de diğerleri kadar delisin."

Genç kadın kahkaha attı. “Bu kesinlikle mümkün.” Kahkaha attığında çok sevimli oluyordu. Hayır, o her zaman sevimliydi. Oliver isteksizce gülümsedi.

“Lanet ya da büyüden bahsettiğinde çenenin kenarın daki kaslar...” Başını eğip ona baktı, sonra yüzünün sol tarafını işaret etti. “İşte, tam orası seğiriyor...”

“Seğirmiyor.” Lanet olsun, her şeye rağmen onu gülümsetmeyi başaracaktı.

“Ah, sinirlendiğinde kasların seğiriyor. Dün gece birçok kez oldu. Söylediğim gibi, seğirdiğini görmeyi hiç istemediğim için...”

Genç adam teslim olup kahkaha atmaya başladı. “Seğirmiyor.”

“Ve mantıklı şeylere değer verdiğinden, doğüstü konulara hiç değinmeden aramızdaki meseleyi sakince konuşabileceğimizi düşündüm.”

“Anladığımdan emin değilim,” dedi Oliver yavaşça.

“Anlaman da gerekmiyor zaten.” Sevimli bir şekilde gülümsedi. Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu? Ellerini kucağındaki kağıtların üstüne koydu. “Oliver, sen evliliğe karşı değilsin. Aksine bu fikre oldukça sıcak bakıyorsun.”

Genç adam gözlerini kıstı. “Sana bunu annem mi söyledi?”

“Onun söylemesine gerek yok, sen kendin söyledin. Tanrım, herkes bunun farkında.” Yeşil gözleri neşeye ışladı. “Kimse senin üzerine bahse girmedir.”

“Benim üzerime bahse girmediler mi?” Şaşkınlıkla duraksadı. Ve cevap aniden aklına geldi. “Bahisten haberin mi var? Ama nasıl?”

“Sana bunu söylememeliydim,” dedi kibirli bir şekilde. “Şimdi yine seğireceksin.”

“Kendimi kontrol etmeyi denerim,” dedi Oliver soğuk bir şekilde.

“Harika.” Düşüncelerini toplamak için durdu. “Senin gibi ben de mantıklı ve akli başında biri olduğumu düşünüyorum. O nedenle hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla evlenmek için İngiltere’ye gelemezdim, ailem de böyle bir şey yapmamı beklemezdi zaten. Büyükanmem geçmişinin incelenmesi için özel bir dedektif tuttu ve Londra’ya varır varmaz ondan hakkında bir dosya dolusu bilgi aldım.”

“Anlıyorum,” dedi Oliver yavaşça. “Alım olmadığımı bu şekilde öğrenmiş olmalısın.”

“Ah, Oliver, bu oldukça...” Işıl ışıl bir gülümsemeyle ona baktı. “Evet, elbette.”

Elindeki kâğıtları işaret etti. “Bunlar mı?”

“Hayır, bunlar tamamen farklı şeyler.” Kaşlarını çatı. “Ama seğirmiyorsun. Şimdiye kadar seğirmeye başlayacağımı sanıyordum.”

“Doğrusu, hayatımın bir dosyaya indirgenmesini sinir bozucu, hatta onur kırıcı buluyorum. İnsan hayatının birkaç kâğıtta özetlenemeyecek kadar karışık olduğunu düşünmek ister.” Bir süre düşündü. “Yine de çok mantıklı olduğunu itiraf etmeliyim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bir süre duraksadı. “Söylediğim gibi, sen evliliğe karşı değilsin. O yüzden ben de bu pozisyona... Başvuruyorum.”

“Hangi pozisyona?”

“Eşin olma pozisyonuna.”

“Böyle bir aday aradığının farkında değildim,” dedi Oliver yavaşça.

“İlan vermemiş olabilirsin ama kendine bir eş arıyorsun. Hep arıyordun.”

“Belld de... Ama...”

“Tanrım, Oliver, o aptalca bahsi kazandığın için sevinmedin bile.” Duraksadı. “Karşına çıkan ilk fırsatta neden o şilinleri bir başkasına verdin o zaman?”

Oliver şaşkınlıkla ona baktı. “Dedektifin harika bir iş çıkarmış.”

“Bunun konumuzla alakası yok. Ancak bana öyle geli yor ki hayatının tüm detaylarını bildiğime göre, senin de benim hayatıma dair tüm detayları bilmen adil olur.” Elindeki kâğıtları masanın üzerine koydu. “Dün gece hakkımda bir dosya oluşturdum.”

“Öyle mi?” Kâğıtlara göz gezdirdi. “Çok detaylı görünüyor.”

“Söylediğim gibi, uyuyamadım.” Omuz silkti. “İşte hayatım hakkında bilmen gereken her şey önünde. Zaten yeterince şey biliyorsun. İyi eğitimliyim. Fransızca konuşabildiğimi biliyorsun, ayrıca biraz İtalyanca ve İspanyolca biliyorum. Seyahat ettim ama çok değil ve daha fazla yer görmeyi çok istiyorum. Soylu ve oldukça saygın bir aileden geliyorum...”

“Akrabalarının delirmiş olmaları haricinde,” dedi Oliver kısık bir sesle.

“Oliver, mantık dışı konulara girmeyeceğimize söz vermiştik.”

“Söz verdiğimizizi hatırlamıyorum...”

“Devam etmem gerekirse, okçuluğun yanı sıra kriketteki becerilerimi biliyorsun ve bir kadına göre olsun ya da olmasın golf oynamaktan hoşlanıyorum. Ayrıca harika bir ev sahibiyim. Tüm bir evi idare edecek beceriye sahibim ve çocukluğumdan beri hayatta düzgün bir yer edinmek için eğitildim, bu nedenle...” Gülümsedi. “Norcroft Kontesi olmaya son derece uygunum.”

Oliver ona bakakalmıştı. “Uygun musun?”

“Ah, aynı zamanda oldukça varlıklıym.”

“Yine de...” Kelimelerini özenle seçti. “Sırf bazı özelliklere dayanarak...” Önündeki kâğıtları işaret etti. “Bir eş seçmek doğru olmaz.”

“Elbette doğru olmaz. Oliver.” Gözlerinin içine baktı. “Kim olduğumu bilmediğimiz günlerde, çok iyi anlaştığımızı düşünüyordum, sen de öyle düşünmemiş miydin?”

“Senden şüphelenmediğimde ve bana tokat atmadığımda...”

“Sana sadece bir kez tokat attım ve hak etmiştin. Bir daha olmayacağını söyleyebilirim. Muhtemelen.” Sırttı ve hemen kendisini toparlayıp derin bir nefes aldı. “Oluşturduğum dosyada değinmedim ama önceki gecenin büyüğü olduğunu söylemek isterdim, fakat yine seğirmeni istemiyorum. Müthiş olduğunu düşünmüştüm.”

“Ben de.”

“O konuda da çok iyi anlaştığımızı düşünüyorum.” “Evet, şey..Kâğıtları işaret etti ve güçlkle kararlı bir ses tonu takındı. “Londra'ya giderken bunları yanımda götürüp iyice düşüneceğim.”

“O halde yine de gideceksin?”

Oliver kafasını salladı. “Bence en iyisi bu.”

“Oliver.” Ayağa kalktı ve ellerini masanın üzerine koyup ona doğru eğildi. “Senin kadar inatçı bir adam gördüğümü hiç sanmıyorum.”

O da ayağa kalktı. “Annem bu yüzden babama çektiğimi düşünüyor.”

“Ben çok çekici buluyorum.” Sesi kısık ve belli belirsiz de olsa baştan çıkarıcıydı. “Gerçekten çok hoş.”

Oliver güçlkle yutkundu. “Gözlerim de ona benziyormuş.”

Göz göze geldiler. “İnsanın kendisini kaybedebileceği masmavi gözler.”

“Bunu annem mi söyledi?”

“Hayır, Oliver.” Davetkâr bir şekilde yavaşça gülümsedi. “Ben söyledim.”

Genç adamın nefesi kesildi. “Yine beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

Kate tek kaşını kaldırdı. “İşe yarıyor mu?”

Evet. “Hayır.” Onu masanın üzerinden kendisine doğru çekip kollarının arasına almanın için söyleyebileceği tek şey buydu. “Belki de annemin aptal oğluyumdur,” diye mırıldandı.

“Belki de,” dedi kısık bir sesle, sonra doğrulup omuzlarını dikleştirdi. “Ne yapman gerekiyorsa, onu yap Oliver. Ben de öyle yapacağım.”

Genç adamın tek kelime etmesine fırsat vermeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Oliver sandalyesine çöktü.

Baştan çıkmak üzereyken öylece oturmak doğru düzgün karar verememesine neden oluyordu. Ve Kate onun istediği her şeye sahipti. Oliver bunca sene aşkı beklemişti, şimdi onu kaybedemezdi. Yine de eğer insan büyü, lanet, hatta kader gibi şeyleri kabul ederse, duygularının gerçek mi yoksa görünmez güçlerin mi etkisinde olduğundan nasıl emin olabilirdi ki? Ve gerçekten evlenmek isteyen bir adamın içi neden korkuyla doluydu?

Boğazını sıkan evlilik mi yoksa aşk mıydı?

On Dokuzuncu Bölüm

“Hollinger.” Oliver peşinde Berkley ile koridorda ilerliyordu. Adımlarının genişliği ve sesindeki zayıflık keyifsizliğini yansıtıyordu. Norcroft Kontu’nu kızdırmak için hiç de uygun bir gün değildi. “Bugün Londra’ya döneceğim.”

Çoktan öğlen olmuş ve nihayet yağmur dinmişti. At arabasıyla Londra’ya dönmek bir günü alacaktı ve Oliver bir an önce yola çıkmaya kararlıydı. Dün tüm günü evdeki herkesten kaçarak geçirmiş ve evden ayrılarak en doğru şeyi yapacağına kendisini ikna etmişti. Kate’le evlenmek istese bileki bu sorunun yanıtını hâlâ bilmiyordubuna zorlanmak istemiyordu.

“Ahırdakilcre haber yolla, lütfen.”

Önceki gece yine gözünü kırpmamıştı. Ancak Kate’in dosyasını birkaç kez okumuş ve isteksizce de olsa onun gerçekten de kendisi için harika olduğu kararına varmıştı. Hafızasını kazanmadan önce bundan şüphelenmiş olsa da hayatının detayları bunu doğruluyordu. Kate onun istediği her şeye sahipti.

Bu kader, bizim kısmetimiz, beş yüz sene önce yapılan bir çöpçatanlık.

Tamamen saçmalıktı.

“Özür dilerim, lordum,” dedi Hollinger sakın bir şekilde, “Korkarım, bu mümkün değil.”

Oliver olduğu yerde durdu. “Mümkün değil derken ne demek istiyorsun? Nasıl mümkün olmaz?”

“Hiçbir at arabası müsait değil, efendim.”

Oliver şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Kimse bir yere gitmedi. Gerçekten kimse yola çıkmadı. Tahminlerime göre en az üç araba olmalı.”

“Var, lordum, ancak...” Uşak duraksadı. “Tekerlekleri yok.”

“Tekerlekleri mi yok?” dedi Oliver yavaşça. “Tekerlekleri nasıl olmaz?”

“Dün tamir edilmeleri için çıkarılmışlar, efendim. Yağmur yağınca, tamirat yapmak için en uygun zaman olduğunu düşünmüşler.”

“Sanırım çok mantıklı.” Londra’ya tüm yol boyunca at üzerinde gitmeyi pek istemiyordu ama her zaman ata binmekten hoşlanmıştı. Üstelik düşünmesi gereken çok şey vardı, Berkley yanında olacak olsa bile. “Pekâlâ, Hollinger, bizim için atlara eğer takar mısın?”

“Özür dilerim, efendim.” Hollinger kafasını salladı. “O da mümkün değil.”

Oliver gözlerini kıstı. “Neden?”

“Nalları yenileniyor, efendim.”

“Hepsinin mi? Aynı anda mı?”

“İyi bir fikir gibi görünmüştü, efendim. Yağmur yağınca.”

Oliver gözlerini kıstı. “Peki kimin fikriydi bu?” Hollinger duraksadı. “Leydi Norcroft önerdi, efendim.”

“Evet, elbette. Tahmin etmeliydim.” Oliver sakinleşmeye çalıştı. Ne de olsa bu işte Hollinger’in parmağı yoktu. “Çok zahmete girdi.”

Hollinger akıllılık yapıp dilini tuttu.

“Tekerlekleri çıkarttırmasına gerek yoktu, biliyorsun. Atları devre dışı bırakmak yeterli olurdu.”

“Yeterli mi olurdu?”

“Boş ver.” Oliver dışlarını gıcırdatırken kaslarının seğirip seğirmediğini merak etti.

“Belki de yola çıkmayı biraz erteleyebilirsiniz, efendim,” dedi Bay Berkley umutla.

“Atlar ve at arabaları yarma kadar hazır olurlar,” dedi Hollinger. “Ya da ertesi güne.”

“Bay Berkley ve ben köye kadar yürüyüp trenle gideceğiz.”

“Bu çok zor olur, efendim.”

“Neden?” diye çıkıştı Oliver.

“Yolun sonundaki köprü zarar gördü, muhtemelen yağmurdan. Anlaşılan birkaç kalas suya düşünce köprüde boşluklar açılmış,” dedi Hollinger. “Bugün yola çıkmak ne atlar ne arabalar ne de insanlar için güvenli, efendim. Köprüyü tamir etmelerini istedim. Ancak ne yazık ki günün ilerleyen saatlerine kadar işe başlayamayacaklar. Ya da yarına kadar...”

“Ya da ertesi güne kadar?”

Hollinger kafasını salladı.

“Bugün halledilmesini sağla.” Oliver’ın çenesi kasıldı, herhalde bu noktada seğirmeye başlamış olmalıydı. “Genellikle köprüye bağlı duran kayık hâlâ yerinde mi?”

“Yerinde olmalı, efendim,” dedi Hollinger yavaşça.

“Harika. O halde Berkley ve ben nehrin öteki kıyısına kürek çekeceğiz, sonra da köyden geçip trene bineceğiz.”

“Tek bir tren kalktığının farkındasınız, değil mi, efendim?”

“Farkındayım. O yüzden hemen yola çıkıyoruz.”

“Uşaklardan birini valizlerinizi taşıması için sizinle yollamamı ister misiniz?”

“Hayır, sadece birer valizimiz var. Sanırım kendimiz taşıyabiliriz.”

“Valizinizi taşımaktan mutluluk duyarım, efendim.” Berkley’ın sesine hevesli bir hava hâkimdi.

Kastettiğinden daha sert bir tonla, “Kendi valizimi taşıyamayacak kadar yaşlı değilim, teşekkür ederim,” dedi Oliver.

“Hayır, efendim, elbette değilsiniz, öyle demek istememiştim...”

“Leydi Kathleen salonda, lordum,” dedi Hollinger. “Veda etmek isterseniz.”

“Gerek yok. Birkaç gün içinde geri döneceğim.”

“Elbette, efendim.”

Oliver gözlerini kıstı. “Kaçmıyorum, Hollinger, eğer düşündüğün buysa.”

“Asla böyle bir şey düşünmem, lordum,” dedi Hollinger sakın bir tavırla. “Siz sadece kalbinizin sesini dinlemeniz gerekip gerekmediğini ya da saçma bulduğunuz laneti ortadan kaldırmak için ailevi sorumluluklarınızın evlenmenizi gerektirip gerektirmediğini iyice düşünebilmek için stratejik olarak geri çekiliyorsunuz. Bu her şeyi özetliyor mu, efendim?”

Oliver şaşkınlıkla ona baktı. “Çok iyisin, Hollinger.”

“Evet efendim.”

“Hadi öyleyse, Berkley.” Oliver valizini alıp kapıya yönelince kenarda bekleyen uşaklardan biri hemen kapıyı açtı. Oliver ve Berkley evden çıkıp araba yoluna inen birkaç geniş basamaktan aşağı indiler.

Oliver henüz evden bir adım uzaklaşmışken, aniden çatıdaki taşlardan biri büyük bir gürültüyle önüne düştü, birkaç santimle kurtulmuştu.

Geri sıçradı. “Bu da neydi böyle...”

İki taş daha art arta silah sesini andırır bir gürültüyle yere düştü.

“İyi misiniz, efendim?” dedi Berkley hemen.

“Lanet olsun, ucuz atlattık. Çok tuhaftı.” Oliver çatıya baktı. “Henüz birkaç ay önce çatıya tamamen bakım yaptırmıştık.”

“Belki de malikânede kalmalıyız, efendim.” Genç adamın sesine huzursuzluk hâkimdi.

“Neden? Kalmak için bir sebep göremiyorum.” Oliver kafasını salladı. “Anlaşılan o ki iyi yerleştirelemeyen taşlardan bazıları şiddetli yağmurun etkisiyle yerlerinden oynamış sadece.”

“İnanmasam da insan yine de merak ediyor efendim... Doğaüstü saçmalıklara inanıp inanmaması gerektiğini,” dedi Berkley. “Ya da bunun yolculuğumuzu ertelememiz için bir işaret olup olmadığı.”

“Harika bir noktaya değindiniz, Bay Berkley. İnsan gerçekten de doğaüstü saçmalıklara inansaydı, taşın kafasını birkaç santimle ıskalamasını bir tür işaret olarak görebilirdi. Ama ikiniz de bu tür şeylere inanmadığınıza göre yola devam edebiliriz. Ancak fikrimi değiştirdim.” Oliver valizini genç adama uzattı. “Bunu taşıyabilirsin.”

“Çok sevinirim, efendim.”

Oliver sırtıtmamak için kendisini tuttu. Hoşlandığı genç kadını elde etmek için iyilik yapmaya meraklı bir genç adamla dolaşmanın güzel yanları vardı. Yine de Oliver'ın keyfi kaçmıştı, Bay Berkleydin işaret mevzusunu açmamış olmasını dilerdi. Çatı taşlarının düşmesi önemli olmayabilirdi ama buna hava koşulları, atların ve arabaların kullanılamaz olmaları, köprüünün zarar görmesi de eklenince, insan gerçekten de annesinden daha büyük bir gücün iş başında olduğunu düşünebilir ve malikânede kalmayı ter cih edebilirdi. Tabii bu kişi böyle bir batıl inanca teslim olmaya razıysa. Onun ise böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu.

Köprüye vardılar, gerçekten geçit vermiyordu. Lanet olası eski yapı muhtemelen vadesini çoktan doldurmuştu. Aslında tamamen taştan yapılmıştı, ancak köprü babası küçükken çökünce ahşap döşeme kullanılarak yeniden inşa edilmişti. Periyodik olarak özen gerektiriyordu. Şimdi bakım istemesi tesadüfen başka bir şey değildi.

Yılın büyük bir bölümü boyunca nehir sığ ve yavaş akardı, doğrusu nehirde çok geniş bir akarsuydu, fakat bugün adna yakışır şekilde akıyordu. Kayık gerçekten de köprüye bağlıydı ve karşı kıyıya olan dört buçuk metrelik mesafeyi kat etmek çok da zor görünmüyordu.

“Hadi, bin.” Oliver kayığı tutan halatı kapıp düğümü çözmeye başladı.

Berkley kayığa baktı. “Ama kayığın içinde su var, efendim.”

“Elbette içinde su olacak,” diye çıkıştı Oliver. “Yağmur yağdı.”

Berkley kafasını salladı. “Bana pek güvenli görünmüyor.”

“Saçmalama,” diye homurdandı Oliver düğüm gevşerken. “Son derece güvenli. Kürek çekmemiz gereken mesafe çok kısa. Fazla sürmez.” En sonunda düğüm çözüldü. Oliver düğümü açıp halatı kayığa attı. “İşte,” dedi memnuniyetle. En azından bir şey doğru gitti. “Şimdi, bin.”

“Evet, efendim.” Genç adamın sesi isteksiz çıkmıştı ama valizleri de beraberinde çekerek kayığa bindi.

Oliver kıyı ile kayık arasındaki mesafeyi bacaklarını iyice açarak aştı ve her zaman yaptığı gibi kayığa atladı. Ayağına oldukça fazla su sıçradı. Ama böyle olmasını bekliyordu. Ne de olsa yağmur yağmıştı.

“Ben kürek çekerim.” Oliver ıslak oturağa yerleşti, pantolonunun ıslandığını hissedince hoşnutsuz bir şekilde suratını buruşturdu ve yanında muşamba getirmediği için pişman oldu. Fakat olan olmuştu. Pantolonu ve ayakkabıları köyde yürürken nasıl olsa kuruyacaktı, tabii tekrar yağmur yağmazsa.

Kürekleri kapıp kayığı köprüden uzaklaştırdı.

“Efendim,” dedi Bay Berkley huzursuzca. “Su giderek derinleşiyor.”

“Derinleşiyor gibi görünebilir ama akarsu yatağı yol boyunca aynı yükseklikte ve pek derin değil. En fazla bel hizasına geliyor olmalı. Endişelenecek bir şey yok.” Oliver her zamankinden daha güçlü olan akıntıya karşı kürekleri tutmakta zorlanıyordu. “Yüzme biliyor musun?”

“Evet, efendim, yüzme biliyorum ama şu an yüzmeyi tercih ederim. Nehri kastetmemiştim.” Bay Berkley duraksadı. “Kayıktaki suyu kastetmiştim. Gittikçe derinleşiyor.”

“Göz yanıltması.” Oliver dikkatini köprüden uzaklaştırıp kürekleri kavrama işine verdi. Ayaklarının ne kadar ıslandığını fark etmemişti.

“Hiç sanmıyorum.”

Oliver kayığın dibine bakınca suratını buruşturdu. Bir dakika öncesine kadar iki santimi geçmeyen su şimdi bileklerindeydi ve gittikçe yükseliyordu. Anlaşılan kayığın durumu köprüden farklı değildi ve iki adamın ağırlığı birleşince batmaya başlamıştı. Kayığın bir dakika içinde tamamen batacağı aşıkardı. Bu şekilde nehrin ortasına bile varamazlardı. Ne bekliyordu ki? “Harika. Çok iyi.”

Bay Berkley ayağa kalktı ve valizleri kapıp ıslanmamaları için havaya kaldırdı. “Bence kayığı terk etmeliyiz, efendim.”

“Dikkatli ol, Berkley.” Oliver dikkatle ayağa kalktı.

“Düşmemeyi tercih ederim.” Cümlesini tamamladığı sırada kayığın içindeki su nehirle aynı hizaya gelmek üzereydi. “Fakat başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor.” Berkley’e baktı. “Atlamamızı öneriyorum.”

“Peki, efendim,” dedi Berkley korkuyla. “Önden buyrun.”

“Bu anı seninle paylaşmak istediğimden değil, fakat aynı anda atlamazsak kayık alabora olacak ve ikimiz de suyun dibini boylayacağız.” Berkley’in kolundan tuttu. “Hadi.”

Berkley kafasını salladı ve tek kelime etmeden ikisi de suya atladı. Su neredeyse göğüslerinin hizasıdaydı ve iki adam da ayaklarını yere basıyordu.

“Yüzme biliyor olman iyi bir şey,” diye homurdandı Oliver. Berkley’in kolundan tuttu ve birlikte kıyıya doğru ilerlemeye çalıştılar.

“Bu yüzme sayılmaz,” dedi Berkley kısık bir sesle. “Daha çok yürümek.”

“Boğulmana izin veremem, biliyorsun. Kuzenim beni asla affetmez.”

“Çok garip, ben de aynı şeyi düşünüyordum, efendim.”

Kıyıya varınca valizleri çimenlerin üstüne attılar. Oliver Berkley’in kıyıya tırmanmasına yardım etti. Kıyıya çıkan genç adam döndü ve Oliver’ın elini tutup onu yukarı çekti. İkisi de sırsıklam ve bitkin bir halde yere çöktüler ve gökyüzündeki kara bulutlara baktılar.

Londra’ya geri dönmek buraya kadarmış. “Şimdi ne yapacağım, Berkley?”

“Malikâneye dönmemizi öneriyorum.”

“Bunu kastetmemiştim.”

“Ah, Leydi Kathleen’i kastediyorsunuz.”

“Evet, sanırım.” Doğüstü şeylere inanan bir insan olsaydıki değildi bugün olan her şeyin tesadüf değil,

Londra’ya dönmesine mani olan birer tuzak olduğuna inanırdı. Burada kalarak neyle yüzleşecekti? Kaderi mi? Geleceği mi? Her şeyin bir açıklaması olmalıydı: Çatıdaki taşların düşmesinden dikkatsiz işçiler sorumluydu, köprünün zaten bakıma ihtiyacı vardı, kayak ise oldukça eskiydi, belki de yıllar önce değiştirilmesi gerekiyordu. Yine de mantıklı bir adam bile bu noktada tesadüflerin sıklığını sorgulamaya başlardı. Oliver doğruldu. “Sence bu büyü mü, Berkley?” Genç adam da yerinden doğruldu. “Babam bir keresinde bana aşkın büyü olduğunu söylemişti, efendim.”

“Hayır, ben onu kastetmemiştim... Boş ver.” Oliver ayağa kalkıp Berkley’in kalkmasına yardımcı olmak için ona elini uzattı. “Kuzenimle evlenmek istiyor musun?”

Berkley sözcüklerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı. “Ben de bu konuda sizinle görüşmek istiyordum, efendim.”

“Hayat hep beklenildiği gibi olmaz.” Oliver genç adamı inceledi. “Bunu bilmelisin. Ve hazırlıklı olmalısın.” Bunu daha önce anlamış olmayı dilerdi. Beklenmedik olaylar ona birçok macera sunabilirdi. Aniden Katc’in gerçekten de onun macerası olduğunu anladı. “Evet? Yanıtın nedir?” “Evet, efendim, onunla evlenmek istiyorum.” Berkley âşık olan genç bir adam gibi hevesle kafasını salladı. “Hem de çok, efendim.”

“Neden?” Güzel, sinir bozucu ve eğlenceli bir macera. “Neden mi?” Berkley’in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Onu seviyorum, efendim. Onun olmadığı bir hayatı düşünemiyorum. Çocuklarımızı ve Tanrı’nın izniyle torunlarımızı görmek istiyorum. Ve ölmenden önce en son onun yüzünü görmeyi arzu ediyorum.”

“Çok güzel,” diye mırıldandı Oliver.

Berkley önce tereddüt etse de sonra gülümsedi. “Sizce bu hoşuna gider mi? Bu onun için yeterli mi?”

“Berkley, her an dizlerinin üstüne çökebileceğinden endişe ediyordum,” dedi Oliver alaycı bir şekilde, sonra valizini aldı. “Evlilik için çok genç olduğunuzu düşünmüyor musun?”

“Hayır, düşünmüyorum. Bana öyle geliyor ki...” Berkley de valizini aldı. “Bir erkek doğru kadını bulduğunda, yanlış olan şeylerin önemi yoktur.” Başını eğerek onu selamladıktan sonra malikâneye doğru yürümeye başladı.

Oliver onun arkasından bakakaldı. Genç adamın, Oliver’ın onun yaşındayken olduğundan daha akıllı olduğu kesindi. Belki de Oliver’ın şimdiki halinden bile daha akıllıydı. Hızla Berkley’in peşinden gitti.

“Sana öylece izin veremem, biliyorsun.”

“O kadarını tahmin ediyordum.”

“Gelirini, beklentilerini ve o tür şeyleri bilmeliyim.”

“Elbette.” Berkley ceketinin cebinden katlanmış, ıslak bir kâğıt parçası çıkarıp Olivcria uzattı. “İyi olduğum noktaların, eksikliklerimin ve beklentilerimin bir listesini çıkardım.”

“Genevieve için kesinlikle uygunsun.” Oliver hamurlaşan kâğıda göz gezdirdi. “Islak ve okunaksız.”

“İsterseniz bu konuda sizinle konuşmaktan mutluluk duyarım, efendim.”

“Onun iyi yönlerinin bir listesini çıkarmadın, değil mi?”

“Hayır, efendim,” dedi Berkley kızgın bir şekilde. “Buna gerek yok.”

“Sanırım bu konuyu daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik...” Gülümsedi. “Sana izin vermemek için herhangi bir sebep göremiyorum.”

Berkley rahatlamış bir halde gülümsedi. “Teşekkür ederim, efendim.”

“Son karar elbette onun.” Oliver başını eğdi. “Bir erkek doğru kadını bulduğunda...” Adımını atmak üzereyken duraksadı.

Bir erkek doğru kadını bulduğunda, yanlış olan şeylerin önemi yoktur.

“Efendim?”

Kör müydü? Yoksa gerçekten de annesinin aptal oğlu muydu? Kate ya da Leydi Kathleen ya da her kimse onun için doğru kadındı. Hayatna nasıl ve neden girdiğinin önemi var mıydı? O inanmıyorken, diğer herkesin lanete ya da büyüye inanıyor olmasının ne Önemi vardı?

Çocuklarını ve torunlarını görmeyi istemiyor muydu?

“Efendim?”

Ölmeden önce görmeyi istediği son şeyin o olmasını istemiyor muydu?

Berkley boğazını temizledi. “Efendim?”

Kate’in olmadığı bir hayat düşünebilir miydi?

“Lord Norcroft?”

“Hayır, Berkley,” dedi Oliver kesin bir tavrıyla. “Yapamam.”

“Anlamadım.”

Oliver adımlarını hızlandırdı. “Bilmiyorum, sanırım gözlerimin önünde olan şeyi görmekten korktum.”

Kate onun macerasıydı ve hep öyle olmuştu. Onun macerası.

“Sana teşekkür etmeliyim, Berkley. Bana çok yardımcı oldun.”

“Üzülmenize izin veremezdim, efendim.”

Oliver kahkaha attı.

Malikâneye yaklaştılar. Ön basamaklara birkaç adım kala Oliver’ın suratının önünden bir taş geçti ve tam ayaklarının dibinde parçalara ayrıldı ve sonra birkaç tane daha.

Oliver donup kaldı.

“Efendim, iyi misiniz?”

“Evet, Berkley, sorduğun için teşekkür ederim.” Oliver derin bir nefes alıp yukarı doğru baktı ve sonra bağırdı. “Bu kadarı yeter. Bence.”

“Laneti mi kastettiniz, efendim?”

“Hayır, Berkley.” Oliver gülümsedi. “Kalbimi.”

Yirminci Bölüm

Oliver hızla Ön kapıdan içeri girdi. “Hollinger!”

Hollinger öylesine çabuk belirmişti ki onun dönmesini bekliyormuş gibiydi. “Evet, lordum?”

“Kathleen hâlâ salonda mı?”

“Evet, efendim.”

“Peki ya annem?”

“Ammeniz ve Lord Dumleavy serada olmalılar.”

“İ İarika. Onlarla salonda görüşmek istediğimi söyle.” “Derhal, efendim.” Hollinger duraksadı. “Haliya su damlattığınızın farkındasınız, değil mi, efendim?”

“Farkındayım, evet. Ama şu an umrumda olan en son şey bu.” Salona doğru yürümeye başladı, sonra durdu. “Ah, Bay Berkley için Bayan Fairchild’ı, Genevieve’yi bul.” Genç adama gülümsedi. “İyi şanslar, Berkley.” Berkley kafasını salladı. “Size de efendim.”

Oliver salona yöneldi. Tam olarak ne söyleyeceğinden emin değildi ama şimdilik bu konuda endişe etmeyecekti. Doğru kelimeler aklına gelecekti.

Salonun kapısını itip açtı. Kate pencerenin önünde durmuş arka bahçeye bakıyordu. Omuzlarının duruşu neredeyse yenilmiş gibi görünmesine yol açıyordu. Oliver’ın bu görüntü karşısında yüreği burkuldu. Bunu ona o mu yapmıştı? Hayır, herhalde ışığın bir oyunuydu. Kate’i yenilgiye uğratabilecek hiçbir şey hayal edemiyordu. Onun Kate’ini.

“Kate.” Ona doğru yaklaştı.

Genç kadın arkasına döner dönmez gözleri kocaman oldu. “Geri dönmüştün.”

Oliver kafasını salladı.

“Neden?”

“Gidemedim.”

Yavaşça gülümsedi. “Ah, Oliver.”

“Hayır.” Genç adam kafasını salladı. “Demek istediğim, gitmem inkânsızdı. Ne atlar ne de arabalar müsait, köprü de geçit vermiyor, kayık battı ve çatıdan düşen taşlar neredeyse ölümüne sebep olacaktı.”

Kate’in gülümsemesi kayboldu. “Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun.” Ona doğru yaklaştı. “Gitmemin inkânsız olduğunu görene dek anlayamamıştım.” Onu kollarının arasına aldı. “Seni terk edemezdim.” “Tanrım.” Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Sen... Çok ıslanmışsın.”

Oliver kahkaha attı. “Biliyorum.” Onu hızla ve sertçe öptükten sonra bıraktı. “Özür dilerim.”

“Kabul edilmiştir.” Yüzünü kavrayıp onu öptü, uzun ve yumuşak bir öpücüktü bu. Onu bıraktığında, Oliver nefesini kontrol etmekte güçlük çekti.

“Sanırım bu gitmeyeceğin anlamına geliyor.” Kapı girişinden Leydi Norcroft’un sesi duyuldu.

“Umarım gitmez,” diye gürlledi Lord Dumleavy.

Oliver Kate’ten uzaklaştı. “Gitmemi o kadar zorlaştırdınız ki.”

“İnsan çocukları için elinden ne geliyorsa yapar,” dedi Leydi Norcroft kibirli bir şekilde ve kanepeye oturdu. Dumleavy yaşlı kadının hemen arkasına geçti. Oliver iki sinin bir tür ittifak kurmuş olduğunu fark etti. Biri oğlunun, diğeri ise yeğeninin evlendiğini görmek istiyordu... Yoksa sebep tamamen farklı mıydı? Oliver bundan emin değildi. “Bana teşekkür etmelisin.”

“Teşekkür mü?” Başka şartlar altında olsaydı, işlerine burnunu soktuğu için annesine hâlâ kızgın olurdu. Ama işine karışması en sonunda gerçekten istediği şeyi fark etmesine neden olduğu için içinde mutluluktan başka bir duygu barınmıyordu. “Atları ve at arabalarını kullanılmaz hale getirdiğin için mi?”

Annesi sırttı. “Ben bunun çok zekice olduğunu düşünüyorum.”

Oliver dikkatle ona baktı. “Köprüyle hiçbir ilgin olmadığını sanıyorum...”

“Köprüyle mi?” Annesinin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ancak Oliver ona inanmakta zorluk çekiyordu.

“Köprüden geçmek imkânsız.” Başım salladı. “Ve anlaşılan kayıkta da delikler varmış. Battı. I Iem de Bay Berkley ve ben içindeyken.”

“Gerçekten mi?” Lord Dumleavy’le bakiştılar.

Oliver gözlerini kıstı. “Anne.”

“Tanrım, Oliver, bana o şekilde bakmana gerek yok. Bu arada, haliya su damlattığının farkında mısın?”

“Boğulabilirdim, anlıyor musun?”

“Saçmalama.” Derin bir nefes aldı. “Nehir hiçbir zaman derin olmadı, üstelik sen çok iyi bir yüzücüsün. Yine de seni temin ederim ki ne köprü ne de kayıkla bir ilğim var.”

“Neredeyse yağmur yüzünden de onu suçlayacak,” dedi Lord Dumleavy kısık bir sesle.

“Mümkün olsaydı, suçlardım,” dedi Oliver.

“Atların ve arabaların müsait olmaması için elimden geleni yaptığımı itiraf ediyorum, fakat yağmur benden daha büyük bir gücün kontrolündeydi.” Duraksadı. “Yine de çatıdan taşların düşmesi beni gururlandırdı.”

Oliver annesine baktı. “Çatıdan düşen taşlardan da mı sen sorumluydun? Ne? Yoksa çatıya mı çıktın?”

“Bu çok aptalca olurdu. Ben sadece senin yıllar önce gözden geçirmen gereken tavan arasındaki aile dokümanlarına bakmaya gittim.” Kate’e göz attı. “Lanetle ilgili çok eski referansların yanı sıra arada sadece senin ailenin...” İmalı bir şekilde oğluna baktı. “Büyüyle uğraşmadığına dair kanıtlar buldum.”

“Harika,” diye homurdandı Oliver. Tüm keyfi kaçmıştı.

“O nedenle elimizde bir emsal olduğundan ve kesinlikle ihtiyaç duyulduğundan...” Gelişigüzel bir şekilde omuzlarını silkti. “Büyü yapmayı denemeye karar verdim.” Oliver homurdandı. “Tanrı aşkına!”

Leydi Norcroft Kate’e hitap etti. “Amcan bana yardım etti, canım. O bu konuda çok iyi.”

“Amcam mı?” Kate şaşkın bir halde amcasına baktı. “Sen de mi?”

“İnsan bozguna uğratamayacağı bir orduyla karşılaştığında, en azından eşit miktarda şiddet uygulamalı,” dedi Dumleavy.

Kate kaşlarını çatı. “Ne?”

“Ailemdeki tüm kadınlar büyü sanatlarıyla ilgileniyorsa, ben de bu konuya bir göz atmalıyım diye düşünmüştüm.” Sırttı. “Sadece koruma amaçlı.”

Kate ters ters ona baktı. “Ama yaptıkları hiçbir şey işe yaramadı.”

“Benim yaptıklarım da hiçbir zaman işe yaramamıştı. Ama belki de...” Gözleri ışıldı. “Doğru zaman değildi.” “Çıldırılmışsınız. Hepiniz.” Oliver öfkeyle Kate’e baktı. “Amcan annemi baştan çıkarıyor, görmüyor musun?”

“Baştan mı çıkarıyor?” Kate sinirlendi. “Amcam annene sadece küçük bir... Numara öğretmiş. Hepsi bundan ibaret.”

“O küçük numara neredeyse beni Öldürecekti. Santimetre farkıyla ıskaladı. Hem de tam iki kez!”

“İskaladıysa, doğru yapamamışlar demektir, değil mi?” diye çıkıştı Kate.

“Taşlar çok yakınına düştüyse özür dilerim,” dedi annesi. “Bu iş bilim değil, biliyorsun.”

“Bilim bile değil!”

Annesi ona aldırış etmedi. “Sadece uyarı amaçlıydı. Gitmeni engelleyip aklını başına alman için.”

“Aklımı başıma almam için demek ki nehirde batmam gerekiyormuş.”

Leydi Norcroft çenesini kaldırdı. “O konuda beni suçlayamazsın.” Duraksadı. “Onu ben düşünmedim.”

“Yine de bir şeydir. Ayrıca çatıdan düşen taşların büyüyle ilgisi olduğunu da düşünmüyorum. Bugün olan her şeyin mantıklı bir açıklaması olmalı.” Ancak tesadüflerin çokluğu Oliver’ı rahatsız etmeye başlamıştı. Yine de şu an bunun bir önemi yoktu. Islak saçlarında elini gezdirdi. Böyle olacağını hayal etmemişti. Mantıksız biriymiş gibi öfkeyle ona bakması yerine... Kate’in şimdiye kadar kollarının arasında olması gerekiyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Kate.”

Genç kadın tek kaşını kaldırdı.

“Sana karşı hislerimin büyüyle herhangi bir ilgisi var mı?”

Kate kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Bana kalırsa çok büyüleyici. Öyle olmalı.”

“Hayır, demek istediğim, bana hiç büyü yapıldı mı?” Genç kadının gözlerinin içine baktı. “Herhangi bir tılsım ya da bir tür numara?”

Kate omuzlarını dikleştirdi. “Hayır.”

“Anne?”

“Yine harika bir fikir, fakat böyle bir şey hiç aklıma gelmediği için cevabım hayır. Hiçbir şey yapmadım.” Kafasını salladı. “Çatıdaki birkaç taşı yerinden etmek şimdiye kadar denediğim tek büyüydü.” Şaşkın bir şekilde Dumleavy’ye baktı. “İki kez mi?”

Dumleavy omuz silkti.

“İki kez mi demiştin, Oliver?” diye yavaşça sordu annesi.

“İki kez. Taşlar evden çıktığımda ve geri döndüğümde düştü,” dedi Oliver sabırsızca. “Bu arada, İkincisine hiç gerek yoktu. Çoktan ne yapacağıma karar vermiştim.” Leydi Norcroft Dumleavy ile bakıştı. “Niyetiniz iki kez başına iş açmak değildi.”

“Belki de kendi gücünün farkında değilsindir,” dedi yaşlı adam fazla düşünmeden ama gözlerinde sözlerini yalanlayan huzursuz bir ifade vardı.

Oliver ikisine de aldırış etmeyip Kate’in yanına gitti ve onun ellerini tuttu. “İçinde bulunduğumuz şartların hiç de romantik olmadığına farkındayım, ayrıca diz çökmem gerekiyor, fakat sırsıklamım ve üşüyorum, üstelik yeterince bekledim. Lanete inanmıyorum ama hayatıma girmeni sağladığı için minnettarım. Tüm olanlar hakkında farklı görüşleriniz olmasına rağmen...” Derin bir nefes aldı. “Kate, benimle evlenir misin?”

“Oliver.” Uzun bir süre ona baktıktan sonra yavaşça kafasını salladı. “Yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Ne?”

Kate ellerini onun ellerinin arasından çekip Leydi Norcroft’a döndü. “Köprü, kayık ya da ikinci kez düşen taşlar sizin işiniz değil miydi?”

Leydi Norcroft kafasını salladı. “Hayır.”

“Amca?”

“Ben bir şey yapmadım.”

Kate gözlerinde korku dolu bir ifadeyle Oliver’a baktı. “Boğulabilirdin ve taşlar seni öldürebilirdi.”

“Fakat bir şey olmadı. Ben iyiyim. Belki biraz ıslandım ama...”

“Yine de soğuk algınlığı yüzünden ölebilirsin.” Kollarını kavuşturdu. “Daha önce fark etmiş olmalıydım.”

Oliver şaşkınlıkla ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bilmem gerekirdi.” Odanın içinde yürümeye başladı. “Bunun aşkla hiç ilgisi yok.”

“Ben aşktan söz etmedim,” dedi Oliver hemen. “Niyetim oydu ama fırsatım olmadı.”

Kate ona aldırmadı. “Seni sevdiğimi anlar anlamaz neler olabileceğini düşünmeliydim.”

Oliver sırttı. “Beni seviyor musun?”

“Kathleen,” dedi Lord Dumleavy. “Nc düşünüyorsun?”

“Lanet, amca.” Dumleavy’ye baktı. “Anlamıyor musunuz? Oliver ile evlensem bile son bulmayacak.”

“Ama lanetin şartı bu değil miydi? İki ailenin evlilikle birleşmesi?” diye sordu Leydi Norcroft. “Onun gibi sen de soyunun son üyesisin. Laneti sona erdirebilecek başka kimse yok.”

Kate kelimelerini Özenle seçti. “Tüm bunları başlatan esas çift görev ve sorumlulukları uğruna birlikte olmak zorundaydı. Asla evlenmek istememişlerdi. Kendilerini feda ettiler.”

“Seninle evlenmeyi kendini kurban etmek olarak görmediğin kesin,” dedi Oliver hemen.

“İşte sorun da burada.” Kate kafasını salladı. “Lanet, gerçek lanet, beş yüz sene önce ailelerimizin birleşmesi uğruna yapılacak olan evlilik, onlar için aşk değil bir görevdi. Birbirlerine âşık olmuş olsalardı harika olurdu. İstedikleri şey evlilik olmuş olurdu ve kendilerini feda ettiklerini düşünmezlerdi. Ve şimdi, bu aşk evliliği laneti sonlandırmayacak. Sadece kendisini feda eden insanlar laneti sonlandırabilirler.”

“Ama ben lanete inanmıyorum!”

“Neye inandığının önemi yok. Görmüyor musun?” Kate kafasını salladı. “Köprü, kayık, ikinci kez çatıdan düşen taşlar ve belki de annenin büyüünün ilk seferinde işe yaraması, bunların hiçbirini seni burada tutmak için değildi, hepsi bir uyan işaretiydi.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Oliver. “İnanmayacağım.” “Seni sevmesem bile seninle evlenirdim, seni sevmemek benim için imkânsız. Ama ölümünün sebebi ben olmayacağım.”

“Bu saçmalık, gerçekte var olmayan bir lanetten bahsediyorsun.”

“Beni seven bir adam bu yüzden öldü. Beni sevmiş olma ihtimali olan diğer üç adam da bu yüzden hayatını kaybetti. Senin hayatını tehlikeye atamam.”

“Pekâlâ.” Oliver bir şeyler düşünmeliydi. Bu şekilde bitmesine izin veremezdi. “Peki ya lanet olduğunu kabul edersek. Evlenmezsek, lanet sona ermemiş olur.”

“Ve eğer evlenirsek, korkunç ve gülünç bir şekilde ölebilirsin.”

“Laneti sona erdirmek için İngiliz adamlarla evlenilmeli sözüne ne oldu peki?”

“Benim İngiliz adamı sevmemiş olmam gerekiyor!” Kafasını salladı. “Bu bir kısır döngü, Oliver. Hiçbir cevap yok. Çözmek imkânsız. Çok güçlü bir lanet.”

Genç adam şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı.”

“Keşke olsaydı.” Uzun bir süre ona baktı. Yeşil gözleri buğulanmıştı. Oliver’ın yüreği burkuldu.

“Ama evlenmezsek korkunç felaketler olacak.”

“Sevgili Oliver.” Güçlükle yutkundu. “Korkunç şeyler çoktan oldu.” Kate sakinleşmek için derin bir nefes alıp amcasına döndü. “Bir an önce gitmeliyiz.”

“Birkaç günü alabilir.” Leydi Norcroft uyanda bulundu.

“Buna bir çare düşünemeyiz sanırım.” Kate kapıya yöneldi. “O zamana kadar odamda olacağım.”

“Kate.” Oliver ona doğru gitti.

Genç kadın kapının girişinde durdu ama arkasını dönmedi.

Oliver ona yaklaştı. “Hayatımın tehlikede olduğuna inanmıyorum, ama eğer öyleyse bile, umrumda değil. Genç kadını omuzlarından kavradı ve onu kendisine doğru çekip her şeyin yoluna gireceğini söyleme isteğine karşı koydu. “Sensiz bir hayat sürmektense seninle kısa bir zaman geçirmeyi tercih ederim.”

“Ama ben seni kaybetmeye ve ömrümün geri kalanını ölümünden sorumlu olduğumu bilerek geçirmeye dayanamam.” Oliver’ın ellerinden kurtulup odadan dışarı çıktı.

Oliver arkasından bakakaldı. Uzun bir süre kimse tek kelime etmedi.

“Giderken...” dedi Dumleavy en sonunda. “Annenin de bizimle gelmesini istiyorum.”

Oliver arkasını döndü. “Neden?”

Leydi Norcroft şaşkınlıkla Dumleavy’ye baktı. “İskoçya’ya mı?”

“Misafir olarak değil,” dedi Dumleavy yavaşça. “Eşim olarak.”

“Hayır,” dedi Oliver hiç tereddüt etmeden.

“Bu evdeki kimse doğru düzgün nasıl evlenme teklif edilir bilmez mi?”

Dumleavy kıkırdarak dizinin üzerine çöktü ve yaşlı kadının ellerini tuttu. “Edwina, bana bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm duygular hissettiriyorsun. Geri kalan günlerimi seninle maceralar yaşayarak geçirmeyi çok isterim.”

“Hayır.” Oliver öfkeyle ona baktı. “Birbirinizi tanımıyorsunuz bile.”

“Oliver.” Annesi ona sert bir bakış attı. “Bu benim evlilik teklifim, izinle.”

“Sana göz kulak olacağıma dair babama söz vermiştim.* “Ve ben de sana göz kulak olacağıma dair babama söz vermiştim. Bana kalırsa şimdiye kadar ikimiz de çok iyi iş çıkardık ama artık...” Doğru kelimeleri seçmek istemişçesine duraksadı. “Hayatım için iyi olanı seçme vaktim geldi. Bencilce olduğunu düşünüyorsan, özür dilerim.”

Oliver annesine bakarken neden bunu daha Önce fark etmediğini düşündü: Dumleavy geldiğinden beri, annesi oldukça mutlu görünüyordu, elbette

daha önce mutsuz olduğu söylenemezdi. Yine de şu an etrafına ışılı saçıyordu. Anlaşılan sorunlarına kendisini o kadar kaptır mıştı ki annesine dikkat etmeye fırsatı olmamıştı. Kafasını sallayıp gülümsedi. “Kesinlikle öyle olduğunu düşünmüyorum, anne.” Yaşlı adama doğru başını eğdi. “Onayımı aldın, Dumleavy.” “Senden onayımı istediğimi hatırlamıyorum, genç adam,” dedi Dumleavy. “Edwina, soruma cevap vermedin.”

“Vermedim mi? Cevap verdiğimi sanıyordum.” Işıl ışıl bir gülümsemeyle Dumleavy’ye baktı. “Eşin olmayı çok isterim.” Eğilip onu öptü. “Maceralarının ve büyüünün bir parçası olmayı.”

“Tekrar işe yaramayabilir, biliyorsun.”

“Kastettiğim büyü o değildi.”

Dumleavy kıkırdadı. “şimdi ayağa kalkabilir iniyim?”

Leydi Norcroft kahkaha attı. “Evet, sevgili Malcolm, kalkabilirsin.”

“Güzel.” Dumleavy ona göz kırıp ayağa kalktı. “Bu iş de bittiğine göre...” Oliver’a baktı. “Kathleen konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Midesi düğümlendi. “Ama mücadele etmeden vazgeçmeyi düşünmüyorum.” Sandalyeye oturup düşünmeye çalıştı. “Onu lanetin var olmadığına ikna etmeye çalışmak faydasız.”

Dumleavy de sandalyelerden birine oturdu. “Ölen bir eşin ardından taliplerinden üçünün de ölmesi, aklı başında olan bir kadın bile başka zaman olsa gülünç bulabileceği bir şeye inandırabilir. Kathleen her zaman mantıklı bir kadın olmuştur.”

“Lanete inanıyor musun?”

“Gerçek olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Dumleavy düşünceli bir şekilde.

“Bana Öyle geliyor ki şu noktada önemli olan tek şey Kathleen’in neye inanıp inanmadığı.” Leydi Norcroft yerinden kalkıp viski şişesinin olduğu yere giderek iki kadeh doldurdu. Birini müstakbel eşine, diğerini de oğluna verdi. “Yine de ölümüne sebep olacaksa onunla evlenmemeni tercih ederim.”

“Ölümüne neden olmayacak,” dedi Oliver kesin bir tavırla. “Ancak bunu öğrenmenin tek yolu onunla evlenip ölmekten geçiyor.”

“Bu çok riskli,” dedi Dumleavy.

“Ama değer.”

Dumleavy viskiyi kadehinde döndürdü. “Hayatta kalırsan.”

“Evet, Dumleavy.”

“İstersen bana artık baba diyebilirsin.”

“Sanmıyorum.** Oliver viskisinden büyük bir yudum aldı.

“Ya da Malcolm.”

“Ben Kathleen’i kontrol edeceğim. Oliver, soğuk algınlığından ölmeden önce üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkarsan iyi olacak, yoksa zavallı Kathleen bunun kendi suçu olduğunu düşünecek.” Leydi Norcroft bir ona bir de yaşlı adama baktı. “Bu karışıklığa bir çözüm bulacağımıza inanıyorum.” Malcolm’a sevecen bir bakış attı. “Sevdiğim insanlar perişan haldeyken kendimi mutlu hissetmekten hiç hoşlanmıyorum.”

“O halde mutlu olduğundan emin olmak benim görevim.” Yanından geçtiği sırada Malcolm onun elini tutup dudaklarına götürdü. Leydi Norcroft samimi, fazla özel ve oldukça içten bir gülümsemeyle ona baktıktan sonra odadan ayrıldı.

Oliver boğazını temizledi. “Sen ve anneme gelirsek...” “Bu seni hiç ilgilendirmez, evlat.”

“Ben küçük bir çocuk değilim.”

“O halde daha bilinçli olmalısın.” Dumleavy içkisini yudumladı.

Oliver karşılık vermek üzereyken vazgeçip içkisinden büyük bir yudum aldı. “Bana lanetten bahset.”

Malcolm omuzlarını silkti. “Anlatabileceğim çok fazla şey yok. Beş yüz sene önce çatışma içinde olan iki aile bu düşmanlığı evlilikle bitirmeye karar vermiş. Evlilik gerçekleşmeyince iki taraf da lanetlenmiş.”

“O halde beş yüz sene içerisinde ailelerimizden herhangi iki kişi evlenerek bunu sonlandırabilirdi, öyle mi?” Malcolm kafasını salladı. “Muhteleme.”

“Bunu nasıl bilebiliriz?”

Malcolm gözlerini kıstı. “Neyi nasıl bilebiliriz?” “Lanetin sona erip ermediğini?”

“Ah.” Malcolm viskisini yudumladı. “Bir işaret var.” “Nedir?”

“İ iç hoşuna gitmeyecek,” diye onu uyardı Malcolm. “Bu konuda hoşuma giden neredeyse hiçbir şey yok. Devam et.”

“Pekâlâ.” Dumleavy içkisinin geri kalanını kafasına dikti. “Zamanın içinde kaybolmuş.” Suratını buruşturdu. “Sorunun ne olduğunu görebiliyorum.”

Oliver ayağa kalktı, viski şişesini alıp yerine döndü. Malcolm kadehini uzattı ve Oliver nazık bir şekilde yaşlı adamın içkisini tazeledi. “Annem tavan arasındaki dokümanların arasında lanetle ilgili referanslar bulduğunu söyledi. Tüm kâğıtlara göz atabildiniz mi?”

“Hayır, neredeyse bir kamyon dolusu kâğıt var ve bazıları çok eski. Sadece birkaçına bakabildik, sonra... Dikkatimiz dağıldı.” Malcolm sırttı. “Annen insanın aklını başından alabiliyor.”

Oliver suratını buruşturdu. “Bunu bilmeme gerek yoktu.” İçkisini bir dikişte içti. “O halde o kâğıtlarda bahsettiğin işaretle ilgili bir referans olmalı.”

“Olabilir.”

“Eğer bulabilirsek ve işaretin tanrısal bir yanı yoksa...” Oliver bir süre düşündü. “Ortaya çıkmasını sağlayabiliriz.”

Malcolm onu süzdü. “Devam et.”

“Ve sonra Kate’i lanetin bozulduğuna ikna ederiz. Onu haksız olduğuna ve aşkın bununla hiçbir ilgisi olmadığına ikna ederiz. Benimle evlenmek istemesinin laneti yok etmek için yeterli olduğuna. Ya da gereken fedakârlığın hayatımı kurtarmak için benden vazgeçmemesi olduğuna.” “İşe yarayabilir.” Malcolm içkisini yudumladı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. “Peki ya işareti bulamazsak?”

“Bulamazsak...” Oliver yaşlı adama doğru eğildi. “O zaman istediğim işareti uydurmakta özgürüz demektir. Hollinger’a tamiratı ağırdan almasını söylerim. Bu bize en az üç gün kazandırır.”

Malcolm gözlerini kıstı. “Yeğenimi kandırmaktan söz ediyorsun.”

“Aynen Öyle.”

“Bence bu harika bir fikir.” Malcolm kıkırdadı. “Ben daha iyisini düşünemezdim.”

“Teşekkür ederim.” Oliver ayağa kalktı. “O halde tavan arasına gidelim mi?”

Malcolm kafasını sallayıp yerinden kalktı. “Sana bir soru sormama izin ver, evlat.” Duraksadıktan sonra derin bir nefes aldı. “Ya yanıyorsan ve o haklıysa? Tahminime göre lanet seni öldürmeden önce yaklaşık bir senen kalır.”

“Malcolm, sözlerimde ciddiydim.” Oliver yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. “Onsuz bir asır geçirmektense, onunla bir sene yaşamayı tercih ederim.”

Uzun bir süre bakiştılar, sonra Malcolm kafasını salladı. “Sen iyi bir adamsın. İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum. Yeğenimle evlenmek için benden izin istememiş olabilirsin ama iznim şenindir. Bunu hak ettin.”

“Teşekkür ederim.”

“O halde, tavan arasına.” Malcolm viski şişesini alıp kapıya yöneldi.

“Tavan arasına,” dedi Oliver ve onu takip etti.

Gerçekten de bu iyi bir plandı, hatta harika bir plan bile olabilirdi. Oliver bunun işe yaramasını umuyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Kathleen en son ne zaman bu kadar ağlamaklı ve hassas olduğunu hatırlayamıyordu. O kırılgan bir kadın değildi. Doğrusu, her zaman güçlü ve mantıklı olmasıyla gurur duymuştu. Olan bitenler kadar bu haleodasına saklanan gözleri şiş, kırılgan ve asıl karakterinin tam bir gölgesi olan bir yaratık haline gelmesi de oldukça üzücüydü.

Odasındaki kanepeye kıvrıldı ve ağırlıkları tuhaf bir şekilde onu rahatlatan Oliver'ın verdiği şilinleri dalgın dalgın elinde sallarken pencereden dışarı bakmaya başladı. Kasvetli günlerden biriydi ve ruh haline uyuyordu, ayrıca yine yağmur tehdidi vardı. Uzakta adamların köprüyü tamir etmeye çalıştıklarını görebiliyordu. Pek ilerleme kat etmiş gibi görünmüyorlardı ama bulunduğu yerden görmesi zordu. İçten içe acele etmelerini diledi. Malcolm'la birlikte ne kadar erken yola çıkarlarsa o kadar iyiydi. Önceki gün salonda Oliver'ın yanından ayrıldığından beri odasından hiç çıkmamıştı, buna cesaret edememişti, fakat aklını kaçırmadan kendisini odasına hapsedmesine daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Peki ama başka seçeneği var mıydı? Onu bir daha asla göremezdi. Onu terk etmek yeterince zor olmuştu. Oliver'ı tekrar görür, kahkahasını duyar ve dudaklarını dudaklarında hissederse, tüm gücünü kaybedebilirdi ve bu hiç de iyi olmazdı. Lanete inaniyorsa Tanrı yardımcısı olsun, inaniyordu halde başka bir seçeneği yoktu. Oliver'ı hiç ummadığı bir tutkuya seviyordu, bunu tekrar hissedebileceğinden emin değildi. Lanet olası Hannah. Kathleen hafızasını kaybetmeseydi, kalbini ona kaptırmamak için kendisini koruyabilirdi.

Belki de eğer beş yüz sene önce bu birlikteliğin olmasına karar verildiyse, ne yaparsa yapsın kalbini ona kaptıracaktı. Bu hiç adil değildi. Laneti sona erdirip iki aileyi de kurtarmak için tanımadığı ve sevmediği bir İngiliz ile evlenmeye razıydı. Ama şimdi, akılsızca âşık olduğu adamın güvenliğini sağlamak için ailesinin geleceğinin yanı sıra kendi mutluluğunu feda etmek zorundaydı.

Birçok açıdan Oliver ile evlenmeyi reddetmesi oldukça bencilceydi. Kenneth öldüğünde yıkılmıştı, ancak o zaman genç ve güçlüydü, lanetten haberi bile yoktu. Ölümünün eski, affetmez ve geri alınmaz bir şeyle ilişkili olduğunu bilmiyordu. Tüm üzüntüsüne rağmen önünde uzun bir hayat olduğunu biliyordu. Fakat ilk eşini kaybettiği gibi Oliver'ı da kaybederse buna asla dayanamazdı. Güvende ve hayatta olduğunu bilerek onu şimdi kaybetmesi en iyisiydi.

Kendi hayatına gelince, derin bir iç çekti, her zamanki gibi yaşamaya devam edecekti. Hepsi teker teker ölene dek büyükannesi, Malcolm ve Hannah ile Dumleavy Şatosu'nda yaşayacaktı. Ve işte o zaman gerçekten yalnız olacaktı. Hayatında ne başka bir erkek ne de çocukları olacaktı. Yaşlanacaktı ve teselliyi kendisi gibi eski ve unutulmuş olan Roma İmparatorluğuna vakit ayırmakta bulacaktı.

Peki ya Oliver? Lanete gerçekten inansın ya da inanmasın, daima aklında bir şüphe olacaktı, o bir kadının hayatı nı tehlikeye atabilecek türden bir erkek değildi. O da yalnız yaşlanacaktı.

Dün gece çok zor geçmişti, hiç şüphesiz bu gece ve Oliver'ın evinde geçirdiği her gece bir o kadar zor olacaktı. Koridorun parkeleri her çıtırdadığında, hem Oliver olmasından korkuyor hem de onun olmasını umuyordu. Fikrini değiştirmek ya da veda etmek ya da son kez onunla sevişmek için geleceğini sanıyordu.

Kapının tıklatıldığını duyar duymaz ayağa fırladı. Kahvaltısına henüz dokunmamış olsa da muhtemelen öğle yemeğine çağırılıyordu. Şilinleri cebine atıp odada ilerledi ve kapıyı açtı.

Leydi Norcroft, "İyi günler, Kathleen," dedi hoş bir gülümsemeyle ve peşinde tepsi taşıyan hizmetçiyle birlikte içeri girdi. "Ellen, tepsiyi masaya koy ve kahvaltı tabaklarını topla." Kathleen'e azarlıcasına bir bakış attı. "Bir şeyler yemelisin, canım. Güçten düşmenin hiçbir yararı olmaz."

"Aç değilim ama teşekkür ederim."

"Hayır." Leydi Norcroft içini çekti. "Sanırım değilsin." Hizmetçi tabakları toplayıp odadan çıkana kadar bekledi. "Canım, konuşmalıyız."

"Yme mi?" Kathleen hafifçe gülümsedi. Önceki gün salondan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Oliver'ın annesi yanına gelmişti. Yaşlı kadın ona sanılmış ve Kathleen'ı tam o anda gözyaşlarına boğulmuştu. "Dün olanlar yüzünden sizden özür dilemek istiyorum. Ben kontrolsüzce ağlayan bir insan değilim."

"Sevgili kızım, dün kontrolsüzce ağlamayı gerektirecek türden bir gündü. Ancak bugün yeni bir gün. Kendini daha iyi hissediyor musun?" Leydi Norcroft dikkatle onu süzdü. "Çok kötü göründüğünü söylemeliyim."

Kathleen her şeye rağmen kahkaha attı. "Teşekkür ederim, kendimi berbat hissediyorum."

"Kalbin kındığı için bu haldesin." Masayı işaret etti. "Bir şeyler yiyene kadar buradan ayrılmayacağım."

Genç kadın masadaki yiyeceklere baktı. Et ve peynir çeşitlerinden oluşan bir tabak, küçük bir kase meyve, bir sepet dolusu ekmek ve bir tabak tatlı vardı. "Çok fazla şey var."

"Canının neyi isteyeceğini bilemedim." Leydi Norcroft çaresizce omuzlarını silkti.

"Harika görünüyorlar." Kathleen masaya oturdu ve Leydi Norcroft da ona katıldı. Genç kadın meyveli turtadan bir ısırık aldı. Görüldüğü kadar lezzetliydi. Belki de gerçekten acıkmıştı. Birkaç dakika sessizce yemeğini yedikten sonra arkasına yaslanıp yaşlı kadını süzmeye başladı. "Buraya fikrimi değiştirmek için geldiyse, bilmeniz gerekir ki fikrimi değiştirmek gibi bir niyetim yok."

“Elbette, yok,” dedi Leydi Norcroft kesin bir tavırla. “Düşüncesizce kararlar alan bir kadın olmadığım için birdenbire fikrini değiştirmezsin.”

“Evet,” dedi Kathleen dalgın bir şekilde ekmeklere göz gezdirirken. Turtalar kadar lezzetli miydiler? “Aynen öyle.”

“Ama yine de sana bir özür borçlu olduğumu düşünüyorum.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” Kathleen küçük ekmeklerden birine kaymak ve çilek reçeli sürdü. Midesi kazanıyordu. Dünden beri hiçbir şey yememişti. “Neden?” Büyük bir lokma alıp yoğun aromanın tadını çıkardı. “Bunlar çok lezzetli.”

“Aşçımız harika bir iş çıkarıyor. Söylediğim gibi...”

“Bir tane almalsınız.” Bir ısıklık daha aldı.

“Yedim, canım, gerçekten çok lezzetliler. Ne diyordum...”

“Ah hayır,” dedi Kathleen yemeye devam ederken. “Lezzetli demek yetersiz kalır. Ondan çok daha öte...”

“Kathleen,” diye çıkıştı Leydi Norcroft. “Senden özür dilemeye çalışıyorum.”

“Evet, elbette.” Kathleen bir ekmek daha alıp, “Devam edin,” dedi.

“Korkarım senden çok şey bekledim.”

“Ne?” Kathleen güçlükle yutkundu. “Ne?”

“Olduğunu sandığım kişi gibi davranmıyorsun. Senin güçlü ve akıllı bir kadın olduğunu sanmıştım.” Leydi Norcroft omuzlarını silkti. “Ama şimdi sadece Öyle olmanı umduğumu anlıyorum.”

Genç kadın şaşkınlıkla ona baktı. “Oliver’ı terk etmek güçlü olmayı gerektiren bir şey. Yapmak zorunda kaldığım en zor ve muhtemelen en akıllıca şeydi.”

“Elbette öyle, canım.”

“Yapmak istediğim bir şey değildi.”

“Hayır, öyle olmadığı açık.”

“Başka seçeneğim yoktu.”

“Kimsenin yoktu.” Leydi Norcroft duraksadı. “Yine de insan senin gibi güçlü ve zeki bir kadının kolay kolay pes etmeyeceğini düşünüyor. Mücadele etmeden.”

“Ben kolayca pes etmedim.” Sesinden gücendiği belli oluyordu. Ama gerçekten öyle mi yapmıştı?

“Tüm olasılıkları değerlendirmeden.”

“Hiç olasılık yoktu.”

“Kaçmak yerine bir tür çözüm bulmaya çalışmadan.” Kathleen’in sesi yükseldi. “Ben kaçmıyorum, Oliver’ın hayatını kurtarıyorum.”

“Ve ben bu yüzden seni suçlayamam, o benim oğlum ve onun inanmadığı bir lanet yüzünden Öldüğünü görmeyi hiç istemem.” Leydi Norcroft duraksadı. “Ya da herhangi bir lanet yüzünden.”

“Ama cevap yok.” Kathleen kafasını salladı. “Çaresi yok.”

“Emin misin?” Leydi Norcroft Kathleen’in gözlerinin içine baktı. “Hiç şüphen yok mu?”

“Yok.” Emin miydi?

“Bana öyle geliyor ki böyle bir şeyin detayları zamanın içinde kaybolduysa, o halde bir yanıt bulmak için insanın geçmişe bakması gerekir.” Leydi Norcroft yerinden kalkıp kapıya gitti ve kapıyı açtı.

Kathleen şaşkınlıkla baktı. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Leydi Norcroft odanın içine büyük bir sandık taşıyan uşağa işaret etti. “Lütfen oraya koyun.” Uşak sandığı yere koyup odadan çıktı. “Söylemeye çalıştığım şey mücadelenin henüz yeni başladığı, Kathleen. Tabii eğer istiyorsan.” Kathleen sandığı işaret etti. “O ne?”

“O sandık geçmişle dolu. En azından bir kısmıyla.” “Beni hazırlıksız yakaladınız, Leydi Norcroft. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.” Kathleen yaşlı kadının açıklamasını duymaya neredeyse korkuyordu.

“Tavan arasında bu sandık gibi birkaç tane daha var.” Leydi Norcroft sandığı açıp kapağını kaldırdı. “İşte sana geçmiş.”

Kathleen sandığın içine göz attı. İplerle bağlı tomar halinde kâğıtlar, kurdelelerle bağlı mektuplar, defterler ve günlüklere benzeyen şeylerle doluydu. “Malcolm’la birlikte lanete dair referansları orada mı bulmuştunuz?” “Hayır, onu başka bir sandıkta bulduk. Tavan arasında neredeyse altı tane var. Ne yazık ki eşimin ailesi kayıtları saklama konusunda çok iyi olsa da bir düzene koymayı becerememiş. Malcolm’la en erken kırk sene öncesinden yüz sene Öncesine dek giden dokümanlar bulduk. Dikkatimiz dağılmadan önce ancak sandıklardan birine göz atabildik.” Kathleen’e baktı. “Amcan insanın aklını başından alabiliyor.”

“Öyle söylerler,” diye mırıldandı Kathleen. “Bunların arasında lanetle ilgili bir bilgi olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum.” Leydi Norcroft omuzlarını silkti. “Ama bakmaya değeceğini eminim. Oliver ve Malcolm da öyle düşünüyorlar. İşaretten bahsediyorlardı. Dünden beri tavan arasındaki sandıkları gözden geçiriyorlar.”

“Öyle mi?”

“Oliver’m vazgeçmeye niyeti yok. Seni seviyor, canım.” Kathleen sandığa baktı. “Ya burada hiçbir şey yoksa?” “Tavan arasında daha çok sandık var.”

“Peki ya...”

“Tanrım, Kathleen.” Leydi Norcroft sabırsızca derin bir nefes aldı. “Hiçbir şey yapmadan beklemekten daha iyidir, öyle değil mi?”

“Yapamam...”

“Kathleen, bazen tek sahip olduğumuz şey umuttur.” Leydi Norcroft’un sesi yumuşadı. “Gerçekten ne istiyorsun, canım?”

Ne istiyordu? Çocuk, bir gelecek, sevdiği adamla uzun ve mutlu bir ömür geçirmek. Leydi Norcroft’un gözlerine baktı. “Oliver’ı.”

“Mücadele etmene değer mi?”

Kathleen yaşlı kadına baktı. Elbette, haklıydı. Kathleen hiç de kendisinden beklenilir gibi davranmıyordu. O her zaman istediği şey uğruna mücadele vermeye hevesli olmuştu. Ve asla istediği şeyden vazgeçmemişti, ister entelektüel ister okçulukla ilgili uğraşlar olsun. Omuzlarını dikleştirdi. “Elbette.”

“O halde sana başlamanı öneririm.” Leydi Norcroft kapıya doğru döndü. “Hazırlamam gereken bir düğün var.” Kathleen suratını buruşturdu. “Leydi Norcroft, biraz erken olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Ah, senin düğününü kastetmedim, canım.” Leydi Norcroft gülümsedi. “Bana istersen Edwina Teyze diyebilirsin.”

Kathleen şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Edwina Teyze mi?” Durumu anlayınca nefesi kesildi. “Siz ve Malcolm mı?”

Edwina gülümsedi. “Onunla birlikte İskoçya’ya gideceğim. Tekrar gelin olacağımı hiç düşünmezdim, bilirsin. Arada sırada bir beyefendiyle macera yaşayabileceğimi düşünürdüm ama...”

Kathleen sırtıtmamak için kendisini tuttu. “Edwina Teyze!”

“Amcan ve ben çok iyi anlaşıyoruz.” Şeytani bir şekilde gülümsedikten sonra kapıyı açıp ona baktı. “Unutma, kızım, mücadele etmekten vazgeçmen için sadece tek bir sebep var.” Kathleen’ın gözlerinin içine baktı. “Zafer.” Bu sözler üzerine dışarı çıkıp kapıyı arasından kapattı.

Kathleen bir süre sandığı süzdü. Kendisine acımaya ya da vazgeçmeye alışkın değildi. Bu muhtemelen faydasızdı. Sandığın içinde önemli bir şeyin olmadığı neredeyse kesindi. Yine de Oliver’ın tehlikede olduğunu anladığı andan beri ilk kez içinde bir umut hissediyordu.

Pekâlâ. Kendisini hep âlim olarak görmüştü ve bu entelektüel uğraşı onun için belki de çok önemli olacaktı. Sandıktan bir tomar mektup çıkardı ve ekmek tabağını alıp amacı için ona oldukça küçük gelecek olan masaya geçti. Yine de yetinmek zorundaydı. Ayrıca daha fazla ekmeğe ihtiyacı olabiliirdi.

Oturup kurdeleyi çözdü ve okumaya başladı. Leighton ailesi ve Norcroft kontlarının tarihine kendisini kaptırması uzun sürmedi. Dokümanların kronolojik olarak sıralanmamış olması çok sinir bozucuydu ama Kathleen bunun sadece daha fazla mücadele vermesi anlamına geldiğine karar verdi.

Günün geri kalanı ve sonraki gün ve daha sonraki günün bir bölümü boyunca sararmış dokümanları, narin mektupları ve yıprandıkları için dökülen günlükleri incelemeye devam etti. Ciddi bir entelektüel uğraş gibi, bir aileye nesiller ve asırlar boyunca göz atmak şaşırtıcıydı. Uç sandığı daha inceledi ancak lanete dair herhangi bir bilgiye rastlamadı.

Üçüncü gün en sonunda güneşin parladığını fark etti. Ama bunun bir önemi yoktu. Dikkati ve geleceği bu odada ve bu kâğıtların arasındaydı. Vazgeçmeyi reddediyordu, yine de hiçbir şey bulamaması cesaret kinci idi. Köprü tamir edilseydi, kayda değer bir şey bulmadan gidebilirdi, gitmekten başka şans yoktu.

Kathleen yıpranmış bir günlüğe göz atarken paragraflardan biri dikkatini çekti. Tarih 1632’ye aitti, aradığı tam olarak bu değildi. Ne manaya geldiğini anlaması için üç kez okumak zorunda kaldı.

Zafer.

Yirmi İkinci Bölüm

“Hollinger?” Kathleen sakın olmayı denedi ama heyecanını gizleyemiyordu. “Lord Norcroft’un nerede olduğunu biliyor musun?”

“Korkarım bilmiyorum, leydim,” dedi Hollinger. “Ancak Leydi Norcroft salonda.”

“Harika.” Kate uşağa ıslıl gülümsedikten sonra salona yönelip adeta odanın içine dalıverdi. “Edwina Teyze!” Nefesinin kesilmesiyle olduğu yerde kalakaldı. “Büyükanne?”

“İyi günler, canım.” Uzun boylu ve görkemli büyükannesi, Dumleavy Kontesi kıkırdadı. “Sanırım beni görmeyi beklemiyordun.”

“Hayır.” Kate ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Görmeyi umduğum en son kişi sendin. Burada ne arıyorsun?”

“Malcolm Londra’da olmadığını keşfedince bana haber gönderdi. Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“Yardıma mı?”

“Merhaba, Kathleen,” dedi tanıdık bir ses dalgın bir halde.

Kathleen pencerenin yanında duran kadına döndü. Gözlerini kıstı. “Hannah.”

Hannah pencereden dışarı bakıyordu. “Şuradaki bahçıvan içinde ağaç olan bir saksı taşıyor. Bu gördüğüm ikinci bahçıvan. Ne tuhaf.”

“Bahçıvanlar umrumda değil.” Kathleen teyzesine yaklaştı. “Bana ne yaptığna dair herhangi bir fikrin var mı?” “Sanırım.” Hannah pencereden uzaklaşıp memnuniyetle gülümsedi. “Aşırı mantıklı ve hassas yapımı alıp yerine...”

“Yerine hiçbir şey koymadın! Benden hatıralarımı ve geçmişimi aldın! Hayatımı çaldın!”

“Saçmalama,” Hannah omuz silkti. “Ben sadece kalbinin sesini dinlemeni sağladım.”

“Kalbinin sesini dinlemeyi mi?” Kathleen duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. “Yaptığın korkunç bir şeydi. Üzgün bile değilsin, değil mi?”

“Öncelikle, Kathleen, fazlasıyla işe yarayacak olması bir yana, işe yarayacağından bile emin değildim. Üzgün olup olmadığma gelince...” Hannah bir süre düşündü. “Hayır. Aslına bakarsan gurur duyuyorum.”

“Gurur mu duyuyorsun?” Kathleen büyükannesine döndü. “Bana ne yaptığını biliyor musun?”

“Neredeyse yarım saattir buradayız,” dedi büyükannesi. “Ve Leydi Norcroft bize her şeyi anlattı ve Malcolm’ı bulmaya gitti.” Kıkırdadı. “Bu hiç beklemediğim bir şeydi, yine de çok hoş bir olay. Çok ilginç bulduğunu görüyorum.”

“İlginç mi?” Kathleen kelimeyi güçlükle telaffuz etti. “Söylediğimiz her kelimeyi tekrar edeceksen, hiçbir yere varamayız,” dedi Hannah kibirli bir şekilde.

“Onu azarlamayacak mısın?” Kathleen büyükannesine baktı. “Yoksa onu boğma işini bana mı bırakacaksın?”

“Elli iki yaşındaki bir kadını çocuk gibi azarlamak son derece zor bir şey. Fakat kendini daha iyi hissedeceksen...”

İannah*ya sert bir bakış attı. “Ahlaki açıdan Kathleen’e yaptıkların hiç de doğru değildi.” Duraksadı. “Yine de nasıl yaptığını bilmek istiyorum.”

Hannah sırtıttı.

“Büyükanne!” Kathleen sertçe çıktı. “Nasıl yaptığının hiçbir önemi yok, önemli olan yapmış olması.”

“Evet, elbette. Bir büyüünün gerçekten işe yarayacağını anladığım anda neredeyse aklımı kaybedecektim. Bu ilk kez oldu, biliyorsun. Yine de şu anki konumuzla ilgili olmadığını sanıyorum.” Büyükannesi omuz silkti. “Ancak Shakespeare’in de söylediği gibi sonu iyi biten her şey iyidir.”

“İyi bitmedi. Herhalde Leydi Norcroft size anlatmıştır...” Kathleen duraksadı. “Leydi Norcroft size her şeyi anlattı mı?”

Büyükanne kafasını salladı. “Bana öyle geliyor ki hiçbir şeyi atlamadı.”

“İlginç olan tüm detaylardan haberiniz var,” diye ekledi Hannah.

“Anlıyorum.” Kathleen düşünceli bir biçimde büyükannesine baktı. Leydi Norcroft’un bildiği kadarıyla Kathleen Oliver ile evlenmeyi reddederek onu lanetten korumayı istiyordu. Büyükannesi bu durumun farkındaysa neden endişeli görünmüyordu? Tabii Kathleen’in az önce keşfettiği şeyi çoktan bilmiyorsa. “Büyükanne.”

“Sana inanıyorum ve uzun uzun konuşmamız gerektiğini düşünüyorum, kızım,” dedi büyükannesi saklı bir şekilde.

“Evet, sanırım konuşmalıyız.”

“Bahçeye çıkalım mı?” Büyükannesi gülümsedi. “Güzel bir gün ve buradaki bahçelerin rengârenk çiçeklerle dolu olduğunu görüyorum. Neredeyse sonbahar geldi, bundan sonra kim bilir böyle kaç güneşli gün göreceğiz.”

“Harika bir fikir.” Kathleen de yaşlı kadın gibi sakın bir ses tonu takınmıştı.

Birkaç dakika sonra yüksek çalılarla kaplı bahçedeki geniş patikada yan yana yürüyorlardı.

“Eee?” diye söze başladı büyükannesi. “Bana ne sormak istiyordun?”

“Bir şey sormak istediğimi nereden biliyorsun?” Büyükannesi kıkırdadı. “Seni ben büyüttüm, kızım. Aklında bir şey olduğunu biliyorum.”

“Lanetle ilgili.”

“Alı, evet, elbette lanetle ilgili olacak.”

“Buna inanmıyorsun, değil mi?”

“Bu sorunun cevabım biliyorsun.”

“Yine de...”

“İnanmamak aptallık olurdu.” Büyükannesi duraksadı. “Hayat her türlü trajedilerle doludur, Kathleen. Kazalar olur, sakar adamlar çatılardan düşer ya da insanın mümkün olmadığını düşündüğü bir su seviyesinde boğulurlar. Sevdiğimiz insanlar zamansız ölürlere ya da doğmasını umduğumuz bebekler asla doğmaz. Lanet gibi hiç hoş olmayan bir şey de olsa, olayları hayatın tesadüfleri olarak kabul etmektense herhangi bir sebebe dayandırmak insanı rahatlatır.” İçini çekti. “Sorgusuzca kabullenmek konusunda hiçbir zaman iyi olmadım.”

Kathleen kelimelerini dikkatle seçti. “O halde söylemeye çalıştığın...”

“Önemli bir şey değil,” dedi büyükannesi enerjik bir şekilde. “Evet, şimdi bilmek istediğin şey nedir?”

“Birkaç gündür nesillerdir Oliver’in ailesinde olan eski kâğıtlara, dokümanlara, günlüklere ve o tür şeylere göz atıyordum.” Büyükannesine dikkatle baktı. “Çok eski bir günlükte ilginç bir paragrafa rastladım.”

“Lanetle mi ilgili?”

“Tam olarak değil. Tarih 1632*’ye ait, Leighton’in evlilik dışı doğan çocuğu Armstrong’ların dul kıızıyla evlenmiş. Bu lanet için yeterli olmaz mı?”

“Evet, sanırım olur.”

“Bundan haberin var mıydı?”

“Bana öyle geliyor ki ailesi tarafından tanınmadıysa soyadı Leighton değildi ve kadın da dul olduğuna göre onun ismi de Armstrong olamaz.” Büyükannesi omuz silkti. “Gözden kaçmaları çok kolay olmuş olmalı. Lanet açısından.”

Kathleen gözlerini kocaman açtı. “Bundan haberin vardı, değil mi?”

“Gerçekten bilemiyorum. Anık çok yaşlıym ve her şeyi...” Yaşlı kadın aşırı dramatik bir şekilde içini çekti. “Unutuyorum.”

“Hah! Hafızanın hiçbir sorunu yok.”

“Akıllı olduğumu da unutma,” diye mırıldandı büyükannesi.

“Gerçekten bundan haberin...”

“Tam olarak hatırlayamıyorum.”

Kathleen ona aldırmadı. “O halde neden beni buna inanmaya ikna ettiğini söyle? Eğer her şey bana iyi bir eş bulmak için oynanmış bir oyunsaydı..

“Geçmişinde beş yüz sene olan bir çöpçatanlık,” dedi büyükannesi imalı bir şekilde.

“Şöyle söylemekten vazgeç!”

Büyükannesi memnuniyetle gülümsedi. “Sana Kate diye hitap etmesine izin vermişsin.”

“Bunun hiç önemi yok.”

“Dokuz yaşındayken Kate isminin sana artık yakışmadığını ve adının Kathleen olduğunu ilan etmiştin. Ve eşinle tanışana dek kimsenin sana Kate demesine izin vermemiştin.” Büyükannesi kıkırdadı. “Söylediğim gibi, bu çöpçatanlığın ardında beş yüz sene yatıyor.”

“Bu oyununuzun ardında olan tek şey yıllar!” Büyükannesi omuz silkti. “İnsan sevdikleri için ne gerekiyorsa yapar.”

Kathleen kafasını salladı. “Hâlâ anlayamıyorum.” “Anlamana gerek yok.” Kontes durup torununun gözlerinin içine baktı. “Bir zamanlar bir lanet olduğunu ama belki de artık olmadığını söylememiz yeterli olur mu?” “Belki de derken ne demek istiyorsun?”

“Bence iki yüz sene önce aileler arasında olan evlilik laneti sonlandırmış olmalı, tabii eğer haklıysan.” “Haklıysam mı?”

“Evliliğin değil bir tür fedakârlığın laneti sonlandıracağı konusunda. Oliver’ı kurtarmak için hem ailenin geleceğini hem de aşkını feda etmeye razı olduğuna göre, bana kalırsa bu fedakârlık herhangi bir laneti ortadan kaldırmak için fazlasıyla yeterli.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Kesin bir tavırla kafasını salladı. “Bu noktada bildiğimiz haliyle laneti ele aldığımızdaiki aile arasında yapılan evliliğin yeterli olacağını düşünürseko halde evlilik dışı doğan çocukla dul kadının evlenmesi laneti geçersiz kılmış olmalı, bu da Oliver ile gönül rahatlığıyla evlenebilirsin demek oluyor. Haklıysanve gerçek bir fedakârlık gerekiyorsa yine feda ettiğin şey yeterince anlamlı olduğundan lanet bozulmuş olur ve sevdiğin adamla evlenebilirsin.” “Ama bunu bilmiyoruz.”

“Kathleen.” Büyükannesi bıkkınlıkla içini çekti. “Tüm çabalarım rağmen mantıklı, akli başında ve zeki bir kadın oldun. Tıpkı annen gibisin ve seninle gurur duyuyorum.” Kathleen’in çenesinden tutup gözlerinin içine baktı. “Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, canım. Sevgi ve umut devam etmemizi sağlar. Elbette, bir işaret her zaman iyi olur.”

“İşaret mi? Ne tür bir işaret?”

“Bilmiyorum, her şey olabilir. İşaretlerin tuhaf yanı da bu, fakat gördüğümüzde anlayacağımızdan eminim.” Yol ayrımına vardıklarında büyükannesi durup etrafına bakındı. “Lanet böyle söylüyor. Bir işaret olacak.” Yolun sağ tarafına doğru işaret etti. “Ve bu, kızım, bir işaret.”

Bakışları büyükannesinin gösterdiği yönü takip edince genç kadının nefesi kesildi.

Çalıların sonunda, sadece birkaç gün öncesine kadar mevsim çiçeklerinin solduğu yerde, rengarenk çiçekler açmıştı. Bilinçli bir şekilde düzenlenmemişlerdi, sadece mavi, sarı, pembe ve bahar tonlarında parlak çiçekler bir araya toplanmıştı. Ve hepsi de birbirlerine benziyordu.

“Bir düşün. Neredeyse sonbahar gelmişken, bahar çiçekleri açıyor.” Büyükannesi onaylarcasına başını salladı. “Bunun bir işaret olduğuna eminim.”

“Büyükanne.” Kathleen yaşlı kadına doğru yaklaşp sesini alçalttı. “O çiçeklerin hepsi seradan getirildi.”

“Evet, lanetin sona erdiğine ve sevdiği kadın uğruna her şeyi yapmayı göze alan bir adama dair işaretler var. Yerinde olsam ikisini de kabul ederdim.” Memnuniyetle gülümsedi. “Ve sanırım şu anda seni bekliyor.”

Kathleen yola doğru bir adım attı ama sonra duraksadı. “Gerçekten de güvende olacağımı mı düşünüyorsun?” “Evet.” Büyükannesi kafasını salladı. “Hadi git.” Kathleen çiçeklere doğru yürümeye başladı, attığı her adımla birlikte kalp atışları hızlanıyordu. Laleler, sümbüller, nergisler, fulyalar ve anemonlar vardı. Bahar gibi görünüyor ve kokuyorlardı, yeni bir başlangıç gibiydi ve heyecan vericiydi. Bu gerçekten de büyüliydi. Çiçek açan birkaç küçük ağaç gördü, kiraz ve bodur elma ağaçlarıydı. Muhtemelen serada hiçbir şey kalmamıştı. Açmak üzere olan ormangülünü görünce Kathleen’in şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Tüm çiçeklerin ortasında, Oliver yeterli olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi duruyordu. Yaklaştığını fark etmemişti.

Kathleen duraksadı. Bu bahar patlamasının arkasında onun olduğundan artık emindi.

“Oliver?”

“Kate!” Onu görür görmez Oliver’ın yüzü aydımlandı, bu da büyüli bir şeydi. “Şunlara bak.” Eliyle çiçekleri gösterdi. “Ne kadar müthiş değil mi?”

Genç kadın gülümsememek için kendisini tuttu. “Gerçekten müthiş.”

“Bu mevsimde açan bahar çiçekleri.” Sesine şaşkınlık duygusu hâkimdi. Gerçekten iyi rol yapıyordu. “Sence de bu...”

“Bir mucize mi diyecektin?”

“Evet, aynen öyle diyecektim.” Duraksadı. “Ama bana kalırsa bu bir... İşaret.”

“İşaret mi?” Kathleen masum bir ifade takındı. “Sonbaharı ve kışı atlayıp doğruca baharı yaşayacağımızın mı işareti?”

“Hayır, hayır, bu çok saçma olurdu.” Kelimelerini özenle seçti. “Bence bu lanetin bittiğine dair bir işaret.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Tavan arasındaki kâğıtların arasında lanet sona erdiğinde bir işaret olacağına dair referanslar bulduk.” Ciddi bir şekilde kafasını salladı. “Bence bu kesinlikle bir işaret.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, öyle düşünüyorum.” Kesin bir tavırla kafasını salladı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Alı, şey.” Genç kadın etrafına bakındı. “Bu çok sıra dışı.”

“Ve?”

“Ve aklıma bundan daha mantıklı bir açıklama gelmiyor.”

“Evet,” dedi Oliver hemen. “Benim aklıma da gelmiyor.”

O nedenle, tüm bunlar...” Onun gözlerinin içine baktı. “Lanetin gerçekten de sona erdiği anlamına geliyor olmalı.”

Oliver uzun bir süre ona baktı. “O halde benimle evlenmemen için hiçbir neden yok, öyle mi?”

Genç kadının kalp atışları hızlandı. “Düşünebildiğim kadarıyla yok.”

İçini büyük bir rahatlık ve sevinç kaplayan Oliver onu kollarının arasına aldı. “Emin misin?”

Güçlkle yutkunurken mavi gözlerinin içine baktı. “Ne aklımda ne de kalbinde en ufak bir şüphe var.” Gülümsedi. “Seni seviyorum, Kate.”

“Ben de seni seviyorum, Oliver.”

“Uzun ve mutlu hayatımızın her gününde seni seveceğim.” Sözleri bakışlarına yansıyor, Kathleen sevinçten kalbinin duracağını hissetti. “Sanırım malikânedeki kanepede bilinçsizce yattığını gördüğüm ilk andan beri seni seviyorum.”

Kathleen kahkaha attı. “Ben de seni senden daha çok ihtiyacı olduğunu sandığın kadına şans getirmesini dileyerek dört şilin verdiğin andan beri seviyorum.”

Oliver gözlerini kıstı. “Bunu nereden biliyorsun...” Kathleen sırttı. “Gerçekten de yeni bir pelerin almalıyım.”

Genç adam tek kaşını kaldırdı. “O sen miydin?”

Kafasını salladı.

“Peki sana şans getirdiler mi?”

“Evet.” Hafifçe onu öptü. “Seni bana getirdiler.”

Dudaklarının buluştuğu anda, Kathleen lanetin sona erdiğini anladı. Oliver’ı ona büyükannesi ya da kaderi getirmiş olsun ya da olmasın, öyle ya da böyle, her şeyin sonlanmış olmasına minnettardı. Hayatının geri kalanında etraflarını saran bu ışıltıda, bahar havasında ve büyüde onun parmağının olduğunu bildiğini ona asla söylemeyeceğini biliyordu.

Ayrıca onun gibi büyü ya da lanet gibi aptalca şeylere inanmayan mantıklı ve akıllı bir adama, geçerli bir açıklama bulacağından emin olsa da, serada hiçbir zaman ormangülü olmadığını söylemesine gerek yoktu.

Sonsöz

Bahar 1884

“Bu harika bir konyak.” Warton memnuniyetle kadehindeki içkiye baktı. “Bunu içmek için bunca zamandır beklediğine inanamıyorum.”

“Asıl İnanamadığım, aynı anda, aynı yerde olmamızın bu kadar uzun zaman almış olması,” dedi Cavendish alaycı bir şekilde.

Sinclair kıkırdadı. “Ne zaman İngiltere’de olsam, bir ya da iki taneniz ülke dışında oluyor.”

“Siz olmadan şişeyi açmak bana doğru gelmedi. Baylar, anlaşılan o ki...” Oliver kadehini kaldırdı. “Gerçekten de her şeyin bir yeri ve zamanı var.”

Dört eski dost sonunda en sevdikleri kulübün en sevdikleri sandalyelerinde oturuyorlardı yine. Mekân yeniden dekore edildiği için biraz değişmişti. İnsan bir anlığına da olsa kaliteli bir şişe konyak ve dön şiline dayalı bahsin üzerinden hiç zaman geçmediğine inanabilirdi. İçlerinde bekâr kalan son kişinin Oliver olduğu gün onlara dün gibi geliyordu. Elbette insan onlara gözlerini kısarak bakıp birkaç kilo fazlalığın yanı sıra saçlarının daha seyrek olduğunu görmezden gelebilirse.

“Şimdiye dek şişeyi açmak için karşıma yeterince önemli bir sebep çıkmadı,” dedi Oliver.

“Çocuklarımızın evlenmesinin yeterince iyi bir sebep olduğunu düşünüyorum.” Sinclair başını salladı. “Bu asla hayal edemeyeceğim bir şeydi.”

“Hayat, dostlarım,” dedi Cavendish ağırbaşlılıkla. “Beklenmedik şeylerle doludur.”

“Maceraları da unutma.” Warton kadehini kaldırdı.

Kendi aralarında hepsinin yeterince macerası olmuştu. Her şey düşünüldüğünde hepsi her şeyi sorunsuzca atlatmıştı. Gerçekten de ister politika ister ticaret ya da her ikisi olsun, hepsi oldukça başarılı insanlardı. Üç İngiliz parlamentoda, Sinclair ise Amerika sanayisinde isim yapmıştı. Ve kendi servetini geliştirirken, yatırım ortaklarına yüklü miktarda bağışta bulunmuştu. Özel hayatlarında lıcr biri büyük mutluluklar ve üzüntüler, kayıplar ve coşkular tatmışlardı. İ hayat böyleydi.

Eşlerine gelince, konumlarının ve çocuklarının taleplerine rağmen, onlar da dünyada iz bırakmışlardı. Leydi Warton orkideleri araştırmaya devam ediyordu ve artık hem ülkesinde hem de yurt dışında alanında bir uzman olarak tanınıyordu. Leydi Cavendish küçük bir kuyruklu yıldız keşfinde önemli bir yol oynamıştı. Bununla yetinmiş görünüyordu ama Cavendish ona her fırsatta bu keşfin şerefini bir başkasıyla paylaşmaması gerektiğini söylüyor ve keşfi sahiplenilen adamın itibarını vurguluyordu. Seyahat kitapları hem kadınlar hem de erkekler için birer gereklilik olan Bayan Sinclair eşiyile birlikte dünyayı keşfetmekle meşguldü.

Kate ise entelektüel uğraşını ailesine çevirmişti. Tavan arasındaki kâğıtların yanı sıra kendi soyuyla ilgili benzer dokümanları çözümleyip düzene sokması yıllarını almıştı. Her iki ailenin de geçmişini bir araya toplamıştı ve şu sıralar Oliver’ın günün birinde okumayı sabırsızlıkla beklediği üçüncü cilt üzerinde çalışıyordu.

Ona hiçbir zaman bahçedeki bahar çiçeklerinden, lanetin bittiğini gösteren işaretten sorumlu olup olmadığını sormamıştı, fakat Oliver uzun zamandır onun gerçeği bildiğinden şüpheleniyordu. Laneti hep saçma bulsa da kendi kendine hayatta olduğu her gün için rahat bir nefes aldığını itiraf ediyordu.

Ailesindeki hiçbir kadın, en azından bildiği kadarıyla, artık büyüyle ilgilenmiyordu. Hayatındaki tek büyü onun için yaşamı anlamlı ve keyifli kılan eşiyile arasındaki büyüydü ve öyle olmaya devam edecekti.

“Oradaki beyefendileri görüyor musunuz?” Warton salonun köşesindeki masayı işaret etti. Arkadaş oldukları belli olan dört genç oturmuş bir şişe içkinin eşliğinde neşeli bir sohbeta koyulmuşlardı. “Size birilerini hatırlatıyorlar mı?”

“Hiç de değil,” dedi Cavendish. “Aralarında Amerikalı yok.”

Sinclair kahkaha attı. “Yine de bu mesafeden bile bize oldukça benzer bir havaları olduğunu görmek mümkün.”

“O halde, baylar...” Oliver ayağa kalktı. “Geleneğimize sahip çıkıp kadeh kaldıralım.”

“Harika bir fikir.” Warton kafasını sallayıp ayağa kalktı ve diğerleri de onu takip etti. “O halde köşedeki genç dostlarımıza gitsin. Umarım dostlukları yıllara meydan okur ve bizimki kadar uzun sürer.”

Sinclair bir süre düşündükten sonra kadehini kaldırdı. “Hayatlarını tamamlayan hanımlar bulmalarını ve var olduğundan şüphelendikleri mutluluğu tatmalarını dile., rt nm.

Cavendish duraksadı. “Umarım hayattaki üzüntüleri de kabul etme zarafetini gösterirler.” Kadehini kaldırdı. “Ve devam etme gücünü kendilerinde bulabilirler.”

“Ve baylar...” diye söze başladı Oliver. “Her şeyden önemlisi, umarım aşka ve maceraya açık olurlar.” O da kadehini kaldırdı. “Ve büyüye inanırlar.”

S O N

Table of Contents

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

